

ഭാഷാപോഷിണി

Bhasha Poshini

വിദ്യാധര

1880

പുസ്തകം 33.

ലക്കം 5.

എറണാകുളം
ധന.

ഭാഷാപോഷിണിയിൽ
 പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ
 ഭാഷാപോഷിണിയിൽ
 പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ
 ഭാഷാപോഷിണിയിൽ
 പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ
 ഭാഷാപോഷിണിയിൽ
 പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ

Bhasha Poshini Office, Kottayam.

License No. 33.

വിഷയവിവരം

	പുറം.
ഇരശപരപ്രേമന (ആർ. വി. ഇരണിയൻ) - -	161
കവിത എന്നാലൊത്ത് ? (ജോൺ പീറ്റർ തോട്ടം, ബി. എ.) -	161
ആറൻമുള പലിയ ബാലകൃഷ്ണൻ (കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി)	165
ഒരു ബന്ധുസമാഗമം (പദ്യം) (കെ. എൻ. വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി) -	168
കാലംമെയ്യ പൌരസ്വതികാതോലിക്കാ അവർകൾ - -	170
സംസ്കൃതവൃച്ഛത്തിയും ഭാഷാകവിതയും (പെട്ടുരഴിയം ചെറിയ രാമൻ എളയത്ത്)	171
ആംഗ്ലിക്കൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ - -	175
തെക്കൻ സാഹിത്യം (തൃശ്ശൂർ) (അംഗി കെ. രാമൻപിള്ള) -	175
ആൻഡമാൻ ദ്വീപം - - - -	177
രസതന്ത്രം (തൃശ്ശൂർ) (ശാസ്ത്രി മഹോപാധ്യായ കെ. എസ്സ്. നീലകണ്ഠൻ മൂർത്തി)	180
രാഷ്ട്രസമഭാപഹരണം (തൃശ്ശൂർ) (എം. ആർ. നായർ ബി. എ.) -	182
മഹാകവി ആശപമോഷൻ (കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള) - -	184
കുറിപ്പുകൾ - - - -	186
ഗ്രന്ഥവിഹാരം - - - -	190
നികേഷപങ്കം (തൃശ്ശൂർ) (വിദ്വാൻ ആർ. വാസുദേവൻകുന്താ) -	191
അന്യപത്രങ്ങളും മാസികകളും :-	
ദാവിഡന്മാർ - - - -	196
പ്രേമസംഗീതം (പദ്യം) - - - -	198

Sumathi!

Marayam Joseph.

See Vitasam Bungalew

Padappa dy

Kampinapally

Trawanla

no.

31

31

35

38

40

1

5

5

7

0

2

4

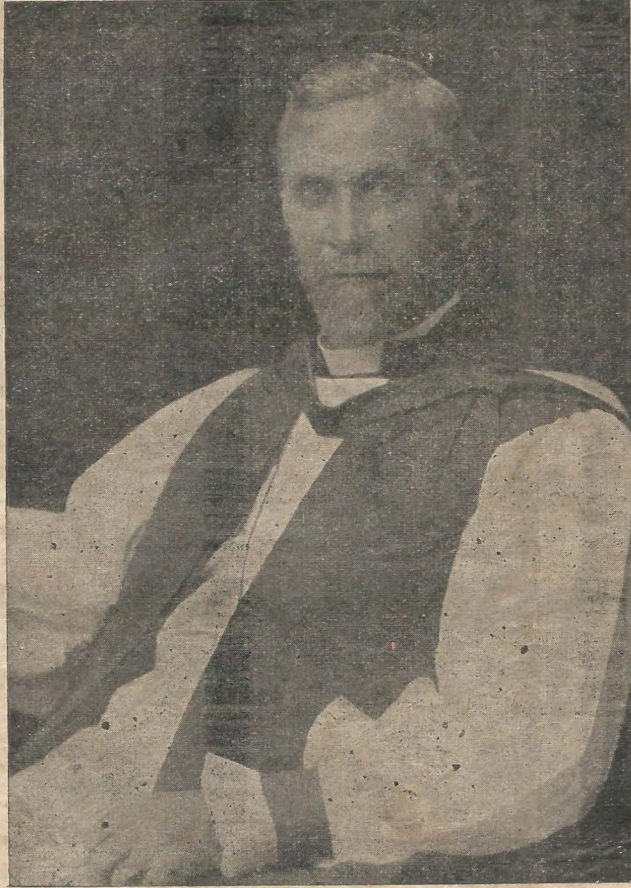
6

0

1

6

3

കപ്പത്തായിലെ ലോർഡ് ബിഷപ്പ് ഇൻസ്ട്രാ, സിദ്ധാൻ, ബെർഗ്ഗാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തയുമായ നിരന്തര വര്യ ദിവ്യശ്രീ ഡാക്ടർ ഫോസ് വെസ്റ്റ്കോട്ട് ഡി. ഡി. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

ഇശ്വരപ്രാർത്ഥന

(ആർ. വി. ഇരണിയൻ)

“ദേവിച്ചിട്ടക പൂജ്യരെ” എന്നുപോലെ

ഉരുവാ,യരുവാ,യുളതാ,യിലതായ്, മരുവായ്, മലരായി,
കരുവാ,യുയിരാ,യൊളിപായ്,വെളിവാ,യൊളിയായ്,വെളിയായി
ഗുരുവായ്,ചപ്പുവായ്,വിധിയായ്,മതിയായ് ഗുണിയായ്,മണിയായ്,
ശരിയായതൂട്ടം ഗുരുവായ്,പരുവായരുപായ് പെരുമാടന!

കവിത എന്നാലെന്ത്?

(ജോൺ ഫീറ്റർ തോട്ടം, ബി. എ.)

കവിതയെപ്പറ്റിയുള്ള നിർവ്വചനങ്ങളും നിരൂപണങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും വിവേചനങ്ങളും പലരും പലവിധത്തിൽ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥമായ വ്യാപകപരിധികളെയും അതിൽ അന്തർവിച്ഛിരിക്കുന്ന മഹിമാവിചാസങ്ങളെയും ഒരു സാമിത്യാകാരണം, നിരൂപകനും ഇനിയും പൂർണ്ണമായി പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലതന്നെ. ഖണ്ഡിതമായ ഒരു നിർവ്വചനമോ, കൃപക്കുറവായ ഒരു വിവേചനമോ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരിക്കലും ആക്കും സുസാധ്യവുമല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു കവിതയെപ്പറ്റി ആരെല്ലാം എത്രതന്നെ പ്രസംഗിച്ചാലും അധികമായിപ്പോയി എന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ.

“വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം” എന്നും മറ്റും പണ്ഡിതന്മാർ പർവ്വവിധമായ നിർവ്വചനങ്ങൾ കവിതയെപ്പറ്റി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഹൃദയസ്പർശകമായ വിധത്തിൽ ഒരുവൻ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഏതു മനശ്ശോഭവും യഥാർത്ഥത്തിൽ കാവ്യരസസംപൂർണ്ണമാണ്. പ്രസ്തുത മനശ്ശോഭയ്ക്കും തദനുസരണമായ പദവിശേഷങ്ങൾക്കൊണ്ടു രസാനുഭൂതിയോടുകൂടി പ്രകടിതമാകുമ്പോൾ അതിനെ നാം കവിത എന്നു പറയുന്നു.

ഹൃദയസ്പർശകമായ ശ്ലോഭവിശേഷങ്ങൾ മനോമുക്കരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കല്പനാശക്തിയാകുന്ന കനകഭൂതിയെ കവനംകൊണ്ടു പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യദിപ്തിയാണ് കവിത എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. ആ സ്ഥിതിക്കു ഹൃദയത്തെ സ്पर्ശിച്ച മനസ്സിനെ ഇളക്കുന്നതായ ഏതൊരു വിഷയവും കവിതാരസസ്പർശിയുള്ളതും കവിതാനിർമ്മാണത്തിനു പാറിയതും തന്നെ. ഈ ഹൃദയക്ഷോഭമോ മാനസികഭ്രമമോ ശാശ്വതമായിരിക്കണമെന്നില്ല, എന്നു തന്നെയല്ല അവ മിക്കപ്പോഴും താല്ക്കാലികമായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ബുദ്ധിന്ദ്രിയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനസഹായം കൂടാതെ ഹൃദയമാനസങ്ങളുടെ ക്ഷണഗ്രമണത്തിനു പ

യുദ്ധങ്ങളായ സാധാരണ സംഭവങ്ങൾ അഥവാ സംഗതികൾ മാത്രമാണ് കവിതയ്ക്കു പറ്റിയ വിഷയങ്ങൾ. കവിതാപശുവിന്റെ കായ്കാരണങ്ങളെയോ സ്ഥിതിതത്വങ്ങളെയോ പററിയുള്ള വിചിന്തനം ബുദ്ധിന്ദ്രിയത്തിന് എപ്പോൾ വിഷയമായിത്തീരുന്നവോ അപ്പോൾ കവിതാരസമസ്യമിച്ചു പ്രസ്തുത വിഷയം ശാസ്ത്രീയചർച്ചകൾക്കു വിധേയമായിത്തീരുന്നു. ശാസ്ത്രം ബുദ്ധിയെയും കവിത മനസ്സിനെയും രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ മറാത്ത് അസ്യ പ്രായമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയെ വൈരമെന്നു വിവക്ഷിക്കാമെങ്കിൽ കവിതയും ശാസ്ത്രവും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു ശക്തികൾ തന്നെയാണു് സംശയമില്ല.

കവിതാഗുണം ഓരോ മനുഷ്യനും ജന്മസിദ്ധമാണു്. എന്നതുപോലെ തന്നെ അതു പ്രകൃതിയുടെ പാരമ്പര്യമായ ഒരു സമ്പത്തുമാണു്. നാമോരോരുത്തരും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും കാവ്യരസസംപുഷ്ടമായ ഒരു ലോകത്തിൽ നിന്നു ജീവിക്കയും ആ അമൃതാമൃതത്തെ അനുനിമിഷം ആസ്വദിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതേ, നാമോരോരുത്തരും തികഞ്ഞ കവികളും വിശ്വകാമം വിസ്തൃതമായ ഒരു കാവ്യവുമാണു്. ഓരോ വ്യക്തിയും ഈ കാവ്യകൃതിയെ അനുനിമിഷം പൂരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അതേസമയം തന്നെ പാരായണംചെയ്തു് ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു് മരിക്കുന്നു. വികസിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പത്തിലും, വിജനമായ ഒരു മഹാദണ്ഡത്തിലും, പ്രേമസംപുഷ്ടമായ ഒരു നോട്ടത്തിലും, പ്രണയസ്തംഭിതമായ ഒരു ചേഷ്ടയിലും എന്നുവേണ്ട രസാനുഭോഗത്തെ (നവരസങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ) സംജാതമാക്കുന്ന ഏതിലും കാവ്യരസം പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതു കാണാം. കാരാരിൽ പറക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം പൂങ്ങി എത്രയോ സാധാരണമായ ഒരു സാധനമാണു് എങ്കിലും ചില സമയങ്ങളിൽ അതു നമ്മെ ഹാൽ ആകർഷിച്ചു ചില നിമിഷങ്ങളെന്നല്ല നാഴികകൾപോലും നാം അതിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു പോകുന്നതു് അനുഭവമാണല്ലോ. ഈ ദശനത്തിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദം നാമാസ്വദിച്ചുപോകുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സു അനിയന്ത്രിതമായി ഇളകി ചേഷ്ടിക്കുന്നു, വികസിക്കുന്നു, അല്ല അഭ്യശ്രമായി ഉയരുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. വെളുത്തുണ്ടുള്ള ആ ഗോളം തെന്നിത്തെറിച്ചു പട്ടംതിരിഞ്ഞും മന്ദംമന്ദം മേലോട്ടുയരുന്ന ആ കാഴ്ച എന്തല്ലോ. വികാരവിഭാഷകളെയോണു് നമ്മിൽ ഉൽഭൂതമാക്കുന്നതു്. ചിലർ പ്രശാന്തമായ സമുദ്രത്തിൽ പ്രയാണംചെയ്യുന്ന യാനപാത്രങ്ങളെ അനുക്ഷണത്തിൽ അനുസ്മരിച്ചു എന്നുവരാം. മറുചിലർ അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യം നിറുത്തെയും അവ്യക്തമായ അനന്തരാനുഭവങ്ങളെയും പററി ചിന്തിച്ചേക്കാം. ചില താത്വികബുദ്ധികൾ അതിന്റെ ധവള കോമളിയെ പാപകലുഷമാകാത്ത ആത്മാവിനോടും, അന്തരീക്ഷപ്രയാണത്തെ സ്വാഗ്ഗൃഹതിയോടും ഉപമിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ ഇതൊന്നും കാവ്യരസാനുഭൂതിക്ക് അവശ്യമല്ല തന്നെ. താൻ ആസ്വദിക്കുന്ന സുഖമെന്തെന്നോ, അതിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രമാത്രമെന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ അവ്യക്തമായ—അജ്ഞാതമായ—ഒരു രസാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ചു് ആ നന്ദചിത്തനായി ആ സംഭവത്തെ മാത്രം കൌതുകത്തോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു പാമരനും സാക്ഷാത്തായ കാവ്യസുഖമാണു് ആ സന്ദർഭത്തിൽ ആസ്വദിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള അനുഭവരസങ്ങൾ എത്രമാത്രം നാം പ്രതിദിനം ആസ്വദിക്കുന്നു. വഴിയരുകിൽ ദിക്കുപാത്രവുമായിരിക്കുന്ന യാചകനിലും, വൃക്ഷശാഖകളിൽ ഇണപൊരുതിരിക്കുന്ന പക്ഷികളിലും, പത്രാവലികളിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ചെറുകിടങ്ങളിലും, നാമോരോരുത്തരുടെ തന്നെ നോട്ടത്തിലും, നടുപ്പിലും, ഇരിപ്പിലും, എന്നുവേണ്ട ഓരോ ചേഷ്ടകളിലും കാവ്യരസാനുഭൂതി സംസിദ്ധമാകുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇവ ഓരോന്നും, ഓരോരുത്തരെയും എല്ലാ

സമയത്തും ആകൃഷ്ടചിത്തരാക്കണമെന്നില്ല. ഒരു താത്വികൻ ആനന്ദചിത്തനായി വിക്ഷിപ്ത സൂക്ഷിപ്പുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പുഞ്ചിട്ടിനെ ക്ലേശമകുഞ്ജരനായ ഒരു പാമരപ്രവിണൻ യാതൊരു മനശ്ചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ ഇരത്തുനശിപ്പിച്ചു എന്നുവരാം. അതേ താത്വികൻ തന്നെ നിവ്വികാരം അലക്ഷ്യമായി പരിത്യജിക്കുന്ന ഒരു വർത്തമാനക്കുടലാസിലെ വികൃതരൂപങ്ങൾ പരിപുഷ്ടമായ പരമാനന്ദാനന്ദത്തിൽ ആ പാമരനെ നിമഗ്നനാക്കി എന്നും വരാം. ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വഭാവഗതി, അഥവാ, ഹൃദയവികാസം—പോരാ—പ്രതിഫലനശക്തിയനുസരിച്ച മാത്രമാണ് പ്രകൃതി സാധാരണങ്ങളായ രസാനന്ദത്തിൽ—അഥവാ—കാവ്യഗുണങ്ങൾ അവരെ ആകർഷിക്കുന്നത്.

ഈ ആസ്വാദനശക്തി മനസ്സിന്റെ വളച്ചുരുട്ട, അഥവാ വികാസത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. ഒളിച്ചുകളിച്ചും, ആനന്ദപരം കേറിയും, രാജാവും മന്ത്രിയുമടിയായിച്ചും വിനോദിക്കുന്ന ബാലൻ പരിപുഷ്ടമായ കാവ്യസുഖത്തെ തന്നെയാണ് അല്പോൾ ആസ്വദിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ആ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥകവിയുമാണ്. പക്ഷെ ആ വക വിനോദങ്ങൾ ഒരു പക്ഷമാനസനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല. എന്നതുപോലെ തന്നെ അനുരാഗപരനായി ഒരു തരുന്നിയെ വിക്ഷിപ്തനായ യുവാവിന്റെ രസാനന്ദത്തിൽ ആ പൈതൃകം അസ്വാദനീയമല്ല. ഇതു അവർ തമ്മിലുള്ള മാനസികമായ അന്തരത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. ഒരു ശിശുവും യുവാവും തമ്മിലുള്ളതുപോലെ തന്നെ പക്ഷമാനസന്മാർ തമ്മിലും രസാസ്വാദനവിഷയത്തിൽ അനല്പമായ അന്തരമുണ്ട്. പ്രകൃതിശക്തികൾ ഒരുപനെ ആകൃഷ്ടചിത്തനാക്കുന്നു എങ്കിൽ പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾ മറ്റൊരുപനെ ഹാൽ ആകർഷിക്കുന്നു. ആഡംബരപുഷ്പമായ ആനന്ദാനന്ദത്തിൽ ഒരുപനെയും, അനുഡംബരമായ ആഗതിജീവിതം ഇതരനെയും വശീകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു സംഗതി ഓരോ മനുഷ്യനെയും സദാ പ്രകൃതിസാധാരണമായ കാവ്യരസാനന്ദത്തിൽ നിമഗ്നനാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കവിതാസരണിയിലല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനും ജീവിതം സുസാധ്യമല്ലതന്നെ. എന്നാൽ കാവ്യാനന്ദത്തിൽ യഥാർത്ഥജീവിതത്തിന് അനിഷ്ടഭാവമല്ല, എന്നു മാത്രമല്ല അതു കൃത്രിമവും അയഥാർത്ഥവും, കല്പനാമാത്രവുമായ ഒരു സങ്കല്പജീവിതമാണു തന്നെ. വീണപൂവിനെ കണ്ടു വിലപിച്ചില്ലെങ്കിലും കമാരനാശന്റെ ജീവിതം ഗ്രസ്ഥമാകയില്ലായിരുന്നു. മശകലനാമരിയത്തിന്റെ മാനസികഗതികളെ കല്പനാശക്തിയാൽ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതു വളരത്തോളിന്റെ ജന്മസാഫല്യത്തിന് അനിഷ്ടഭാവമായ ഒരു കൃത്യമായിരുന്നു. അല്പാത്മരമായണമോ മഹാഭാരതമോ രചിക്കാതെ തന്നെ എഴുത്തച്ഛന് ഒരു ഭക്തജീവിതം അപ്രാപ്യമല്ലായിരുന്നു. കേവലം ഒരൊരമ്പിനെ തിരുമ്മിക്കൊല്ലുന്ന മനുഷ്വതിയൊടു കൂടി ഒരു നരഹതിയെ ഭരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം വിജയപ്രദമാകാതിരിക്കണമെന്നില്ല. കസുമകാന്തിയിൽ നാമെരോരുത്തരുടെയും മനസ്സ് ആകൃഷ്ടമാകേണ്ടതും, അനുരാഗപഥത്തിൽ നാം അകമഴിഞ്ഞു ആനന്ദിക്കേണ്ടതും അനിഷ്ടഭാവങ്ങളായ കാര്യങ്ങളല്ല. പക്ഷെ ഈ ഗതിവിശേഷങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ നാം ശക്തരല്ല എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. നമ്മുടെ ജീവിതം അയഥാർത്ഥമായ ഈ കല്പനകാവ്യപഥത്തിൽ വലയിതമാണ്. ആപശ്ചമില്ലെങ്കിലും അതിൽ ജീവിക്കാതെരിക്കുക നമുക്കു ശക്യമല്ലതന്നെ. ഒപ്പുവേദാ എന്ന പാശ്ചാത്യതത്വജ്ഞൻ കല്പിതാഭിപ്രായങ്ങളെ എല്ലാം നഷ്ടാസനം ചെയ്തു ഒരു യഥാർത്ഥമായ (പ്രായോഗികമായ) ആഭിരുചികളെ ചിത്രീകരിച്ചു. പക്ഷെ ആ ശാസ്ത്രീയലോകം അടുത്ത ഭാവയിൽ തന്നെ അന്തരിച്ചു. വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു പോയി. മോഹിന്റെ അയഥാർത്ഥമായ കല്പനലോകം—കാവ്യലോകം—ശാശ്വത

മായ വിപ്ലാതിയോടുകൂടി അക്ഷയമായി തന്നെ ഇന്നും ശോഭിക്കുന്നു. ഇതാണ് ശാസ്ത്രീയലോകവും കാവ്യലോകവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം.

കാവ്യരസാനുഭൂതി ഓരോരുത്തരുടെയും മാനസികനിലയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. എന്നാൽ പണ്ഡിതപാമരഭേദം കൂടാതെ സകലരെയും ഒരുപോലെ ആനന്ദചിത്തപ്പുത്തികളാക്കുന്ന ചില രസവിശേഷങ്ങൾ അഥവാ കാവ്യവിഷയങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരുപൻ അത്യന്തതകരമായിത്തോന്നുന്ന ഒരു സംഭവത്തെ കേവലം നിസ്സന്ദ്രമായ മനസ്ഥിതിയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നതിനു ഇതിനു സാധിച്ചേക്കാം. എനിക്കു ആനന്ദദായകമായ ഒരു ദർശനം നിങ്ങളിൽ വിരലാനുഭവങ്ങളെ ഉൽഭൂതമാക്കിയേക്കാം. കരുണകശ്ശല ഹൃദയങ്ങൾക്കു വിരോധമല്ലെന്നുപരാം. എന്നാൽ ശൃംഗാരരസാനുഭൂതിയെ ആസ്വദിക്കാത്ത ഹൃദയം ഇതടപ്യന്തം ജന്മമെടുത്തിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ നിസ്സംശയം പറയാം. യൗവനസരണിയെ തരണംചെയ്യുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെയും ആനന്ദതന്ത്രിയെ ഉദ്വൈകുന്ദം മീട്ടുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ഒരു പാരത്രികരസമാണ് ശൃംഗാരം. ഈ ഗുണത്തിനു കാലഭേദഭേദമോ, പണ്ഡിതപാമരവ്യത്യാസമോ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല. അതു മാത്രമാണു പൌരാണികകാലങ്ങളിലെന്നതുപോലെ തന്നെ അപ്പോഴീനകാലങ്ങളിലും ശൃംഗാരരസം സകല കാവ്യകൃതികളിലും സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു സ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രധാനകാരണം. സുന്ദരകളേമ്പരയായ ഒരു തരുണീരത്നത്തെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ആനന്ദദായകമായ ഒരു വികാരവിശേഷമല്ലാതെ, ശോകമോ, കരുണയോ, ഭിതിയോ, ഒന്നുംതന്നെ നമ്മെയാരെയും ബാധിക്കാറില്ലല്ലോ. കാവ്യചന്ദ്രമാവസ്ഥവിൽ ശൃംഗാരത്തിനു സർപ്പാധിപത്യം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം അനുരാഗവശമായ ഹൃദയങ്ങൾ അകൈതവമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ പ്രഭോതിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. കാവ്യരചനയുടെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നു മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ—കൃത്രിമത്വം കൂടാതെ—ചിത്രീകരിക്കുക എന്നുള്ളതാണല്ലോ. ഭക്തിരസപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യത്തിലെ നായകൻ യഥാർത്ഥലോകത്തിൽനിന്നും അപരമായ ഒരു അഭൈതമണ്ഡലത്തിൽ മാത്രം ചരിക്കുന്നു. വീരപുരുഷന്മാരായ കഥാപാത്രങ്ങൾ മനുഷ്യസാധാരണമായ സ്വഭാവഗതികളെ ഉപഗ്രഹണം ചെയ്യുകൊണ്ടു അനന്യസാധാരണവും കൃത്രിമവുമായ ഒരു രംഗത്തു മാത്രം അഭിനയിക്കുന്നു. ഒരു കാമുകനാകട്ടെ അയാളുടെ സകല കരണങ്ങളും സ്വാഭാവികഗതിക്കനുസരണമായി തന്നെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനെ സാധിക്കുയുള്ളു. അയാളുടെ ധർമ്മബുദ്ധിയും, പാപനവൃത്തിയും, എല്ലാം അകൃത്രിമമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്. പന്തടിക്കുത്തലെ ബാലനെപ്പോലെ തന്നെ ആഭിജാത്യത്തെയും, അഭ്യന്തരങ്ങളായ തത്വശകലങ്ങളെയും എന്നുപോണ്ടു സ്വഭാവജന്മമല്ലാത്ത സകലത്തെയും വിസ്മരിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളോടുകൂടി മാത്രമേ അനുരാഗവലയിതമായ ഒരു ഹൃദയം ചേങ്ങിക്കുന്നുള്ളു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ശക്തിക്ഷയസ്ഥിതികളെ യഥാവിധി കണ്ടുപറിക്കുന്നതിനുള്ള തക്ക അവസരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ള രസവിശേഷങ്ങളെക്കാൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ കൂടുതലായി ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തി ശൃംഗാരത്തിനുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് കാവ്യരചനയിൽ ശൃംഗാരരസത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി പരിഗണിക്കുവാനുള്ള മറ്റൊരു സംഗതി. (തുടരും.)

ആനന്ദ വലിയ ബാലകൃഷ്ണൻ

(കവിതകൾ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി)

മുൻപൊരു കാലത്ത് ആനന്ദ ഭേദസ്ഥം വകയായി വലിയ ബാലകൃഷ്ണൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായിട്ട് ഒരാനയുണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ചയിലും കായ്ത്തിലും ഇത്രയും യോഗ്യതയുള്ള ഒരാന അക്കാലത്തു ഭേദം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നല്ല, അതിനു മുൻപും അതിനുപിന്നെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടിട്ടു. ആ ആനയെ ആനന്ദസ്സമൃദ്ധക്കാരൻ അവിടെ ഭേദം നടയ്ക്കിത്തീർത്തതായിരുന്നു. സമൃദ്ധക്കാരൻ ആ ആനയെ നടയ്ക്കിത്തീർത്തതായ കാരണം താഴെപ്പറയുന്നു:—

൯൭൩-മാണ്ടു നാട്ടുനീക്കിയ കാത്തികുതിരനാൾ രാമവർമ്മരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തിരുമുപ്പേറ്റത്തിന്റെശേഷം ൯൭൪-മാണ്ടു് ആദ്യമായി നടത്തിയ മുറുപ്പത്തിനു കൂടിയിരുന്ന നമ്പൂരിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്ഥാനം ആ ഭക്ഷിക്കുന്ന ആളായിട്ട് ഒരു വടക്കൻ നമ്പൂരിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വലിയ ഭക്ഷണപ്രിയനുമായിരുന്നു. ഊണു കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഓരോ ദിക്കിലെ വിശേഷസാധനങ്ങളേക്കുറിച്ച് പരമകയും സേവനാർമുഖനും മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആരു അറിയുകയും ആ സാധനങ്ങൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു വരുത്തി മുറുപ്പസ്സുവെച്ചു വിളമ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നും ആക്കൂട്ടത്തിൽ ഈ നമ്പൂരി ഒരു ദിവസം “പാണ്ടമ്പരമ്പത്തു കോടൻഭരണിയിലെ ഉപ്പുമാക്കു”യേക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുകയും അതും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു വരുത്തി സൂക്ഷിച്ചു വിളമ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും മറ്റുമുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. അങ്ങനെ ആ നമ്പൂരി ഒരു ദിവസം ഓരോന്നു പറഞ്ഞു കൂട്ടത്തിൽ “ആനന്ദ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവസ്സുവെച്ചു എരിശ്ശേരിപോലെ നല്ലതായിട്ടുള്ള എരിശ്ശേരി മറ്റൊരുമല്ല” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അതും അറിയുകയും ആനന്ദസ്സമൃദ്ധക്കാരൻ വരുത്തുന്നതിനു കല്പിച്ചു ചട്ടംകെട്ടുകയുംചെയ്തു.

ആനന്ദക്ഷേത്രം. ഊരാളന്മാരുടെ വകയായിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ അയിരൂരു, ചെറുകോൽ, മാലക്കര, കോയിപ്പുറം ഈ നാലു കരയിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു കൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽ ചില അധികാരങ്ങളും അപകാരങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നാലു കരകളിലുംകൂടി രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂറു വിട്ടുകാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് കേൾവി. ആ നാലു കരയിലേയും നാഥത്വം അയിരൂർ തോട്ടാവള്ളിൽ കുറുപ്പിനായിരുന്നു. കുറുപ്പിനു ആ കരകളിലെ ഗുരുസ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ കുടുംബക്കാരെ തോട്ടാവള്ളിലാശാൻ എന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. കുറുപ്പിനു ഇങ്ങനെ കരനാഥത്വവും ഗുരുസ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആനന്ദഭേദത്തും ക്ഷേത്രത്തിലും സകല കായ്ക്കങ്ങളും കുറുപ്പിന്റെ വരുതിപ്രകാരമാണ് നടന്നിരുന്നത്. ക്ഷേത്രം സക്കാരിൽ ചേർത്തിന്റെശേഷവും കുറുപ്പുകാലത്തേക്കുകൂടി കുറുപ്പിന്റെ അധികാരം അവിടെ ഒരുവിധം നിലനിന്നിരുന്നു. അതിനാൽ സമൃദ്ധക്കാരൻ തിരുവനന്തപുരത്തു മുറുപ്പസ്സുവെച്ചു എരിശ്ശേരി വയ്ക്കാൻ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു കല്പനപ്രകാരം എഴുതിയയച്ചതു തോട്ടാവള്ളിൽകുറുപ്പിന്റെ പേക്കായിരുന്നു.

എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ കുറുപ്പു സമൃദ്ധക്കാരെക്കണ്ടു വിവരം പറഞ്ഞു. അപ്പോഴു വർ, “ഇതു വലിയ സങ്കടമായിട്ടുള്ള കായ്കമാണ്. ഞങ്ങളിവിടെ ഉത്സവസ്സുവെച്ചു ഭേദം ചെയ്തും മറ്റും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി വലിയ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു ഭേദം ചെയ്യാം നടത്തി ഞങ്ങൾക്കു പരിചയമില്ല. മുറുപ്പം ഏറ്റവും വലിയതായ ഒരു അടിയന്തിരമാണ്. അവിടെപ്പോയാൽ

ഞങ്ങൾ ഇപ്പോഴുള്ള മാനവും കളഞ്ഞു് അവമാനത്തോടുകൂടി മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടതായി വരും. അതിനാൽ ഈക്കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങളോട് നിർവ്വന്ധിക്കരുതു് ” എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനേ കുറച്ചു “ഇതു് ഇങ്ങനെയൊക്കെപ്പറഞ്ഞു ഒഴിയാവുന്ന കാര്യമല്ല. കല്പനയാണു്. നിങ്ങൾ പോവുക തന്നേ വേണം. നിങ്ങളെല്ലാവരും കളിച്ചു കേൾക്കുന്നതിൽച്ചെന്നു സ്വാമിദർശനം കഴിച്ചു യഥാശക്തി എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴിപാടു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു പോകവിൻ, നിങ്ങൾക്കു അവമാനത്തിന്നു സ്വാമി ഇടയാക്കുകയില്ല. ബഹുമാനത്തോടുകൂടിത്തന്നെ തിരിച്ചുപോവാൻ നിങ്ങൾക്കു തിരുവാറന്മുളയപ്പൻ സംഗതിയാക്കും.” എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. പറയുകയാൽ അവരെല്ലാവരും പോയി കളിച്ചു കേൾക്കുന്നതിൽച്ചെന്നു ഭഗവാനേ വന്ദിച്ചു് ഒരു വഴിപാടും നിശ്ചയിച്ചിട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു പോയി.

സമൂഹക്കാർ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി എരിശ്ശേരിവെച്ചു സദ്യയ്ക്കു വിളമ്പി. വടക്കൻനമ്പൂരി ആ എരിശ്ശേരി കൂട്ടിയപ്പോൾ ‘ഹേ! ആറന്മുളയെരിശ്ശേരിയും ഇവിടെ വന്നുവല്ലോ. ഈ മഹാരാജാവു വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്തതായിട്ടൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു സമയം ദേവലോകത്തുനിന്നു അദ്ദേഹം ഇവിടെ വരുത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചാലും സാധിച്ചേയ്ക്കുമെന്നാണു്’ തോന്നുന്നതു് ” എന്നു പറഞ്ഞു. അതും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഉടനേ അറിഞ്ഞു. പിന്നെ മുറജപം കഴിയുന്നതുവരെ എരിശ്ശേരിവെച്ചു ആറന്മുളസമൂഹക്കാർ തന്നെയാണു് നടത്തിയതു്.

മുറജപം കഴിഞ്ഞതിന്റെറശേഷം സമൂഹക്കാരെ തിരുമുൻപാകെ വരുത്ത സസന്തോഷം ചിലതൊക്കെ കല്പിക്കുകയും അവക്കെല്ലാവർക്കും യഥായോഗ്യം സമ്മാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവർക്കു പതിവിപരീതി ദേഹണ്ഡപ്പണം കൊടുക്കുന്നതിന്നു കല്പിച്ചു ചട്ടംകെട്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ സമൂഹക്കാർ, ‘ഇപ്പോൾ കല്പിച്ചതന്ന സമ്മാനങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ ഞങ്ങൾക്കു ധാരാളം തൃപ്തിയായിരിക്കുന്നു. ഇനി ദേഹണ്ഡപ്പണവും മറ്റും വേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു ഒരു കാര്യം തിരുമനസ്സറിയിക്കാനുണ്ടു്. ഞങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നസമയം ആറന്മുളദേവനേ വന്ദിച്ചു് ഇവിടെനിന്നു അവമാനത്തിനിടയാകാതെ തിരിച്ചു പോകുവാൻ സംഗതിയായാൽ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരാനയെ നടയ്ക്കിത്തരിയേക്കാം എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടാണു് പോന്നതു്. ഇവിടെ വന്നിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു ബഹുമാനത്തിന്നാണല്ലോ ഇടയായതു്. അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു തിരുവാറന്മുളയപ്പന്റെ നടയ്ക്കിത്തരുന്നതിനായി ഒരാനയെത്തരുന്നതിന്നു കല്പനയുണ്ടാകണം.” എന്നറിയിച്ചു. ഉടനേ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ലായംകാര്യക്കാരെ തിരുമുൻപാകെ വരുത്തി, “ഈ സമൂഹക്കാരെക്കൊണ്ടുപോയി ലായം കാണിച്ചു അവിടെയുള്ളതിൽ ഇവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരാനയെ ഇവർക്കു കൊടുക്കണം.” എന്നു കല്പിച്ചു. കാര്യക്കാർ സമൂഹക്കാരോടുകൂടി ലായത്തിചെത്തിയസമയം സമൂഹക്കാരിൽ ഒരാൾ തള്ളി ‘എനിക്ക് ഇതു മതി—ഇതുതന്നേ വേണം.’ എന്നു ഒരാനയെ തൊട്ടു കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഇതു തിരുവാറന്മുളദേവന്റെ കല്പനയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു സമൂഹക്കാരെല്ലാവരും ആ ആനയെത്തന്നെ കിട്ടയാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. ആ ആന വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു എങ്ങിററുനടക്കാൻ പോലും ശക്തിയില്ലായ്മയായിപ്പോയിരുന്നതിനാൽ അതു താമസയാതെ ചാഞ്ഞു (മരിച്ചു) പോകുമെന്നു കാര്യക്കാരും മറ്റും തീച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ ആനയെക്കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചതിനാൽ ഈ സമൂഹക്കാർ ദേവലം വിസ്തൃകൾ തന്നെയാണെന്നു ലായത്തിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാവരും തീച്ചപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും അവരാരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. കാര്യക്കാരും സമൂഹക്കാരും കൂടി വിണ്ടും തിരുമുൻപാകെച്ചെല്ലുകയും സമൂഹക്കാർ ആനയെക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു ആറന്മുള

ച്ചെന്നിട്ട് ആളയച്ചുകൊള്ളാമെന്നും യാത്രയുമറിയിച്ചുകൊണ്ട് അപ്പോൾത്തന്നെ അവിടെനിന്നു പോവുകയും ചെയ്തു, സമൂഹക്കാർ പോയതിന്റെശേഷം കായ്ക്കാരും ആ ആനയുടെ സ്ഥിതി തിരുമനസ്സറിയിച്ചിട്ടു തിരുമൻപിന്തിന്നു പോയി.

സമൂഹക്കാർ യഥാകാലം ആറന്മുളെ എത്തുകയും സകല വിവരങ്ങളും തോട്ടാവളിയിൽക്കുറപ്പിനെ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. കല്പിച്ചതന്നത്രനയക്കൊണ്ടു പോരുന്നതിന്നു വല്ലവരെയും പറ്റത്തയച്ചാൽപ്പോരെന്നും താൻ തന്നെ പോയി കൊണ്ടുവരാമെന്നും കുറപ്പു സമ്മതിച്ചു അക്കാലത്തു ആറന്മുളെ കക്കിഴിവിട്ടുകാർ ആനപ്പുഴക്കിത് ഏറ്റവും സമത്വമാരും പ്രസിദ്ധന്മാരുമായിരുന്നതിനാൽ ആ വിട്ടിന്തിന്നു നാരായണൻ നായരെന്നും രാമതനായരെന്നും പ്രസിദ്ധന്മാരായിരുന്ന രണ്ടുപേരെയും അയിരൂർ മുതലായ നാലു കരകളിൽനിന്നും യോഗ്യന്മാരായ ഓരോരുത്തരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കുറപ്പു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി ലായത്തിൽച്ചെന്നു സമൂഹക്കാർ നോക്കി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ആനയെക്കണ്ടു. കുറപ്പിനും ആനയെ വളരെ ബോധിച്ചു. ആ ആനയ്ക്കു തലക്കുടിയും കൊമ്പുകളുടെ വലിപ്പവും ഭംഗിയും ഉടലിന്റെ നിളവും മറ്റും അസാമാന്യമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ദേഹം വളരെ ക്ഷിണിച്ചിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഒരു ഭോഷ്മുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആനയേക്കണ്ടതിന്റെശേഷം കുറപ്പു വലിയകൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്നു മുഖം കാണിച്ചു. അപ്പോൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, 'നാം സമൂഹക്കാർക്കു കൊടുത്ത ആനയെ കൊണ്ടുപോകാനായിട്ടു വന്നിരിക്കുകയാണ് അച്ഛേ? കുറപ്പ് ആ ആനയെ കണ്ടുപോ? ' എന്നു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. ഉടനെ കുറപ്പ്, 'റാൻ അടിയൻ കണ്ടു' എന്നറിയിച്ചു.

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു—ആ ആന വളരെ ക്ഷിണിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടുണ്ടു. ആറന്മുളദേവനു നടയ്ക്കിരുത്താനായി നാം കൊടുക്കുന്ന ആന നന്നായിരിക്കണമല്ലോ. അതിനാൽ ഇവിടെ ലായത്തിലുള്ളതിൽ പേരെ ഏതാനയെ വേണമെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല.

കുറപ്പ്—ആനകളുടെ ഗുണഭാഷ്യങ്ങളെയും ലക്ഷണങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്നതായി, 'മാതംഗലീല' എന്നൊരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമുള്ളതു തുക്കൺപാത്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ആ ശാസ്ത്രപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഇതുപോലെ സകല ശുഭലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞതായ ഒരാന ഈ ലായത്തിലെന്നല്ല, എങ്ങുതന്നെ വേറെ കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ആറന്മുളെ നടയ്ക്കിരുത്താൻ ഈ ആന തന്നെ മതിയെന്നാണ് അടിയൻ പഴമനസ്സിൽ തോന്നുന്നത്. ഈ ആന ഇങ്ങനെ ക്ഷിണിച്ചുപോയതു വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷിക്കാഞ്ഞിട്ടാണ്. ആറന്മുളെക്കൊണ്ടുപോയി വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷിക്കുകയും പതിവായി ആ പമ്പാനദിയിൽ നന്നയ്ക്കുകയും ചെയ്യാൽ ആനയുടെ ക്ഷീണം കുറച്ചുഭവസംകൊണ്ടു തീർന്നുപോകും.

എന്നു തിരുമനസ്സറിയിച്ചതിന്റെശേഷം മാതംഗലീലയിലെ നാലഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളും ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു.

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു—എന്നാൽ കുറപ്പിന്റെ അഭിപ്രായംപോലെ ആ ആനയെത്തന്നെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കാളീ, നാം മാതംഗലീല എന്നൊരു ശാസ്ത്രമുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ കണ്ടിട്ടില്ല. കുറപ്പിന്റെ കയ്യിൽ ആ ഗ്രന്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പ്രതി പകർത്തിയെഴുതിച്ചു ഇവിടെ അയച്ചുതന്നാൽക്കൊള്ളാം.

കുറപ്പ്—റാൻ, താമസിയാതെ ഒരു പ്രതി ഇവിടെ എത്തിച്ചുകൊള്ളാം.

അന്നന്തരം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കുറപ്പിന്നു യഥാധോഗ്യം ചില സമ്മാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും കുറപ്പു യാത്രയറിയിച്ചുകൊണ്ടു അന്നത്തന്നെ ആനയെയുംകൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പോരികയുംചെയ്തു. (തുടരും).

ഒരു ബന്ധുസമാഗമം

(കെ. ജെ. വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി)

(മഞ്ജരി)

“പാരുണദിന്റെ മാഗ്ഗഗാമിയും സൂര്യന്റെ-വാറൊളിച്ചെങ്കുതിരേററിദാനിം സൂരജയാറിന്റെ തീരകാന്താരങ്ങൾ-ചാരുവാം കങ്കമച്ചാരണിഞ്ഞു. ഹാ ! വനമാലിതൻകാലിണ ചുംബിച്ചു-പാവനമായ പൂന്ദാവനമേ, താവകോത്സംഗമൊന്നല്ലാതെയില്ലല്ലോ-ജീവലോകാനന്ദസ്ഥാനം വേറെ ലാലസിക്കട്ടെ, നീയെന്നെന്നു മാനന്ദ-ബാലഗോപാലക സ്താരകമായ്.

കൺകളേ ! കാണുവിൻ ! ഭേദകീഭേദവിതൻ-തങ്കക്കിടാവിന്റെ ക്രിഡാരാമം, നിത്യവസന്തമായ് ശോഭിച്ചോരീവനം,-നൃത്തനൃത്യരുകലാപകംഗം, കണ്ണൻ വെടിഞ്ഞിന്നു പാഴായ് കിടക്കിലും-പുണ്യമല്ലല്ല, തത്സംഗമത്താൽ ? വാണൊന്നുകൂലമിക്കാളിന്ദ്രിവിചിയിൽ-ചാഞ്ചാടിയാടുന്ന കൊച്ചുതെന്നൽ, പങ്കജനേത്രനു പണ്ടുതളച്ചയിൽ-പങ്കവലിച്ചൊരു പുണ്യശാലി, എൻകരൾത്താരിനും മെയിനു മാമോദ-മങ്കരിച്ചീടുമാറാഗമിച്ചു നന്ദകുമാരനെ നണ്ണിനിന്നിടുന്ന-പൂന്ദാവനത്തിന്റെ വിപ്ലവപോലെ.

ഹന്ത ! കൺമുന്നിലായ് കാണുമാറായല്ലോ-സന്തതാനന്ദമേ, നിൻനിശാന്തം വന്ദനം ചെയ്യട്ടെ! വന്നിതിൻ നേക്കുതാൻ-നന്ദനോദ്യാന മലർമകളും അത്രമേൽ മോഹന മത്രമേലത്തുന്ത-ശ്രദ്ധസംശാന്തമാണിവനാനം.

കാളിന്ദ്രി കൊട്ടും മൃദംഗം മുഴങ്ങവെ,-ലോലംബതാനമങ്ങുചലിക്കെ’ മേയുന്ന ഗോക്കുലം മുഖംതിരിച്ചുക്കോട്ടു-പായും മിഴികളാൽ നോക്കിനില്ക്കെ, കായാസ്വപണ്ണനീക്കൽത്താമേലിരു-ന്നായാസഹിനമെൻ കാണനമേ, ചേണുററകൈകളാൽ ചെന്തളിർ ചുണ്ടിലാ-വേണുവിലങ്ങനെ വച്ചുകിത്, പൂരണം ചെയ്യു മുഖാനിലനാലതിൽ-ഭാരങ്ങളിൽ വിരൽ വച്ചുനക്കി, മോടിയിൽ പാടിയാ ഗാനമോ; വേദമാം-മാടിൻ ചുരന്ന നൽ പാല്ക്കുഴമ്പൊ ? നീളെ നിറയവെ പച്ചത്തുണങ്ങളാൽ-നീയുന്ന കോൾമയിക്കൊണ്ടിലല്ലി ?

ബന്ധുരമാകുമിക്കാനനലക്ഷ്മീതൻ-ചന്ദ്രമഴിഞ്ഞ വാർകുന്തൽപോലെ പിഞ്ചുകാസഞ്ചയം പിന്നിലൊതുക്കിവ-ച്ചഞ്ചിതമാകിന കേകിപ്പുറം കോണ്ടൽ നേപ്പണ്ണന്റെ കോമളപ്പൂമേനി-കണ്ടിടാഞ്ഞാടൽപൂണ്ടാടലെന്നു മാമരക്കൊമ്പുകൾ തോരമരുന്നിതാ-മാമകസ്വന്ദന നിസ്വന്തതാൽ സംഭ്രമമാൻ ചുഴലവും നോക്കുന്ന-കംഗുമാം കണ്ഠങ്ങൾ പൊക്കിച്ചെമ്മെ.

രാധപ്പെണ്ണുകുട്ടിക്കു സമാനിച്ച് വാൻ-മാധവന്നു മലരിമക്കെ ചില്ലുകൾ ചായ്ക്കു മാച്ചെങ്കെത്തലങ്ങളാൽ-പല്ലവം പുത്തനായേന്തിയേന്തി ധന്യധന്യങ്ങളായ് തിന്നമന്ദാരമേ!-കന്ദമേ! കൈതൊഴാം, വാസന്തികെ !

കേണിടുന്നെന്തുകളിനുകുമാരികെ,-വേണിതൻ നിമ്ബമമ്മരത്താൽ ? ‘കാപ്പണ്ണനുണ്ണി വെടിഞ്ഞുപോയെന്നെയും-കാരുണ്യകാളജീമുത’മെന്നൊ ? അത്തൽപ്പെടൊല്ല നീ ധന്യതാനല്ലയേ-തത്തനസംഗത്താൽ പണ്ടുപണ്ടേ അപ്പണ്ണഭേദത്തിൻ കോമളകാളിമാ-വില്ലൊഴും നിന്നിൽ തെളിഞ്ഞുകാണു.

വല്ലവച്ചെല്ലക്കുമാരന്റെ വാരിളം-പല്ലവച്ചെക്കുഴൽ വന്തിലെല്ലാം ഉല്ലാസൽ ചെന്താമരമലർ നീയണി-ഞ്ഞില്ലയൊ; കാളിന്ദ്രിസൈകതമേ, നല്ല നിലാവിനാൽ നീളെ വിരിച്ച നിൻ-മുല്ലമലരണിക്കോസടിമേൽ ക്രീഡിക്കെ ; കണ്ണനിൽ പ്രേമകപിതയായ്-മാടണിപ്പോർമുഖ ; രാധപ്പെണ്ണും നിന്നിലമന്തി കിടക്കവെ വന്നതു-നിമ്നതയൊ; നിനക്കുന്നതിയൊ ?

ഗോവിന്ദലാളനയോരവളന്നതാം-ഗോവുന്ദമങ്ങിങ്ങിതാ നടപ്പു,
പുല്ലുമേഞ്ഞിടാനു മുസാഹമില്ലാതെ-യെല്ലുകുത്തിന കോലവുമായ്.
ചിന്മയനുണ്ണിക്കിപ്പെക്കും തന്നെന്ധന്യ-സന്മധുരാമൃതമായിരുന്ന,
അമ്മയാകുന്ന യശോഭതാനേകിൻ വെണ്മെലപ്പാലിനെക്കാളുമിഷ്ടം.

ചാലവേകുന്നാലിപ്പിള്ള രാഗ്ഗോക്കളെ-ശ്ലാലയിലേക്കുടിച്ചിടുകയായ്
ആലസ്യമാണവക്കേവക്കുമുള്ളതു-ലീലയുമില്ല; ചിരിയുമില്ല.
ഹന്ത ! മത്സ്യമിവേറാകയാലിട്ടിക്കി-നന്തരമെത്രമേൽ വന്നുപോയി
നിത്യോത്സവത്തിൻ കളികളും നിന്നു ഹാ!-നിശ്ശബ്ദമന്മാടിയാകമാനം.

ഒട്ടേറെനാളായിക്കൊണ്ടു വിസ്മൃതി-പ്പെട്ടോരു ഗോകുലമന്ദിരങ്ങൾ [പോലെ
അന്തിവൈലോഹിതം, കാണുന്നു കണ്ണന്റെ-പൊൻതുകിൽ കൊണ്ടുപൊരിഞ്ഞു
പൈക്കറ നിർത്തിയിട്ടാനായമങ്കമാർ-ചിക്ഷണവിട്ടുകിടക്കളെല്ലാം
തള്ള മാർ നക്കിത്തുടക്കയാൽ പറിയ'-വെള്ളമുണങ്ങാത്തമെയ്യുമായി
തൃഷ്ടിപുണ്ടക്കുന്നവിധിയിൽ കൂത്താടും-മട്ടിതുമോഹനമെന്നോപണ്ടു.
ശുദ്ധമനസ്സരാം ഗോപാലരാബാല-വൃദ്ധമൊരുൽക്കണ്ഠപുണ്ടപോലെ
തത്രനിന്നെൻമണിത്തേരിതിൻ നേക്കതാ-സതപരാലോകനം ചെയ്യീടുന്നു.”

ഇന്നിനവാമൊരു തേരിൽ കരേറിയ-നന്ദഗോമോപാന്തരധൃതനിൽ
വന്നിറങ്ങിടിന്നാനന്തസ്സന്ദന-മൊന്നിൽനിന്നേകൻ വിനീതവേഷൻ,
ശ്രീമധുരാപുരിനാഥനായ് വാണിട-മാമധുസൂരന ശാസനയാൽ
നന്ദാമിബന്ധുജനത്തിൻ വിശേഷങ്ങൾ-ഉന്നാനാകെ യാമാഞ്ഞറിഞ്ഞു ചൊൽവാൻ
അത്രസമാഗതനാണിവനച്ചുത-നന്തമമന്ത്രീയാ മുഖപൻതാൻ.

മഞ്ഞനീരാള കൊടിയണിത്തൊരഥ-മഞ്ജസാകണ്ടൊരാഗ്ഗോകുലത്തിൽ
വർധിതമാകിന ചിന്തയാമംബുധി-കുലാവനേകിനാൻ ‘വേലിയേറ്റം.’
കണ്ണനെ കാണാഞ്ഞുപവസിപ്പുള്ളൊരാ-ക്കണ്ണിനുപാരണ നൽകുവാനായ്
അക്ഷമരാകിയൊരാദീരരെല്ലാമേ-തൽക്ഷണമോടിയരങ്ങാടണഞ്ഞാൻ.
ആനന്ദഗോപന്റെ തപമനസ്സിപ്പു-മാനന്ദവിചികും ചെന്നെപ്പു
എന്മകനെനുണ്ണിക്കണ്ണനിതാവന്നി-തെന്മമാഭാഗ്യമേഭാഗ്യമെന്നായ്.
വെമ്പലാൻങ്ങുയശോഭയുമെത്തിനാൾ-തൻപതിയൊത്താപ്രതോളിയിക്കൽ
ഭവതിമാരവരുംകൊണ്ടൊരുൽക്കണ്ഠ-മുൻപിലിവണ്ണമൊന്നുത്ഗളിച്ചു
“എന്നുണ്ണിക്കണ്ണനെങ്ങുപോ, തേരിൽനി-ന്നെന്മകൻ താഴത്തിറങ്ങിലയൊ”

വാർകശുദ്ധഹൃൽസേതുകവിത്തോലും-പാത്സല്യതീർത്ഥമാ-ബ്ജാഷ്ടതോയം.
വാർത്തുചോദിക്കുമിചോദ്യത്തിനുത്തര-വാക്യമാവന്നവൻ ചൊൽവതെന്നോ?

അമ്മാനുനൊന്നുപകച്ചുപോയ സ്വാഗത-മിമ്മാതിരിയ്ക്കു തുടന്നുളവിൽ.
കണ്ണനിറച്ചുതുടങ്ങിയൊരന്മാടി-പ്പെണ്ണുങ്ങളേയും; കിടാങ്ങളേയും,
അച്ചുതമാതാപിതാക്കളേയും; കണ്ടി-ട്ടശ്രുവിൽ മുങ്ങിയകൺകളുമായ്
ഉത്തരമെങ്ങിനെ ചൊൽവതെന്നോത്തുടൻ-ഗൽഗഭകണ്ഠനായ് നിന്നുപോയി.
സതപരമയ്യോ ! യശോഭ-എന്തെന്തുനി-ചിത്തമേ, തെട്ടുനൂറില്ലുന്നേരെ,
വൃദ്ധനാം നന്ദനും മോഹിച്ചുവിണുപോ-യുദ്ധവൻ നിട്ടിയ പാണികളിൽ

ഹന്ത ! സന്താപാഗ്നിയാളും ജനങ്ങൾക്കു-
ബന്ധുസമാഗമം തൈലപാതം.

കാലംചെയ്യ പൗരസ്ത്യകാതോലിക്കാ അവർകൾ.

നി. വ. ലി. മ. ശ്രീ. മോറോൻമാർ ബസ്സേലിയോസ്സ് കാതോലിക്കാബാവാ അവർകൾ നെയ്യർ ആസ്സൂരിയിൽവെച്ചു നടത്തിയ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കുശേഷം ഈ ധനുമാസം ൩-ാം തീയതികളായി രാവിലെ പരഭോക്ത്വപൂർവ്വമായ വിവരം ഈ സമയംകൊണ്ടു കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സുറിയാനിസഭയിൽ കാതോലിക്കായുടെ സ്ഥാനവലിപ്പത്തെപ്പറ്റിയും അധികാരത്തെപ്പറ്റിയും എന്താണൊരു ജ്ഞാനമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ, സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രം സ്വല്പമായി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആദിമഘട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചരിത്രപരമ്പര ശോഷിക്കുന്നതു പൗരസ്ത്യകാതോലിക്കായുടെ ഉത്ഭവം മേൽകൃഷ്ണവിന്റെ ൧൨ ശിഷ്യന്മാരെക്കൂടാതെ ഉണ്ടായിരുന്ന “൭൨ അറിയിപ്പുകാരിൽ രണ്ടുപേർ വഴിയാണെന്നാണ്. ഒന്നാമത്തെ പൗരസ്ത്യകാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചതു ൪-ാം ശതകത്തിനും ൫-ാം ശതകത്തിനും മദ്ധ്യേ സെലൂക്യാപട്ടണത്തിലാണ്. രോമാ സാമ്രാജ്യവും പേഷ്യാ രാജ്യവും തമ്മിൽ മത്സരച്ചിരുന്ന കാലത്തു പേഷ്യയിലെ പൗരന്മാരായിരുന്ന എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരും മറ്റു സഭാനേതാക്കന്മാരും ഒരു ദോഷസാമ്രാജ്യപൗരനായിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴ്പ്പെട്ടിരിപ്പായും അനുസരണബാധ്യത വഹിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതു രാഷ്ട്രീയനിലയിൽ പേഷ്യായ്ക്കു ഹാനികരമാണെന്നു പേക്ഷാ ചക്രവർത്തി തീരുമാനിച്ചു. തൽഫലമായി വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ സർവ്വത്ര ഐക്യമുണ്ടായിരുന്ന സഭ രാഷ്ട്രീയബന്ധമുള്ള ഭരണത്തിൽ കേവലം സ്വതന്ത്രമായി ഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ കാതോലിക്കാവാഴ്ച തുടങ്ങിയതു തന്നെ സ്വതന്ത്രഭരണാധികാരി ആയിട്ടായിരുന്നു. ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിച്ചും വിശ്വാസൈക്യം മാത്രം നിർബന്ധമാക്കിയുമാണു പൗരസ്ത്യസഭയിലെ പ്രമാണികൾ സഭാമടനെ നിമിച്ച് തന്നെ മേല്പറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാക്കല്ലോ. സെലൂക്യായിൽനിന്നു കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം ട്രൈഗ്രീസ് നദീതീരത്തിലുള്ള തിഗ്രിസ്സ് പട്ടണത്തിലേക്കു നീങ്ങി. മലങ്കരസഭയും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. കാതോലിക്കായുടെ പേർ കിഴക്കൻഭിക്കിന്റെ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നുകൂടി ആയിരുന്നു. തെഗ്രിസിലെ കാതോലിക്കാവാഴ്ച അവസാനിച്ചതോടുകൂടി മലങ്കരസഭയുടെ സർവാധിപത്യവും വീണ്ടും അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിൽ തന്നെ ലയിച്ചു. അങ്ങനെ ദീർഘകാലം കാതോലിക്കാവാഴ്ച മലങ്കരസുറിയാനിസഭയ്ക്ക് ഇല്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഇതിനിടയിൽ, ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ കാലപ്രവാഹത്തിന്റെ ഫലമായി പല നൂതന അഭിപ്രായങ്ങളും സഭാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളേക്കുറിച്ചും ഈ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഫലമായി സമുദയത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭിന്നിപ്പിന്നേപ്പറ്റിയോ ഈ അവസരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു വചാരിക്കുന്നില്ല. അതിദീർഘകാലമായി അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിന്റെ കീഴിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന മലങ്കരസഭാംഗങ്ങൾ വിഭേദികളുടെ ഭരണത്തിൽനിന്നു സഭയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. തന്മൂലം ചെയ്ത ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ൨൦-ൽ അധികം വയസ്സുള്ള മുമ്പു മുറിമറ്റത്തു് ഈവാന്റിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ നീക്കം അഭിഷേകം കൈക്കൊണ്ടു വി. മാത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ശ്ലീഹായ്ക്കുടത്ത സിംഹാസനത്തിന്മേൽ കീഴക്കിന്നടുത്ത കാതോലിക്കാസിംഹാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്യിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം തൽസ്ഥാനത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്തത് ഈയിടെ കാലംചെയ്ത ആളും കോട്ടയം മുതലായ ഇടവകകളുടെ നാഥനുമായ നി. വ. ലിപ്യശ്രീ മാർ പീലക്ലിനോസു മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളെ ആണ്.

ഇദ്ദേഹം നൂറ് വയ്ക്കും മുമ്പു വാക്താനത്തു കാരിച്ചിറ എന്ന കലീനകുടുംബത്തിൽ ഇനിപ്പു. കാലസ്ഥിതി അനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിച്ചശേഷം ഇദ്ദേഹം പട്ടം സ്ഥികരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിനു ദമ്പതിപട്ടം കൊടുത്തതു സുമാർ ൩൦ മുഷം മുമ്പു് ആലുവായിൽവച്ചാണ്. ആലുവ സ്ഥാനാർത്ഥിയിൽ ഇദ്ദേഹം കരേക്കാലം താമസിച്ചു. അവിടെത്തെ കായ്ക്കങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെത്തെ കൂട്ടുസ്ത്രീകളിൽ

ഇന്ത്യയിലെ കോലം ചെറു പെരുന്നേലിൽ കാണുന്ന കോളാലിക്കാർ ബെവാ അവാർകൾ.

ഒരംഗവും ഇദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ സഭയുടെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ധാരാളം ഇടപെട്ട സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിനും ഭക്തിക്കും വിശ്വാസത്തിനും പാത്രമായിത്തീർന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ ചെങ്ങന്നൂർ പള്ളിയിൽവെച്ചു ഫൗവദ്-ൽ നി. വ. ദി. ൧൨ ശ്രീ അബ്ദുൽമിശ്ശിഹാ പാത്രിയക്കീസ്സ് അവർകൾ കോട്ടയം മുതലായ ഇടവകകളുടെ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. അന്നത്തരം ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം ഇടവകഭരണം ശാന്തമായും സാമന്ത്യത്തോടുകൂടിയും നിർവ്വഹിച്ചവന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ ൧൧൦൦ രൂപ ൨൦ പച്ച-ാം തീയതി പ്രസിദ്ധവും പ്രാചീനവുമായ നിരണത്തുപള്ളിയിൽവെച്ചു മലങ്കര കാതോലിക്കാബാവായായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. ഈ വാശിഷ്ടകർമ്മത്തിൽ നി. വ. ദി. ശ്രീ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ, ക.ലം ചെയ്തു നി. വ. ദി. ശ്രീ മാർ. ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ മുതലായ മേല്പട്ടക്കാരും നൂററമ്പതിൽപരം പട്ടക്കാരും ൩൦-ൽ പരം ശ്രമോശനാതും അസംഖ്യം സഭാംഗങ്ങളും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. തിഗ്രിസിലെ കാതോലിക്കാവാഴ്ച അവസാനിച്ചതോടുകൂടി കാതോലിക്കാസിംഹാസനം മലങ്കര സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു സഭാംഗങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനു ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും കുറേക്കാലം അതിനു പാത്രിയക്കാസിംഹാസനത്തിൽനിന്നും ആനുകൂല്യം സിദ്ധിക്കാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഒടുവിൽ അന്ത്യോഖ്യായുടെ അബ്ദുദ്ദീൻ ശിഹാ പാത്രിയക്കീസ്സ് ബാവാ അവർകൾ മലയാളത്തേക്കു വരികയും അപ്പോസ്തോലികാലം മുതൽ അന്ത്യോഖ്യാ പട്ടണത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന പാത്രിയക്കാസിംഹാസനം കലാന്തരത്തിൽ മർദ്ദിൻ പട്ടണത്തിലേക്കു മാറ്റിസ്ഥാപിച്ചപ്രകാരം തിഗ്രിസിലെ കാതോലിക്കാസിംഹാസനം മലങ്കരയിലേക്കു മാറ്റിസ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയേയും ഔചിത്യത്തേയും പററി അദ്ദേഹത്തിനു ബോധപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി ആട്ടം നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളെ മാർ ബസ്സേലിയോസ് എന്ന പേരിൽ വാഴിക്കയും ചെയ്തു. അത്രമാത്രമല്ല, കാതോലിക്കാസിംഹാസനം എല്ലാക്കാലത്തും ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നതിനു വേണ്ട കല്പനയും അദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

പുണ്യശ്ലോകനും മലങ്കരസുറിയാനിക്കാരുടെ ആരാധനാമുത്തിയുമായിരുന്ന ഈ വന്ദ്യവൈദികവരോധികന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിയുറ്റം സുറിയാനിസഭയ്ക്കു അപരിഹാസ്യമായ ഒരു നഷ്ടമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഛായാപടം അന്യത്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതവൃത്തപ്പത്തിയും ഭാഷാകവിതയും

(ചെട്ടരശിയം ചെറിയ രാമൻ എഴുതയ്ത്)

ഏതു സാഹിത്യത്തിന്റേയും പ്രധാനഭാഗം അതതു സാഹിത്യത്തിലെ കവിതകൾകൊണ്ടു സുന്ദരമായിട്ടാണു മിക്കവാറും കാണുന്നത്. സാഹിത്യത്തിലെ ചെങ്കോൽ ഇരിക്കേണ്ടത്, തൂലികയിരിക്കുന്ന ഒരു കവിയുടെ കയ്യിൽത്തന്നെയാണു്. ഓ! ശരി:— ആ തൂലികതന്നെയാണു് സാഹിത്യച്ചെങ്കോൽ. പണ്ടുക്കാലത്തു അതായത്, തമിഴന്റെ പിടിയിൽനിന്നു വെട്ടു സ്വതന്ത്രമായിരുന്ന കാലത്തു്,—നമ്മുടെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ചെങ്കോലെടുക്കുവാൻ അഹ് രന്ദാരായവരുടെ സംഖ്യ വിരളമല്ലായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ പ്രൌഢങ്ങളും സരസങ്ങളുമായ കവിതകൾക്കു യാതൊരു ഭൂമിക്കുപുറം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതർത്തിലാപട്ടെ ശബ്ദത്തിലാപട്ടെ കൗനപലപനിയമായ ഒരു ചമൽക്കാരവശേഷം ആ വക കവിതകളിൽ അനുസ്മൃതമായിക്കാണാമായിരുന്നു. പുത്താനത്തിന്റെ പാനയോടൊ, എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളോടൊ, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥയോടൊ, മഴമംഗലത്തന്റെ പമ്പുക്കളോടൊ, ചേലപ്പറമ്പന്റെ ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളോടൊ, നമ്പൂരുടെ തുള്ളലുകളോടൊ, കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, സ്വാതിരുനാൾ തിരുമേനി, ഇരയിമ്മൻതമ്പി, ഉണ്ണായിവാരിയർ എന്നു തുടങ്ങിയവരുടെ ആട്ടക്കഥകളോടൊ കിടപിടിക്കത്തക്ക കൃതികൾ യാതൊന്നുംതന്നെ കൈരളിക്കു ലഭിക്കുവാ

ൻ ഇതേവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇവക ഉത്തമസാഹിത്യ സർവ്വസ്വങ്ങളുടെ ആ വിഭാവകാലത്തെ രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടാതെ അനുസ്മരിപ്പാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഹൃദയവ്രഹികരണചെന്നതും എന്ന പ്രധാന കവിതാഗുണം. അന്നത്തെ കവികളിൽ ദൃഢമൂലമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. വേദാന്തരഹസ്യങ്ങളെ സാധാരണക്കാർക്കുകൂടി മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം ലളിതമായും വിശദമായും സരസമായും എന്നാൽ പ്രൗഢമായും പ്രതിപാദിപ്പാനുള്ള വാസനാവൈഭവം ഉള്ളവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ ജ്ഞാനപ്പാന പാടിയ പുത്താനത്തു നമ്പൂരിയായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ 'ചിന്താരത്നം' 'ഹരിനാമകിർത്തനം' എന്നിവ സാധാരണക്കാർക്കു ദുർഗ്രഹമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം പാനയെപ്പോലെ അവയ്ക്കു പ്രചാരം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും. കാവ്യഗുണങ്ങൾ കമനീയമായി കാണുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നത്, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥയാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കൃഷ്ണഗാഥ വായിക്കുമ്പോൾ ഏതൊരു സഹൃദയന്റെ ഹൃദയവും വിഗളിതവേദ്യാന്തരമായി നിർവൃതിക്കൊള്ളുന്നതാണ്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു കായ്പ്പോലെയായിരിപ്പാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ നവീനലോകത്തിന് ഒരു പക്ഷെ ഞാൻ പറയുന്നതു തീരെ രുചിക്കുന്നതായിരിക്കയില്ലെങ്കിലും പരമാത്മം പറയാൻ ഞാൻ എന്തിനു ചുറ്റുപാടും നോക്കുന്നു?—മുകളിൽ പറഞ്ഞ പാനയേയും കൃഷ്ണഗാഥയേയും മറ്റൊരോ കാവ്യങ്ങളേയും പറ്റി പയ്യോലോചിക്കുന്നതായാൽ ബ്രാഹ്മണരോ ജയിക്കത്തക്ക യാതൊരുതരം വിചാറാതും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ബ്രാഹ്മണരുടേയൊ, ബ്രാഹ്മണജന്മാരുടേയോ കവിതകൾക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത ഒന്നു വേറെതന്നെ ആയിരുന്നു. പിന്നോക്കം നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണകവിതകളെ മാത്രമേ അധികം കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും മറ്റും ബ്രാഹ്മണസന്താനങ്ങളാണെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. ബ്രാഹ്മണഭേദം വെട്ടിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു എഴുത്തച്ഛന്റെയും നമ്പ്യാരുടെയും അച്ഛന്മാർ നമ്പൂരിമാരെല്ലെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ പലരും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരമാത്മം മറിച്ചാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായമാണ് ബലപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നത്. ഇന്നു കവികളുടെ ഗണനാപ്രസംഗത്തിൽ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതനെന്നു സർവ്വസമ്മതനായിട്ടുള്ള കവി സാർവ്വഭൗമൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണഭട്ടമനവൻ അവർകളും ഒരു ഏതയതിന്റെ മകനാണെന്നു പറയുവാനും എനിക്കു സീമാതീതമായ ഉത്സാഹം തോന്നുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞതിലുള്ള പാരമാത്മ്യം നിർമ്മുഖരബുദ്ധികളായ സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ലതന്നെ.

പണ്ടത്തെ കവിശാഹന്മാർ, ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പ്രത്യേകഭാഷയായ ഗൈർവാനിയിൽ തികഞ്ഞ വ്യക്തിത്വം സ്വന്തമാക്കിയവരായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകളും ചമ്പുക്കളും മറ്റും ഇതിന്നെത്രയോ പറ്റിയ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലോ. മലയാളഭാഷ ഇന്നത്തെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രയല്ലാതിരുന്നതിനാലും സംസ്കൃതഭാഷയോടു നിഷ്ഠിളമായ യഥാർത്ഥബഹുമാനം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും ആശയപ്രകടനത്തിന് അധികം സൌകര്യമുള്ളതിനാലും അന്നത്തെ മഹാകവികൾ ഉണ്ടാക്കിയ കൃതികളിൽ അധികം സംസ്കൃതം കാണാൻ സംഗതിവന്നതായിരിക്കും. ജ്ഞാനപ്പാനയിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും മറ്റുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾ വളരെ കുറവാണെങ്കിലും തൽക്കർത്താക്കന്മാർ വിചാറാതായിരുന്നു എന്നു അവ ധാരാളം വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാപ്രയുക്തങ്ങളുള്ളവരുടെ കവിതകളിൽ കാണുന്നത്ര സ്വാഭാസൃഷ്ടി മലയാളത്തിൽ ഇതര കവിതകളിൽ കാണുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

ആ മധുരമായിരുന്ന സുവർണ്ണകാലം, ഹാ! ഇങ്ങിനിപരാത്ഥവും കേര

ഉത്തരിൽനിന്നു തിരോഭ്രതമായിക്കഴിഞ്ഞു. കേരളസാഹിത്യനടപാത്രം കാർ
 മേഘപടലങ്ങളാൽ പരിതമായി ചില ഉദ്യൽത്താരകൾ അങ്ങുമിങ്ങും ഇല്ലായിരുന്നു
 വെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ അടയാലാഗം എത്രമാത്രം ഭയങ്കരമാ
 യിരുന്നുവെന്നോ? 'കാളിഭാസകവിനാന്റെ കാൽനഖേന്ദുമരീചികൾ കാവ്യാധാവി
 ൽ സഞ്ചരിക്കുമെന്നിരിക്കെ വഴികാട്ടണം' എന്നു പറഞ്ഞു തപ്പിത്തപ്പി നടന്നതല്ലാതെ,
 ഒരു നൂൽത്തിരി കത്തിച്ചു പുറപ്പെടാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇടക്കാലങ്ങളിൽ കേര
 ഉത്തരിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതു കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമെന്നു പറയേണ്ടു. പണ്ടത്തെ
 സാഹിത്യം ഒരു ദക്ഷിണമണെങ്കിൽ ഇന്നത്തതു വെറും ഒരു കളിസ്ഥലമാണ്.
 പണ്ടത്തെ സാഹിത്യാരാമം സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും മധുരഫലങ്ങളും ഉള്ള തരുവല്ലി
 കളാൽ നിറയപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, ഇന്നത്തതു, നിഗൂഢപുഷ്പങ്ങളും തിക്തഫല
 ങ്ങളും ഉള്ള ഒരുതരം തരുവല്ലികളാൽ നിറയപ്പെട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. അന്നൊ
 ക്കെ സുവർണ്ണാഭരണങ്ങളാണ് കൈരളീഭൂമി അണിഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിൽ, ഇന്നു
 വെറും മുക്കുപണ്ടങ്ങളാണ് കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും അജഗജാന്തരം ന
 മ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടകാലം
 അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടാണെന്നും ഇന്നു ആലോച
 നാശക്കിയും ലോകപരിചയവും പഠിപ്പും പരിഷ്ക്കാരവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെ
 ന്നും എല്ലാ പ്രസംഗവേദികളിൽനിന്നും നിരന്തരമായി കേട്ടുവരുന്നുണ്ട്. കാ
 യും അതൊക്കെ പരമാത്മംതന്നെ ആയിരിക്കാം. പക്ഷെ, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തി
 ന്നു യാതൊരു ഗുണത്തികവും ഇതുവരെയും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. മുക
 ഉളിൽ പറഞ്ഞതായ ആധുനികഗുണങ്ങൾ ഒരു സാഹിത്യകാരനും ഒരിക്കലും ഒഴിച്ചു
 കൂടാത്തവയാണെന്നിരുന്നാലും അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ യാതൊരു ഫലവും കാണു
 ന്നില്ല ചെറുകഥകളായും പെരുങ്കഥകളായും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളായും മഹാകാ
 വ്യങ്ങളായും ചരിത്രങ്ങളായും മനോഹരങ്ങളായും പത്രങ്ങളും അവയുടെ വിശേഷാൽ
 പ്രതികളും മറ്റുമായും എത്രയോ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിന്നു ഇപ്പോൾ കിട്ടി
 കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ഇനിയും യാതൊരു ക്ഷാമവും ഉണ്ടാ
 വുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു കൈരളിയുടെ 'ഇല്ലായ്മ' ഇല്ലാതെയാകുമോ എ
 ന്നാണ് സംശയം.

അന്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിലയെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാ
 ത്തതിനാൽ പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രം സ്പർശിക്കുന്ന കായ്ക്കങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചി
 ന്തിക്കാം. പദ്യകാരന്മാരുടെ സംഖ്യകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു ഭാഷയ്ക്കു തൃപ്തിപ്പെടാമെങ്കി
 ൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഇന്നു ധാരാളം സമാധാനത്തിന്നു വഴിയുണ്ട്. ഇത്രയും
 കവികൾ വർദ്ധിച്ചുകാലം ഇതിന്നുമുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല തീച്ചതന്നെ. എന്നിട്ടും സാ
 ഹിത്യലോകം സംതൃപ്തിയടയുന്നില്ല. രണ്ടു മൂന്നു പേരുടെ ഒഴിച്ചുള്ള ഇപ്പോഴ
 ത്തെ പദ്യങ്ങൾ എഴുതുന്ന ആറ്റിക്കുറുക്കി നോക്കിയാൽ യാതൊന്നും കിട്ടാറില്ലെ
 ന്നാണ് ലോകം പറയുന്നത്. ഭണ്ഡാഗാരം നിറയ്ക്കുവാൻ മാത്രമേ അവ ഉത
 കുന്നുള്ളുവത്രെ. ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായ ഇത്തരം കവിതകൾ ഇത്രയും പെരുക്കുവാൻ ത
 ക്കതായ കാരണം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഓരോരുത്തരും കൈരളിക്കുവേണ്ടി പര്യാ
 ലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കവി സാമൂഹ്യമേന്മ വളരത്തോളി
 ന്റെ വിലമതിച്ച അഭിപ്രായമാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുവരുന്നത്. അ
 ഭേദം എന്നൊട്ടും അതുപോലെ മറ്റുപലരോടും സംസൃതകാവ്യങ്ങൾ വായിക്കു
 ണം എന്ന് ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അഭേദമന്തിന്റെ അഭിപ്രായം നിശ്ച
 യമായിട്ടും—കവിതയെ സംബന്ധിച്ചതായാൽ പ്രത്യേകിച്ചും ആദരണീയമാ
 ണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല. വളരത്തോൾതന്നെ അതി
 ന്നു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമായി പ്രശോദിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. സംസ്കൃതാനുഭവജ്ഞാ

രായ അല്പം ചില ഹിന്ദുക്കളുടെയും അന്യമതക്കാരരുടെയും കവിതകൾ വ്യതിരേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി എത്ര വേണമെങ്കിലും കിട്ടുന്നതാണ്. അതുകൾ ഒന്നും ഇവിടെ എടുത്തുദ്ധരിച്ചു തൽകർത്താക്കന്മാരുടെ ഒരു “മാറാമുഷിച്ചത്” സ്ഥാപിച്ചാൽ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഏകിലും ചിലതു കാണിക്കാതെയും നിവൃത്തിയില്ല. അതിനാൽ ഈയിടെയിൽ കാണാനിടവന്ന ചില അവലോകനം കേവലം മാതൃകയ്ക്കായി ഇവിടെ കാണിയ്ക്കുന്നു. സൗഭാഗ്യം, (നല്ലഭാഗ്യം എന്നർത്ഥം) മഹൽകായും, പ്രധാനി, സ്വയംവേദി, ആനന്ദചിന്തൻ, വിപരീതി, മാതൃവിന്റെ, വൈശിഷ്ട്യം, ഗൗരവമായ, സന്തോഷമായ, ബുദ്ധിയായ് ചെയ്യു, അനുഭവമായ കായും, ജാജ്യത, പ്രാധാന്യത, ഗൗരവതരം, ഇത്യാദി അപര്യുക്തപദങ്ങളെ സ്ഥികരിക്കേണ്ടിവന്ന കൈരളി എങ്ങനെ ആവലാതിപ്പെടാതിരിക്കും? “ശാർദ്ദൂലവക്ത്രീധിതത്തിൽ ആരംഭിച്ച പദ്യം ഗ്രഹപ്പിഴയ്ക്കും, സ്രഗ്ദ്ധരയിൽ അവസാനിച്ചതായി ഈയിടെയിൽ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അനഭിജ്ഞതകൊണ്ടാണു വരുന്നതെന്നു ഇനിയും ആരും അറിയാൻ ഭാവമില്ലെന്നു കാണുന്നതു ശോചനീയംതന്നെ.

കവിയായിത്തീരണമെന്നു മോഹിക്കുന്നവർ അവശ്യമറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി പല സംഗതികളും ഒരു സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ട്. ഒരു കേരളീയ കവിക്ക് അതെല്ലാം അറിയേണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷയെ ആശ്രയിച്ചു മതിയാവൂ. രസം, ധ്വനി, അലങ്കാരം, രീതികൾ, കാവ്യഗുണങ്ങൾ, കാവ്യഭാഷാങ്ങൾ, പൂത്തങ്ങൾ, എന്നിവയിൽ അഭേദ്യമായ അഭിജ്ഞാനം, സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്നെന്ന പോലെ മറ്റൊന്നിൽനിന്നും നമുക്കു കിട്ടുകയില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങൾചേർത്തു കവിതയെഴുതിയില്ലെങ്കിൽ രസപ്പൂർത്തിയും ഔചിത്യവും ഉണ്ടാവാൻ വളരെ പ്രയാസമായിട്ടാണ് മലയാളഭാഷയുടെ ഇല്ലാപ്പത്തെ അവസ്ഥ കിടക്കുന്നത്. തികഞ്ഞ പാസനയുള്ള എത്രയോ കവികൾ ഇന്നു സംസ്കൃതഭാഷ അറിയാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം കിടന്നു കറുപ്പുപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു ഏതു മാസികയിലും പത്രത്തിലും നോക്കിയാൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമായ സഹായംകൂടാതെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പദംപോലും വെയ്ക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം പ്രസ്തുതമായിരിക്കെ, ആ പരിപാവനഭാഷയെ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ആരുംതന്നെ ഉത്സാഹിക്കാത്തത് ഏതൊരു സാഹിത്യബന്ധുക്കൾക്കും ഹൃദയാന്തരമെന്നു പറയേണ്ടു. മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്നു പുറമേ നാം ഇന്നു അഭ്യസിക്കുന്ന ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ. രാജ്യാഭിമാനം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു സ്ഥിരപ്രചാരമായ പാശ്ചാത്യഭാഷയെ വിട്ടു മറ്റൊരു ഭാഷയെ പൊതുഭാഷയായി സ്ഥികരിക്കണമെന്നും അതിന്നു വമ്പിച്ച ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ സംസാരഭാഷയായ ഹിന്ദി വേണമെന്നും ഭൂരിപക്ഷപ്രകാരം തീച്ചപ്പെടുത്തി അങ്ങനെ ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. അല്ലേ! അംബ! ഗൈർവാണി! അവിടുത്തേയ്ക്കും അവിടുത്തെ ഉപജീവിക്കുന്ന കൈരളിക്കും രക്ഷാമാഗ്ഗം അടഞ്ഞുതന്നെയാണ് വരുന്നത്. തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷ കൈരളിയാണെന്നും കൈരളിക്കു ഗൈർവാണിയുടെ കരുണാമസ്യണമായ കടാക്ഷംകൂടാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നും, അല്ല ഉൽപ്പത്തിക്കുളായ ഭാഷാപ്രണയികളേ! നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷ്കർത്താവിന്റെ ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗാഢമായി പതിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ നമുക്കു ആശ്വാസത്തിന്നു വഴിയുണ്ട്.

ആംഗ്ലിക്കൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകൾ.

കല്ല്യാണിപ്പോപ്പും ഇൻഡ്യാ സിലോൺ മുതലായ ഇടവകകളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ ഓ. മോസ്സ് റവറൻഡ് ഡാക്ടർ വെസ്റ്റ് കോട്ട് എം. എ. ഡി. ഡി. അവർകൾ ഇടവക സന്ദർശനം ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസംബർമാസത്തിൽ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റുകളുടെ അതിഥിയായി ഇവിടെ എത്തി ഈ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഇൻഡ്യായിൽ വൈസ്രോയി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഗവൺമെന്റിൽനിന്നും ഏറ്റവും കാര്യമായി വെച്ചിരിക്കുന്നതു കല്ല്യാണ മെത്രാപ്പോലീത്താ അവർകളെയാണു്. അതിനാൽ സാധാരണയായി ഈ സ്ഥാനത്തിൽ എത്തുപെടുന്നവർ അസാധാരണ ബുദ്ധിസാമത്വവും തദനുസരണങ്ങളായ യോഗ്യതകളും തികഞ്ഞവർമാത്രമേ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ. തന്റെ മുൻഗാമികളായിരുന്ന ഡാക്ടർ കോപ്പർസ്റ്റൻ മുതലായവരെപ്പോലെതന്നെ സഭാഭരണസംബന്ധമായ നടപടികളിൽ ഉള്ള പാണ്ഡിത്യം സ്വഭാവസംസ്കാരം മുതലായവകളിൽ ഇദ്ദേഹവും അഭിരീതിയനാണെങ്കിലും ഇൻഡ്യാക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശേഷവിധിയായ ഒരു സ്ഥാനം ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു കാര്യമാണു്. വടക്കെ ഇൻഡ്യായിൽ മഹമ്മദീയരും ഹിന്ദുക്കളും തമ്മിൽ ദിവസംതോറുമെന്നപോലെ ശത്രുതം വളർച്ചുവർദ്ധിച്ചു പല പലവലിയ കലാപങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും ഉണ്ടാകയും ഇതുനിമിത്തം അന്യോന്യ വിരോധം വർദ്ധിച്ചു തീർത്താൽ തീരാത്തവിധത്തിൽ ഇവർ ശത്രുക്കളായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തമ്മിലുള്ള ശത്രുതം വർദ്ധിക്കുന്നതു പലവിധത്തിൽ ആപല്ക്കരമാണെന്നു രണ്ടുകൂട്ടരിലും കാര്യവിവരമുള്ളവർക്കല്ലാം അറിയാമായിരുന്നു എങ്കിലും തക്കങ്ങളെ പറഞ്ഞു ഏകദേശമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു സന്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതിനു ശരിയായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനെ ലഭിക്കാഴികയാൽ വളരെക്കാലമായി ഇരുകൂട്ടരും വിഷമിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥനായിട്ടു പലരുടെയും പേരുകൾ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും രണ്ടുകൂട്ടർക്കും ഒന്നുപോലെ വിശ്വാസമുള്ളവനായി ഡാക്ടർ വെസ്റ്റ് കോട്ടിനെ മാത്രമേ സമ്മതനായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹം അവരുടെ തക്കങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ഇരുകൂട്ടർക്കും ബോദ്ധ്യവും സമ്മതവുമായ ഒരു സന്ധിയുണ്ടാക്കി സംഗതികൾ പലതും അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ ഇദ്ദേഹം കാണിച്ച ക്ഷമ, നിഷ്പക്ഷപാതിതം മുതലായവയിൽ ഇപ്പോഴും രണ്ടുകൂട്ടരും ഇദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചുവരുന്നു. പലവിധത്തിൽ പുജനീയ ഡാക്ടർ വെസ്റ്റ് കോട്ടിന്റെ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലുണ്ടായ സാന്നിദ്ധ്യം ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കും വിശേഷിച്ച് അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുനില്ക്കുന്ന ഇടവകാംഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ചാരിതാത്മ്യജനകമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കാത്ത പോഷിണീവായനക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ചരയാപടം അന്യഭാഗത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തെക്കൻ സാഹിത്യം.

(അംഗി. കെ. രാമൻപിള്ള.)
(തുടർച്ച)

ആപ്തവിരാ! എന്നിരവി!
എന്നരുമക്കൊടിയഴകേ!
അഴകുള്ള മന്തിരിയേ!
ആശ മകനേ! അയ്യോ?!
അഴകുള്ള കണ്മണിയേ!
ഉന്നടയ പൊല്ലാപ്പോ?
ഉടയവന്നാർ കല്പനയോ?

വിടുവെളിയാച്ച് ഉന്നടയ
വിടുമുറം കാവാച്ചു
ആമെൻറാലാവനോ
അരുൺതലിൽ വിഴുമളവും.

വന്തുതലൈ തന്നെപ്പാത്തുതായാരും
ഇന്താക്കൊടിയഴകോ!
നമസ്കാരപ്പൊട്ടഴകോ!
കാമനിലും വടിവഴകോ!
ഉന്നെക്കൊൻറിമയോ പാളയത്തിൽ
തെക്കേപ്പുരതന്നിലെ
തേവാക്കു മെത്തയിലേ
തേവിതന്നിച്ചിരക്ക
മായവഴി പോവതെന്നു
വെള്ളിക്കരണ്ടകവും
വേതിട്ട ചുണ്ണാമ്പും
ഒള്ളിയത്തേൻ ചെറുക്കുന്നമായ്
ഒച്ചാര നടയഴകോ!

ഇതിനു സർവ്വീസും ദ്രാവിഡചുവയും കൂടുമെന്നുണ്ട്. തുഗ്ഗാമംഗലചര
തം, ചിത്രയോഗം, ഉമാകേരളം എന്നീ മഹാകാവ്യങ്ങളിലെ വർണ്ണനാഭവെ
ദവങ്ങളെ ഒഴിച്ചിട്ടു തന്നിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഏതാനും ചരിത്രാസ്ഥികളേ ശേഷി
ച്ചുകാണൂ. സാമഞ്ജസ്വമായ നമ്മുടെ ചരിത്രകഥകളാണ് ഇവിടത്തെ പുരാ
തന സാഹിത്യങ്ങളിൽ കോർത്തിട്ടുള്ളവയെന്നു സൂക്ഷിച്ചാൽ വിശദമാകും. ഇ
ൻഡ്യയുടെ ശിരോഭാഗമായ ബംഗാളും ദേശാഭിമാനികളുടെ കേളിരംഗമായതു
അവരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്താലാണ്. ടാഗോർ, ബോസ്, ഡട്ട് തുടങ്ങിയ
അതുല്യപുരുഷരത്നങ്ങളാൽ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി ലോകാനുരങ്ങിലും പ്രഖ്യാതമാ
യിരിക്കുന്നു. ആന്ധ്രദേശനിവാസികളുടെ സ്വഭാഷാപരിഷ്കാരം ഒരു സർവ്വക
ലാശാലയെ ഏല്പെടുത്താൻ പ്രബുദ്ധമാക്കി. മൈസൂരും, ദേശഭാഷാഭിപ്രേ
യോടുകൂടിയ സ്വന്തം സരസ്വതിമന്ദിരം തുറക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തമായി. നമ്മുടെ
സാഹിത്യശ്രമങ്ങൾ വിശേഷിച്ച് തെക്കുരുടെ പണ്ടത്തെ തറവാട്ടുമഹിമപോലെ
ജീർണ്ണാവസ്ഥയിലും വിഷമഭിന്നമായുമിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ആൽവിതമാക്കാനി
ച്ഛിക്കുന്നു. അതുപോലെ ജ്ഞാനാഭിപ്രേക്ഷയും ആളാംപ്രതിവേണ്ടതാണ്. ഭാ
ഗം പിരിയുന്നവർ പരദേവതാഗ്രഹങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ദേവസ്വങ്ങളോ
ഗ്രന്ഥങ്ങളോ അപഹരിക്കുകയോ നശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കട്ടെ.
തെക്കുകുളിലെയും (?) മറ്റും ദേവതകളധികവും തന്മൂലമാണെന്നു. പുറപ്പാല
ത്തെ ജനസ്ഥാനങ്ങളിലെ അധിപന്മാരായിരിക്കണം ഈ 'തന്മൂലാക്കന്മാർ.'
ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചവിടവിടെ മാറിപ്പാക്കാൻ പോയപ്പോൾ അവിടെയും കല
ദൈവങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നു. മേല്പടി പാട്ടുകളിലെ തോറം പാട്ടുമ്പോൾ
ഓരോ ദേശങ്ങളെയും കുറിപ്പിട്ടു ആഗമം പാടുന്നുണ്ട്. രാമകഥാ, രാമചരിതം,
യക്ഷികഥകൾ ആദിയായവ നമ്മുടെ പൂർവ്വസാഹിത്യത്തിന്റെ മൂലസ്ഥാനങ്ങളാ
ണ്. ഇവകളെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ദേശമാഹാത്മ്യത്തിനും അത്യാവശ്യ
മാണ്. ഇമ്മാതിരി പൂർവ്വസ്മരണകളെ നമ്മെക്കാൾ പരിഷ്കൃതരായ ഭൂവണ്ഡക്കാ
രാരും മാമുലെന്നു തൃജിക്കുന്നില്ല. നമുക്കുണ്ടെന്നാസ്ഥ അധികം. ജനസമൂഹ
ത്തെ ധർമ്മപുരരും സ്വകർമ്മാൽസുകരും ശുദ്ധാന്തരകരണമുള്ള വരുമാക്കിത്തീർക്കു

ന്ന സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിനു ഉണർച്ചയോടെ ഓരോ ഭാഗത്തും യത്നിക്കേണ്ടതാണ്. പഴയൊല്ലകൾ, കഥകൾ എന്നിവ ഉപേക്ഷിക്കത്തക്കതല്ല. സാഹിത്യഭിരുചിപ്പെരുമാറ്റമായ വായനശാലകൾ ഏതും ഏല്പടണം. ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ടി ശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. മോഹനസാധനങ്ങൾക്കും, മാസയ്ക്കുടിയെല്ലിനും ചെലവാക്കുന്നതിലൊരംശം മതി. സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. നാം അഭിമാനിച്ചെങ്കിലേ മറ്റുള്ളവർ ഗൗനിക്കൂ. പെട്ടെന്നു നിരൂപണം ചെയ്യാനും കുറവും കുറവും പറയാനും നമുക്കു സാമർത്ഥ്യം കൂടും. ധനവാന്മാർക്കു കവനം കുറവ്, കവനക്കാർക്കു ധനശക്തി പോരാ. ഈ ധർമ്മശങ്കയും ഭേദതുവാൽ പുരാതന സാഹിത്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനും നൂതന സാഹിത്യശ്രമത്തിനും വിചാരം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻപ് രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇനി അനിവർത്ത സാമന്ത്രി മിച്ഛിക്കുന്ന പൊതുജനങ്ങൾ ഈ കടമയെ ആദരിക്കുന്നതിനു നീക്കം വരുത്തുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാം. തെക്കൻ സാഹിത്യപരിശ്രമം ഇന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടതലയിലെ ശബരഭവപോലെ ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും സാഹിത്യകുശലൻ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകളുടെ സാഹിത്യപയ്യടനം തെക്കൻഭാഷയ്ക്കും പുരാവൃത്തങ്ങൾക്കും ഒരു ഗതി നല്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് സ്മരണീയമത്രെ. പുഴുസാഹിത്യഗീതങ്ങൾ ചരിത്രഘടകങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആരാധനീയമായിരുന്നു. “ആഴ്ചില കല്ലുവില” പ്രമാണം മുറുകെപ്പിടിക്കാതെ സംഗതികളുടെ ഗൗരവം ഓർമ്മിച്ചു സാഹിത്യകാരന്മാരെ മുന്പോട്ടു തിരിക്കുന്നതിനു പത്രപ്രവർത്തകന്മാരും ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളതാണ്. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ സാഹിത്യം പുരോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു ഓരോ പൗരനും ധർമ്മാനുസ്മരണ കൈക്കൊള്ളുമെന്നാശിക്കുന്നു.

ആൻഡമാൻ ദ്വീപ്

ഇന്ത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ എവിടെയും ജീവപയ്യത്തം തടവിനു വിധിക്കുന്നവരെ എല്ലാം കുടിയേറ്റിപ്പാപ്പിക്കാനായി ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി ജയിലുകൾ; ആതുരശാലകൾ മുതലായവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ഈ ആൻഡമാൻ ദ്വീപിലാണ്. ഇതു പ്രധാനമായി അഞ്ചു വലിയ ദ്വീപുകളും അനവധി ചെറുദ്വീപുകളുംകൂടി കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ദ്വീപുകൾ എല്ലാംകൂടി ശരാശരി ൧൫൬ മൈൽ നീളവും ൩൨ മൈൽ വീതിയും ഉണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തോളം വലിപ്പം വരുമെന്നു കണക്കാക്കാം. ഉഷ്ണഭൂമികളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പലതരം വനവൃക്ഷങ്ങൾ, തെങ്ങ്, നെല്ല് മുതലായ പലതരം വസ്തുക്കളും കൃഷിചെയ്യുന്നതിന് ഏറ്റവും പറ്റിയതാണ് ഇവിടുത്തെ മണ്ണ്. ഇപ്പോൾ അല്പാല്പമായി തേയിലയും കാപ്പിയും കൃഷിചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ദ്വീപുകൾ ഇവിടെയുണ്ടാകുന്ന ധനധാന്യാദികളാലോ മറ്റു ഭംഗികളാലോ അല്പ പ്രധാനങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ലോകത്തിൽപ്പെട്ടു അധികം കുറക്കാതെ ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇതിനു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും കുറക്കാതെ ഇവിടെ അയച്ചു താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു മുന്പുതന്നെ ഈ ദ്വീപിലെ ആദിമനിവാസികളായ ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഇപ്പോൾ സംഖ്യയിൽ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു ഏകദേശം രണ്ടായിരത്തോടു അടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കുറക്കാതായി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ൧൬,൦൦൦ ൽ അധികം വരും. ഇവരിൽ ൧൧,൦൦൦-ത്തിൽ അധികവും കൊലപ്പുള്ളികളാണ്. ഇവരെ ഭരിക്കുന്നതിനും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ആയിട്ടു ഇന്ത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ൪൫൦ ആളുകൾ മാത്രമെ അവിടെയുള്ളൂ. ഇവരുടെ ഇവിടുത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായം രസകരമാണ്. ഇവർക്കു എല്ലാവർക്കും ഇവിടെ

സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ദീപിൽനിന്നു വെളിക്കുപോകാൻ പാടില്ലെന്നുയുള്ളു. ഇവ
 റെ തരംതിരിച്ചു ഓരോ ജോലികൾ ചെയ്യിച്ചുവരുന്നു. കുറുക്കാരിൽ പ്രധാനിക
 ളെ തിരിച്ച് അവരുടെ കീഴിൽ ഏതാനുംപേരെ ചുമതലയായിട്ടു ഏർപ്പിച്ചാണ്
 ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നത്. അതിനിഷ്ഠരനായ കുറുക്കാരനായാലും ഒരു പ്രത്യേക കാ
 ലം മയ്യാദയായിട്ടിവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നു ഇവിടെ പാപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്രീകളായ കുറു
 ക്കാരിൽ ഒരാളെ ഭരണാധികാരികളുടെ അനുമതിയോടുകൂടി ഭായ്യയായിട്ടു സ്വീകരി
 ക്കാം. ഇങ്ങനെ ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരായിത്തീർന്നാൽ അവർക്കു പ്രത്യേകം താമസിക്കുന്ന
 തിന്ന ഒരു വീടും കൃഷിചെയ്യുന്നതിന്നു കുറെ സ്ഥലവും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു കൊടുക്കു
 ന്നു. ഇങ്ങനെ അവരുടെ സ്വന്ത പ്രയത്നംകൊണ്ടു നിത്യവൃത്തി കഴിക്കാമെന്നു തെ
 ലിയിക്കുമ്പോൾ അവരെ പാറാവിൽനിന്നു വിമോചിക്കുകയും അവനു അവിടുത്തെ കു
 ടിയനവന്റെ നിലയിൽ കാലയാപനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം നൽകുകയും
 ചെയ്യും. എന്നാലും ഗവണ്മെന്റ് അനുവാദം കൂടാതെ കടപ്പറത്തു പോകയോ മറ്റു
 കര കടക്കാൻ ശ്രമിക്കയോ ചെയ്യരുത്. ഇൻഡ്യായിലുള്ള കുടുംബക്കാരിൽ വല്ലവ
 ക്കും ഇവരുടെകൂടെ വന്നു താമസിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നും അനുവാദം കൊടു
 ക്കുന്നതായിരിക്കും. കുറുക്കാരായി ഇവിടെ താമസിക്കുന്ന യാതൊരു പുരുഷന്റെ
 യോ സ്ത്രീയുടെയോ, ഭായ്യയോ ഭർത്താവോ ഇൻഡ്യായിൽനിന്നു ഇവരുടെകൂടെ വന്നു
 താമസിക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തപക്ഷം വിവാഹമോചനം ഇവർക്കു കൊടുക്കുകയും ഇവി
 ടെയുള്ളവരിൽനിന്നു അവരുടെഇഷ്ടംപോലെ ഭായ്യാഭർത്താക്കന്മാരെ സ്വീകരിക്കുകയും
 ചെയ്യാം. പുരുഷന്മാർക്കുണ്ടെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ഇയാളെ കൊ
 ണ്ടുപോകയും സ്ത്രീകളെ നിരന്തരനിറുത്തിയതിൽനിന്നു ഇഷ്ടമുള്ളപേരെ ഇവർക്കു തെര
 ഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യാം. സ്ത്രീകൾക്കും ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ഏർപ്പാട്. എ
 ന്നാൽ ഈ ചടങ്ങിന്റെരണ്ടാം രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും പരസ്പരാനുമതിക്കു ഭരണമെ വിവാ
 ഹം ചെയ്യിക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചട്ടങ്ങളിൽ തടസ്സം വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടു
 മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ആൻഡമാൻദീപിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഭരണാധികാരി ചീ
 ഫ് കമ്മീഷണർ എന്നൊരുദ്യോഗസ്ഥനാണ്. ഇയാളുടെ കീഴിൽ ഒരു സൂപ്രണ്ടു ക്കു
 പതു അസിസ്റ്റൻറു സൂപ്രണ്ടന്മാരും ഉണ്ടു്. ഇവരെല്ലാവരുംതന്നെ യൂറോപ്യന്മാരാ
 യിരിക്കണം. ഇതുകൂടാതെ ൧൨ ഓവർസിയർമാരുമുണ്ടു്. ഇവരെല്ലാം ഇൻഡ്യാ
 കാരാണ്. ഇവർക്കുപുറമെ ഫോലീസ്, മെഡിക്കൽ, പബ്ലിക്വെർക്കുസ, വനംവ
 കുപ്പി, നാവികവകുപ്പി, കൃഷിവകുപ്പി മുതലായ തുറകളിൽ യൂറോപ്യന്മാരും ഇൻഡ്യാ
 കാരും ആയ പല ജോലിക്കാരും ഉണ്ടു്. കൃഷ്.വകുപ്പിന്റെ മേലധികാരിയായിരി
 ക്കുന്നതു ഒരു തരുവിതാംകൂർക്കാരനും തിരുവല്ലാ കോസ്റ്റർ പരേതനായ അയ്യപ്പക്കു
 ലിന്റെറു പുത്രനാമാണ്. കൊച്ചി ചീഫ് മെഡിക്കലോഫീസർ ദിവാൻ ബഹദൂർ ഡാ
 ക്കൂർ വെറുഗീസിന്റെ ജാമാതാവായ ഇദ്ദേഹം കോട്ടയം ആംഗ്ലിയർ പ്രോക്തേറിയറ
 ലിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വികാരിയായ റവ. കോരയുടെ ഭായ്യാസഹോദരനാമാണ്. ഇ
 വിടുത്തെ മെഡിക്കൽവകുപ്പിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കുന്നതു കോട്ടയത്തു പാലത്തു
 കൽ കുടുംബത്തിലെ ഒരുഗവ്യം മിസ്റ്റർ പി. ഐ. ഉമ്മന്റെ സഹോദരനായ ഒരു
 ഭേഹമാണ്. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിഭേദക്കാരായ ഏതാനും തടവുകാരും ഇദ്ദേഹി
 പിലുണ്ടു്.

ആൻഡമാൻദീപിൽ വൈപ്പർദീപ് എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടു്. ഇവിടെയാ
 ണ് ഇൻഡ്യായിൽനിന്നു പുത്തൻപുത്തനായി വരുന്ന കുറുക്കാരെ താമസിപ്പിക്കു
 ന്നു്.

ഇൻഡ്യായുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇവിടെ തടവുകാർ വന്നുകൊണ്ടി
 രിക്കുന്നു. മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഇവിടെ കപ്പൽ വരികയുള്ളു. ആ സമയ
 ത്തുമത്രമേ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും യാത്രചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. നാനാദിക്കുക
 ഉൽനിന്നും ഇവിടെ ആളുകൾ കുറുക്കാരായി എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവി
 ടെ ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷയല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഏകദേശം ഒരു ഭാഷ സംസാരി
 ക്കാവുന്നവരെ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു ഒരുമിച്ചു താമസിപ്പിക്കുന്നതല്ല. ഇവർ ത
 മിൽ വല്ലകൂട്ടുകെട്ടും ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടിമാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്.

൧൩,൦൦൦ തടവുകാരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഏകദേശം ൪൫൦ പേർ മാത്രമുള്ള സ്ഥിതിക്കും ഇങ്ങനെ വേണ്ട കരുതലുകൾ എല്ലാം ചെയ്യാതെ തരമില്ലല്ലോ. ഇൻഡ്യായിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സർവ്വഭാഷകളും ഇവിടെയും ഉണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരായ സ്റ്റേഷനറിയുടെ സുഖസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയൊ മറ്റു ലോകവർത്തമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയൊ ഒന്നുംതന്നെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഇവർക്ക് സ്വഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ നിവ്വാഹമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. പിന്നെ വല്ല ആംഗ്ലവും കാട്ടാമെന്നല്ലാതെ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇതിനാൽ ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ പല ചെറിയ പള്ളിക്കുടങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു ബാലന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടെയുള്ള തടവുകാരുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നാണ് നടത്തുന്നത്. എന്നാൽ ഇവരെല്ലാം തന്നെത്താൻ പോരുന്നവരായിത്തീരുന്നതിന്നു ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും എല്ലാവരെയും ഓരോതരം പണികളും പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുനിമിത്തം ഗവണ്മെൻറുവക ചെലവു കുറെ ലഘുപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഈ ദ്വീപിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ ഗവണ്മെൻറിലേക്കു അധികം മുതലെടുപ്പുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു വനംവകുപ്പിൽനിന്നാണ്. ആയിരം തടവുകാരിൽ അധികം ഈ വകുപ്പിൽ ജോലിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബർമ്മയിലെപ്പോലെ ഇവിടുത്തെ തടികളെ ഇറക്കുന്നതിന്നു ആനകളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ആനകൾ ഈ വക തടികളെ വനങ്ങളിൽനിന്നും ചലിപ്പിച്ചു പ്രത്യേക ജലസൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ആക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു ചെങ്ങാടംകെട്ടി അറപ്പുവശത്തും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ദ്വീപിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി അറത്തു ഉരുപ്പടികളാക്കി വിഭാഗങ്ങളിലേക്കു കപ്പൽ കയറുന്നു. പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും സ്വാഭാവികമായും കൂടുതൽ സാമന്തങ്ങളുള്ള ജോലിക്കാരെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ ജോലിക്കാരായ തടവുകാരിൽ ഒട്ടേറെപേരും ഈ വക ജോലികൾ മുൻപെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ദ്വീപിലുള്ള സകല വിധമായ മന്ത്രസാമഗ്രികളുടെയും ക്രമമായ നടത്തിപ്പിൽ ഇവർക്കാണ് ചുമതല. ഇരുമ്പു തകരും, പീത്തളം, ചെമ്പു, തുക്കൽ മുതലായവകൊണ്ടുള്ള വേലകളും തയ്യൽ നെയ്യ് മുതലായ എല്ലാത്തരം ജോലികളും ഇവിടെ നടത്തിവരുന്നു. വിദ്യമുക്തിക്കൊണ്ടുള്ള പല ജോലികളും ഇവിടെ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. നാവികവകുപ്പിന്റെ ചുമതലയിലാണ് അവിടെയുള്ള അനവധി തിബ്ബോട്ടുകൾ വള്ളങ്ങൾ മുതലായവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

ഇൻഡ്യൻ മെഡിക്കൽ സർവ്വീസിലെ ഒരു സീനിയർ മെഡിക്കലാപ്സന്റുടെ കീഴിൽ ഏഴാസ്പത്രികളും ഡാക്ടറന്മാരുമുണ്ട്. ഇവയിൽ നാലെണ്ണം സ്വന്തം ആസ്പത്രികളും മൂന്നെണ്ണം ജെയിലാസ്പത്രികളുമാണ്.

അക്രമങ്ങളായ ഓരോ കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു തടവുകാരായി അയച്ചിട്ടുള്ള ഇവരിൽ ഒട്ടു മൂക്കാൽ ഭാഗവും കാലക്രമേണ മയ്യാദക്കാരായിത്തീരുകയും മാനമായി കാലയാപനം ചെയ്തുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിലെ ഇവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ രാജഭക്തിദ്രോതകമായി തീരുകയും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവിടുത്തെ സ്ത്രീകളായ ഏതാനും തടവുകാർ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ കാണിച്ച ധീരതനിമയും അവർക്കുണ്ടായ മാപ്പു കൊടുക്കേണ്ടായി. ഏതാനും നാളുകൾക്കുമുമ്പെ ഒരു വലിയ കപ്പൽ ഈ ദ്വീപിന്റെ സമീപം വെച്ചു ഭയഭരമായ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റിൽ അകപ്പെട്ടു തീരത്തിലേക്ക് അടിക്കുകയറി അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്ന സകലരും നശിച്ചുപോകുമെന്ന മട്ടായി. തടവുകാരായ ഒരു കൂട്ടം സ്ത്രീകൾ ഇതു കാണുകയും അവർ കരയുന്നിന്നു ഓരോരുത്തരായി കൈകോർത്തു പിടിച്ച് കപ്പലിന്റെ അടുക്കലറ്റം ഏത്തുകയും അതിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരെയും രക്ഷപെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

വലിയ വലിയ കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു തടവുകാരായി ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ആളുകൾ എല്ലാം പ്രായേണ മയ്യാദക്കാരായിത്തീർന്നു കണ്ടുവരുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ൧൩,൦൦൦ പേർ കലഹിച്ചാൽ ൧൫൦ വെള്ളക്കാരും ൩൦൦ ഇൻഡ്യന്മാരും ചേർന്നതായ ഒരു പട്ടാളത്തിന് ഇവരെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമോ?

നവതന്ത്രം.

(ശാസ്ത്രീ മഹോപാദ്ധ്യായ കെ. എസ്സ്. നിലകണ്ണൻ ഉണ്ണി)

(തുടച്ചു)

ഭൌമദിവ്യജാതരാദിഭേദേണ വിജിന്നമായ അഗ്നി പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ ഒന്നെന്നു ണല്ലൊ വേദാന്തികൾ. വൈശേഷികന്മാരും ഉൽഘോഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ അഗ്നി പ്രകൃതിശാസ്ത്രരീതിയാ ഭൂപ്രമേ അല്ല എന്നു പറയുമ്പോൾ മിക്കവാറും വിസ്മയം തോന്നിയേക്കാം. എന്നു മാത്രമല്ല, ക്രിയയിലാണ് അഗ്നി അന്തർവീക്ഷണത്തെക്കൂടി കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരുപക്ഷേ ഈ ആൾക്കു ചിത്തഭൂമാണെന്നുംകൂടി വിചാരിച്ചേക്കാം. വാസ്തവം വിചാരിച്ചാൽ അഗ്നി ഭൂപ്രവേശേഷാലു ക്രിയാഭേദാകന്നു ഇതെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി നമുക്കു ദീപത്തെത്തന്നെ സ്വീകരിക്കാം. എണ്ണ ഒഴിച്ചിട്ടുള്ള വിളക്കിലെ തിരിയുടെ അറ്റത്താണ്ല്ലൊ ദീപം പ്രകാശിക്കുന്നത്. വിളക്കിൽ കിടക്കുന്ന എണ്ണ വത്തികോദരത്തിലുള്ള സൂക്ഷ്മ ദ്വാരങ്ങൾവഴി അഗ്രത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. അവിടെ ഉഷ്ണസംയോഗമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിനടുത്തുള്ള ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അമ്ളജനകവാതകവും തൈലത്തിൽ ചേന്നിരിക്കുന്ന അബ്ജനകം അംഗാരം ഇവയുമായി രാസയോഗമുണ്ടാകുന്നു. അംഗാരം കത്തിക്കരിഞ്ഞ കരിപോലുള്ള ഒരു തത്വചിശേഷമാണ്. ചൂടുകിട്ടുന്നതാൽ ഇപലനമെന്നുള്ളതു അബ്ജനകം അംഗാരം ഇവയിൽ ഒന്നിനോടൊരണ്ടിനോടുകൂടിയോ തത്വാന്തരങ്ങളോടുകൂടിയോ അമ്ളജനകത്തിനുമുണ്ടാകുന്ന രാസയോഗമാണെന്നു വേണം വിചാരിപ്പാൻ. ക്രിയാസഹകൃതമായ ഈ പ്രകാശത്തെയാണ് അഗ്നി എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്നത്. സൌകൃത്യത്തിനായി തത്വങ്ങൾക്കു അമ്ളജനകത്തോടുള്ള രാസഘടനത്തിനു പലനം എന്നു പേരിടാം. ഉഷ്ണാധോടുകൂടിയെ പലനമുണ്ടാകുന്നുള്ളു. എവിടെയാണോ അത്യാധികമായ പലനമുണ്ടാകുന്നത്. അവിടെ പ്രകാശം ദൃശ്യമായിത്തീരുന്നു. അല്ലാത്ത സ്ഥലത്തു ദൃശ്യമാകുന്നില്ല എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. പ്രകാശമെന്നുള്ളതു തന്നെ ആകാശപരമാണുക്കളുടെ ചലനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. ആകപ്പാടെ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയ പലനം തന്നെയാണു അഗ്നി എന്നു സിദ്ധമായി.

ആകട്ടെ ദീപജ്വലനത്തിൽ പചിതങ്ങളായ അംഗാരാബ്ജനകങ്ങൾ എത്ര രൂപത്തിലാണു പരിണമിക്കുന്നത്. അമ്ളജനകത്തോടുകൂടി രാസയോഗമുണ്ടായാൽ ജ്വലമുണ്ടാകുന്നു എന്നു മുൻപുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്രകാരമുണ്ടാകുന്ന ജ്വലം ഉഷ്ണസംയോഗംമൂലം മരുത്തായി ആകാശത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നു. ശൈത്യംമൂലം ഒരുപക്ഷേ ഭൂവിചു സന്നിഹിതപദാത്മത്തിൽ ലയിച്ചു എന്നും വരാം. അംഗാരങ്ങൾ രാസയോഗം അംഗാരാമ്ളവാതകത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇതു ആകാശത്തിൽ വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാകാദികൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അഗ്നിയുടെയും സ്ഥിതി ദീപജ്വലനത്തെ തന്നെ അനുകരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ദിവ്യാഗ്നി എന്നുള്ളതു മുൻപറഞ്ഞ വൈദ്യുതശക്തിയുടെ ഭേദമാണ്. ഉദാഹരണീ ലൌകികാഗ്നി പോലെ തന്നെ പലനനിമിത്തമുണ്ടാകുന്നതാണ്. ആകരജ്വലങ്ങളായ സുവണ്ണാദികൾ തത്വഭേദങ്ങളുമാണല്ലോ.

സർവ്വപ്രാണിസഞ്ചയങ്ങളുടേയും ജീവനത്തെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതും അദൃശ്യമായി ഭൂപ്രകൃതിയിൽ സർവ്വത്രവാപിച്ചുകിടക്കുന്നതുമായ ഒരു പദാത്മമാണു വായു. വായുഗതഭൂയോധക്വവിശിഷ്ടതേപന ഇതിനെ വായുപർവ്വായമായ ശ്വസനപദത്താൽ ശാസ്ത്രീയവ്യവഹാരമനുസരിച്ചു വ്യവഹരിച്ചുകൊള്ളാം. ഭൂപ്രകൃതിയിൽനിന്നും ഏകദേശം അമ്പതു ഭാഗം വരുന്ന ആകാശഭാഗം മുഴുവൻ ഇതു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശൂന്യതയിൽ അന്തരീക്ഷമെന്നു ആമ്നാതമായിട്ടുള്ളതും ജ്യോതിർദാസ്യത്തിൽ അവഹസ്തസ്വഭാവം വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഭൂമിയുടെ ആവരണമെന്നപോലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ ഇതിനെ തന്നെയാണു ശ്വസനമണ്ഡലമെന്നു ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ഉൽഘോഷിക്കുന്നത്. രണ്ടുതന്നു വായുക്കളുടെ അന്യോന്യസംഘാതമാണു ശ്വസനൻ. ഇതിൽ നൂറ്റിനൂറു ഭാഗം അമ്ളജനകവും ഉൾഭാഗം നൈർഘജനമാകുന്നു. ജ്വലബാഷ്പം അംഗാരാമ്ളം ഇവയുടെയും എത്രയും അല്പമായ ഒരു ഭാഗവും

ഇതിലന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്വേതസന്ദേശം എന്നാണിത്. അതിന്റെ ഉപയോഗം നിരവധിയാണെന്നും നമ്മുടെ പുഷ്പവർഷങ്ങൾ തന്നെ യുക്തമാണെന്നും സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

“നാഭിസ്ഥഃ പ്രാണപവനഃ സ്പഷ്ടാ ഹൽകലാന്തരം
കണ്ഠാൽ ബഹിർവിനിര്യാതി പാതം വിഷ്ണുപദാമൃതം
പീതപാചാംബരപീയൂഷം പുനരായാതി വേഗതഃ
പ്രീണയൻ ദേഹമഖിലം വ്യാപയൻ ഇരാനലം
ശരീരപ്രാണയോരേവം സംയോഗാഭായുര്യുതേ”

എന്നാണ് ഭഗവാൻ ശാർണ്ഗധരൻ തന്നെ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. ഇവിടെ വിഷ്ണുപദാംബരപീയൂഷശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് തീർച്ചയായും സകല ഇന്ദ്രജീവനസാധനമായ അമൃതജനകവാതകത്തെത്തന്നെയായിരിക്കണം അദ്ദേഹം പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പ്രകരണവശേന ജീവികളുടെ നിശ്വാസോച്ഛ്വാസക്രമത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉച്ഛ്വാസം നിമിത്തം മുഖവിവരത്തിൽക്കൂടി ശ്വേതസന്ദേശം ലത്തിൽനിന്നും അല്പം ശ്വേതസന്ദേശം പ്രാണശരീരാന്തർഗതത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. മുഖവിവരത്തിൽക്കൂടി ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച ആ ശ്വേതസന്ദേശം നെഞ്ചിനകത്തുള്ള രക്തധമനികളുമായി സംയോജിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ രക്തത്തോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന അംഗാരാദികളുമായി അമൃതജനകത്തിനു രാസയോഗമുണ്ടാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നും അംഗാരാമൃതവാതകമുണ്ടാകുകയും അതു നിശ്വാസമായി വെളിയിലേക്കു പുറപ്പെടുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്രകാരം എല്ലാസമയത്തും അനന്തരോക്തി പ്രാണികൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും ജീവനോപയോഗിയായ അമൃതജനക ചാതകത്തെ ഉള്ളിലേക്കു എടുക്കുകയും അംഗാരാമൃതത്തെ വെളിയിലേക്കു വിടുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് സദാ അന്തരീക്ഷം മലിനമായിരിക്കാതെ ഇടയുള്ള അംഗാരാമൃതമാകട്ടെ പ്രാണജീവിതത്തെ ഹനിക്കുന്നതും വിഷമയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അംഗാരാമൃതവാതകം അന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യാപിക്കുകയും അമൃതജനകം തീരെ ഇല്ലാതെവരികയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം ജീവജാലങ്ങളുടെ മേ എന്നായിരിക്കും. ഈ ഒരു നിമിഷവേഗത്തോടെ ഇരീക്കുന്നതിനായി വിധിയായതെന്ന ഒരു പരിപാടി വായുശുദ്ധീകരണത്തിനായി വിനിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യാതികളേ ദേഹാരോഗ്യദായകമായ രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനായി അമൃതജനകത്തെ ഉള്ളിലേക്കെടുക്കുകയും രക്തത്തിലുള്ള അംഗാരത്തോടു കൂടിക്കലർന്ന അംഗാരാമൃതമായി വെളിയിലേക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ തന്നെ തരുലതാദികൾ പുഷ്പഫലാദിവിനിർമ്മിതിക്കായി അംഗാരാമൃതത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും അതിലുള്ള അമൃതജനകത്തെ വിസർജ്ജിക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. അംഗാരാമൃതത്തിലെ അംഗാരഭാഗം പോയാൽ പിന്നിട്ടുള്ളതാണ് അമൃതജനകമെന്നതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ജംഗമങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു സ്ഥാവരങ്ങൾക്കാവശ്യമല്ല, സ്ഥാവരങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു ജംഗമങ്ങൾക്കു ആവശ്യമല്ല. വിധിയുടെ സ്പഷ്ടവിധാനപരിപാടി എത്ര മഹത്തരമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക. സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾ ഈ വിധത്തിൽ അന്തരീക്ഷത്തെ ദുഷിപ്പിച്ചും ശുദ്ധമാക്കിയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഒരുക്ഷമത്തും അതിനൊരു അനിവാര്യതയുണ്ടെന്നു വന്നുചേരുന്നില്ല. വൃക്ഷാദികമ്പനമേതുപോലെയോ ചലനാചഞ്ചലിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശ്വേതസന്ദേശം തന്നെയാണ്.

ആകാശസ്വഭാവം ഇതേവരെ ശരിയായി ആരും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല. ഏറ്റവും ലഘുവും സൂക്ഷ്മവുമായ ഒരു ദ്രവമാണെന്നാണ് പലരുടെയും സങ്കല്പം അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ ശബ്ദഗുണമാകാശം എന്നുള്ള വൈശേഷികചരം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി. പ്രകൃതിശാസ്ത്രരീതിയാ ശബ്ദം ശ്വേതസന്ദേശമാണെന്നു അല്ലാതെ ആകാശത്തിന്റെ ഗുണമല്ല. ശബ്ദം ശ്രവണഗോചരമായിത്തീരുന്നതാകട്ടെ ഈ രീതിയിലാണ്. കണ്ഠാദിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജീഹ്വാഗ്രവ്യാപാരംകൊണ്ട് മുഖവിവരസന്നിഹിതമായ ശ്വേതസന്ദേശം വക്താവ് ഒരു ചലനമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ആ ചലനം അവിടെനിന്നും അതിനടുത്ത അണുക്കളെ ചലിപ്പിക്കുന്നു ആ ചലനം അതിനടുത്ത പരമാണുക്കളെ ബാധിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ശ്രോതാവിന്റെ കണ്ഠാഗ്രസ്ഥമായ ശ്വേതസന്ദേശം വ്യാപിക്കുന്നു. പിന്നീടു ഇന്ദ്രിയസമ്പർക്കത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും ജ്ഞാനഗോചരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പൃഥ്വിയിലെപ്പറ്റി ഇനി അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.

രാക്ഷസമദാപഹരണം.

എം. ആർ. നായർ, ബി. എ. (HON'S)

(തൂട്ട)

പ്രഥമാസ്കം ആമുഖം.

പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിരോധികളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. കാല ചക്രത്തെ പിടിച്ച് പിന്നോക്കം തള്ളുവാൻ ശ്രമിച്ച് ഒട്ടക്കം അതിന്നടിയിൽത്തന്നെ വിണ്ണു ചത്തുപോകയാൽ, അനുകരണീയമായ വിധത്തിലല്ലെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ പേരിനെ നിലനിർത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ചില നിരൂപകന്മാരെ ഏതു സാഹിത്യ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലും കാണാവുന്നതാണ്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരികളിൽ പ്രധാനന്മാരായിരുന്ന പോപ്പിന്റെയും, ഡ്രൈഡന്റെയും കൃതികൾ ഭാഷാശുദ്ധി, പ്രയോഗചാതുര്യം, രചനാസൗഷ്ഠ്യം ഇത്യാദി ഗുണങ്ങൾ ഫേതുചെയ്ത വളരെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽക്കൂടി, അവരേത്തന്നെ പിന്നീട് കവിതയെഴുതിയ കൂട്ടരുടെ കൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട തുടങ്ങിയ കൃതി മതപം കണ്ട മനസ്സമുത്ത വേർഡ്സ്വർത്ത്, കോളറിങ്ക്, ഷെല്ലി, കിററ്റ്സ് മുതലായ കവികൾ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ, ഷേക്സ്പിയർ, സ്പെൻസർ മുതലായ പൂർവ്വകവികൾ അനുസരിച്ചിരുന്ന കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തെ പുനർജീവിപ്പിച്ച വിവരം ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രം വായിച്ചു ഏതൊരാളും അറിയുന്നതാണ്. ഇവരിൽ ഷെല്ലിയേയും, കിററ്റ്സിനേയും അധിഷ്ഠിച്ച് “എഡിൻബറോ റിവ്യൂ,” “ക്വാർട്ടർലി റിവ്യൂ” മുതലായ മാസികകളിൽ അന്നത്തെ ചില നിരൂപകവേഷധാരികൾ എഴുതിയ ചില വിമർശനങ്ങൾ, ഇന്നത്തെ “കവികലാനതക”ന്മാരുടേയും “കവിരാക്ഷസ”ന്മാരുടേയും ലേഖനങ്ങൾ പൂർവ്വമനുഷ്ഠിത സിദ്ധിയിലുള്ളതെന്ന രൂപാന്തരങ്ങളോ എന്നു തോന്നുമാറ്, ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഇന്നും കാണാനുണ്ട്. ആ മഹാകവികളും, അവർ മഹാകവിബിരുദത്തിന് അർഹനാകുന്നു തങ്ങൾ തെളിയിച്ചുവെന്നഭിമാനിച്ച നിരൂപകന്മാരും ജീവിച്ചിരുന്നത് നൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നു. ഷെല്ലിയും കിററ്റ്സും, തിരുവാതിരയും ചോതിയുംപോലെ, അക്ഷയജ്യോതിസ്സുകളായി ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരെ അപഹസിച്ച് “സ്വഗദ്യത്തെ മിന്നിച്ചു തത്തിപ്പാടി”യ അന്നത്തെ വിമർശകന്മാരായ മിന്നാമിനുങ്ങുകളാകട്ടെ, നിഷ്പ്രഭങ്ങളായി, നിശ്ശേഷങ്ങളായി, നിർജ്ജീവങ്ങളായി മണ്ണിൽക്കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! [“ഭേലാകപ്രസിദ്ധന്മാരായ പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാരുടെ കൃതികളെപ്പോലും ഇങ്ങനെ നിഷ്കൃഷ്ടം വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽനിന്ന് ഇരുകൂട്ടക്കും പല നല്ല പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ഇടയാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.”* എന്നൊക്കെ തട്ടിമുട്ടിച്ച മിസ്റ്റർ ടി. കെ. ബാലകൃഷ്ണനോട് സമയമുള്ളപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കി ഈ “നിഷ്കൃഷ്ട വിമർശന”ങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്തേയും അനന്തര ചരിത്രത്തേയും കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഞാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു—ആ വാക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്നു അത്ര തരക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അപേക്ഷിക്കുന്നു!]

ഈ നിരൂപകവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു രാക്ഷസനാണ് തനിക്ക് അധ്യക്ഷയായ കൊച്ചുസീതയുടെ നേരെ ചന്ദ്രമാസവുമോങ്ങി പോഷിണിയുടെ കഴിഞ്ഞ കുറെ ലക്കങ്ങളിലായി വെളിപ്പെട്ടിരുന്നത്.

പറയുന്നതിനിടയ്ക്ക്—ഇവരൊക്കെ ഏതു മുഹൂർത്തത്തിലാണു പോലും അവർ വെക്കു തന്നെ പേരട്ടത്? ഈ പേരുകളുടെ ഔചിത്യം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ചുക്കുന്ന താടികൾ തീച്ചയായും വേക്കുപുകച്ച് വരുത്തിട്ടേ പുറത്തിറങ്ങുമായിരുന്നുള്ളൂ. തങ്ങൾ “കവികലാനതക”ന്മാരും “കവിരാക്ഷസ”ന്മാരുമാണെ

* “ഭാഷാപോഷിണി”—പുറം നമ്പ. ലക്കം ൧൦ (ഇടവം). “കൊച്ചുസീത—ടി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ” വെയിൽ ൨൦൧൧, ൨൦൧൨.

ന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നത് അഭിമാനാർഹമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ പാവങ്ങളുടെ ശുദ്ധതയ്ക്കു നമസ്കാരം !

“കവികലാന്തകൻ !!” — “കവിരാക്ഷസൻ !!” — ഇവർ തങ്ങൾക്കു പറയുന്ന പേരുകളെ തങ്ങൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു ഭാവിയിലെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടു പകുതി കുറച്ചിരിക്കുന്നു. കവികലാരാധകന്മാരും കവിതാസ്നേഹികളുമായ യഥാർത്ഥ നിരൂപകന്മാരുടെ സദസ്സിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരണത്തെ മാത്രമേ തങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും അർഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുള്ളവെന്ന വാസ്തവം മറ്റൊരാളെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നതിൽ അവർക്കുള്ള വൈമനസ്സും തന്നെ !

“കൊച്ചുസീതയും നിരൂപണവും * എന്ന തലക്കെട്ടോടുകൂടെ ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന സി. ജി. അനന്തൻപിള്ള അവർകളോടും രണ്ടു വാക്കു പറയുന്നതിനുള്ള അവസരവും ഇതുതന്നെയാണ്. മിസ്റ്റർ പിള്ള ഇടപ്പള്ളിപെച്ച് നടത്തപ്പെടുവെന്ന് പറയുന്ന “കവിരാക്ഷസഭവന”ത്തെപ്പറ്റി വളരെ ക്ഷുബ്ധനായിരിക്കുന്നു. ഈ “ഭവന”ത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ ; പക്ഷെ വാദത്തിനുവേണ്ടി, അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടായെന്ന് വിചാരിക്കുക : അതിൽ എന്താണ്, ഹേ, തരക്കേട് ? കവിരാക്ഷസപ്രഭുതികൾ തങ്ങൾക്കു തന്നെ പേരു വിളിക്കുമ്പോളല്ലേ, മിസ്റ്റർ പിള്ളേ, അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടത് ? കവിരാക്ഷസന്മാരേയും, കവികലാന്തകന്മാരേയും ഏതു സാഹിത്യലോകത്തിലെങ്കിലും ജീവിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നത് അല്ലഭയകരമായിത്തീരുകയില്ലല്ലോ ! “സത്യവീരോധി” എന്നോ, “സജ്ജനവിഡംസി” എന്നോ പേരുവെച്ച് നിങ്ങൾ ഒരു ലേഖനം എഴുതുകയും, തൽഫലമായി ഒരു സജ്ജനവിഡംസിയുടേയോ, സത്യവീരോധിയുടേയോ പ്രതിമ ആളുകൾ ഭവിക്കുകയും ചെയ്താൽ (അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തതിന്റെ കാരണം എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ) നിങ്ങൾക്കോ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാർക്കോ ആവലാതിപ്പെടാമോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ചു സ്വന്തം പേരോ, അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാഭിമാനി, കവിതാസ്നേഹി, ദുഷ്ടവികലാന്തകൻ മുതലായ പേരുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നോ ലേഖകൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ പേരിൽ ഒരു പ്രതിമയെ ഭവിക്കുന്നത് നീവനും, ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്തതുമായ ഒരു സാഹസമോ, ഒരു വല്ലാത്ത വക്താമോ ആയിത്തീരുകമായിരുന്നു. ധൈര്യമാണെങ്കിൽ രാക്ഷസനില്ല ; സൽബുദ്ധിയുമില്ല ; എന്തു ചെയ്യും !

പോഷിണി പത്രാധിപരേയും ചിലർ കുററപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് മിസ്റ്റർ പിള്ള പറയുന്നു. ഉണ്ടെങ്കിൽ കവിരാക്ഷസനെപ്പോലുള്ളവർ വേറെയുമുണ്ടെന്ന് വ്യസനസ്പഷ്ടമായ സംഗതിയാണ് അതു കുറിക്കുന്നത്. കവിരാക്ഷസൻ ഭാഷാരോപണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് വള്ളത്തോൾ കവിതയെഴുതാതിരുന്നേക്കുമോ എന്ന് ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചേക്കാവുന്നതുപോലെയാണ്, പോഷിണിപത്രാധിപരെ കുററപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ലേഖകന്മാരുടെ ശകാരത്തെ ഭയന്ന് മേലിൽ നിരൂപണങ്ങൾ പ്രസ്തുത മാസികയിൽ ചേക്കാതിരുന്നേക്കുമോ എന്നു മിസ്റ്റർ പിള്ള ശങ്കിക്കുന്നത്. ഇല്ല, മിസ്റ്റർ പിള്ളേ, ഇന്നത്തെ നിരൂപകന്മാരായ മിസ്റ്റർ കവിരാക്ഷസനും, നിങ്ങളും, ഞാനുമൊക്കെ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു വിസ്തരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളപ്പോഴുണ്ടെന്ന കാലത്തു്, വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതികളുടെ ഭാവിയിൽ പുറപ്പെടാനിരിക്കുന്ന പതിപ്പുകളും, പോഷിണിയുടെ ലക്കങ്ങളും ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ അലങ്കരിച്ചും പോഷിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കും. ഇതൊന്നും അവയ്ക്കു ബാധകങ്ങളല്ല.

പോഷിണിയുടെ ഇടവം ലക്കത്തിൽ, രാക്ഷസന്റെ ലേഖനപരമ്പരയെ ഒരു സൂചനയും പത്രാധിപർ ഇടയ്ക്കുവെച്ചു തടഞ്ഞുകളയുമോ എന്നുള്ള ഭയത്തോടുകൂടെ ചാടി വന്ന്, വെളിപ്പെട്ടു്, തൊഴുകയുമായി, പത്രാധിപരോട് “നിന്തരുതേ !” എന്നു ഭയനീയമായ വിധത്തിൽ അപേക്ഷിച്ച മിസ്റ്റർ ടി. കെ. ബാലകൃഷ്ണനെ സമാധാനിപ്പിക്കയും ഇവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകളയാം. മിസ്റ്റർ ബാലകൃഷ്ണന്റെ നിഷ്പക്ഷനിരൂപണവാത്സല്യത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചുനില്ക്കുന്ന സത്വത്തെ ഞാൻ വെളിച്ചത്താക്കുന്നി

* ഭാഷാപോഷിണി - പുറം ൩൩. ലക്കം ൨, ൧൯൦൭ കന്നി ൫൦-൫൩.

ല്ല. കവനകൌമുദിയിലെ വള്ളത്തോളിനെ ശകാരിക്കൽ നിന്തിക്കുഞ്ഞതിലുള്ള മിസ്റ്റർ ബാലകൃഷ്ണന്റെ വ്യസനത്തിനു രാക്ഷസനെങ്കിലും ഒരു ഉപശാന്തി വരുത്തിയല്ലോ! കൌമുദിപത്രാധിപർ “പരിഭ്രമി” ചിത്രാണുപോലും ആ ‘നിരൂപണം’ നിന്തിയതു!! “നിരൂപണം!!!”

“രാജാവിനു കരച്ചി”ലേന്ന് ഒരു വിഭാഗം, “വള്ളത്തോൾക്കുര”യെന്നു മറ്റൊരു വിഭാഗം!!..... മൂല്യം! ആലോചിക്കുവാൻകൂടി വയ്ക്കാ—ഈ മാതിരി ചിഞ്ഞിങ്ങു’ ഭഗ്ഗന്യം പരത്തുന്ന മനോഭാവത്തോടു അനുഭാവം തോന്നുന്നതിനു മിസ്റ്റർ ബാലകൃഷ്ണനെ ഞാൻ കുറപ്പെടുത്തുകയില്ല.

“അനിയന്ത്രിതമായ് ചിലപ്പൊഴി
മനമോടാത്ത കുമാർമില്ലേടോ!”

പക്ഷെ അതൊക്കെ ഇങ്ങനെ പരസ്യമായി സമ്മതിക്കുവാൻ ആളുകൾ ലജ്ജിക്കണം. അവസാനമായി എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടു പറയുവാനുള്ളതു:—

“അൻപിൻത്തൻ ദീപ്തിയാലാകാശമിരിക്ക
പൊൻപൂരും പൂക്കുലതേളുംപുഞ്ചും
ചിരയല്ലിങ്ങു വലിച്ചു പിഴുതിടാൻ
വേരു തോണ്ടിടുവാൻ വൃക്ഷമല്ല.
യാതൊരു താങ്ങുമാറാത്തതിൽ മിന്നമ-
സപാതന്ത്ര്യ സപരാജ്യാരണഭീപം
നമ്മുടെ ഫുൽക്കാരമേല്ക്കുന്നീ, ലേലക്കി-
ലമ്മട്ടിൽ മങ്ങിക്കെടുന്നുമില്ല.”

എന്ന മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ വാക്കുകളാണ്. [ഇതെഴുതുമ്പോൾ ആ കവിമണി ഇവരെപ്പറ്റിയും ആലോചിച്ചിരുന്നുവോ, ആവോ!]

മേലെഴുതിയ വരികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കവിരാക്ഷസനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. സങ്കോചമില്ലാതെ അരങ്ങേററം കഴിച്ചു കറെ അട്ടഹാസങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ച് അണിയറയിലേക്കു മടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാക്ഷസനെ വീണ്ടും പുറത്തു ചാടിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ (ചെങ്ങാതി ചാടാതിരിക്കില്ല) എനിക്ക് വ്യസനമുണ്ട്.

ഇനി ഖണ്ഡനമാരംഭിക്കാം. (തുടരും).

മഹാകവി അശപ്രഹോഷൻ.

(കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള)

സംസ്കൃതസാഹിത്യാരാമത്തിൽ സ്വപരമ്പരവിഹാരംചെയ്ത് യശഃശരീരനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കവികോകിലങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഒരു പുണ്യദ്ദേഹമാണ് മഹാകവി അശപ്രഹോഷൻ. കവിയശഃപ്രാത്ഥികളല്ലാത്ത മറ്റു ഭാരതീയകവികളെപ്പോലെ ഈ മഹാകവിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ഭാരതസന്താനങ്ങൾക്കു വിദിതമാക്കിത്തീർത്തിട്ടില്ല. ഏതൽക്കാരണത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു പൂണ്ണമായി യാതൊന്നും തന്നെ അറിയുന്നതിനു നിർവാഹമില്ലാതെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു. അദ്ദേഹം കവികലകൂടസ്ഥനായ കാളിദാസന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്നുവെന്നും, പുരാണസംബന്ധമായി പല പ്രബന്ധങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഒരു കൂട്ടർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അഭിജ്ഞാനരായ മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം, അദ്ദേഹം കനിക്കുന്റെ സമകാലീനനും “മഹായാന” സംഘനേതാവും ആയിരുന്നു എന്നാണ്. ഇപ്രകാരം, കാലനിണ്ണയത്തെപ്പറ്റി വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, അശപ്രഹോഷന്റെ സാഹിത്യകലാപ്രാവീണ്യത്തെപ്പറ്റിയും, ബുദ്ധമതപ്രസക്തിയെപ്പറ്റിയും, ഇതുവരെ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

അശ്വമേധാഷൻ, സാങ്കേതപുരി (ആധുനികകോഡ്) യിലുള്ള ഒരു ഭരിത ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജാതനായി. അക്കാലത്ത് ബുദ്ധമതം പ്രചാരമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടോ, നൈസർഗ്ഗികമായ മറ്റു വല്ല കാരണമൊണ്ടോ, അദ്ദേഹം ബാല്യം മുതൽതന്നെ, ബുദ്ധമതത്തോടു ദൃഢമായ സ്നേഹവും, നിഷ്ഠയുമായ ഭക്തിയും പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. സ്വഗൃഹത്തിനു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന, “സുവ്യാസ്തിവാദ” പാറശാലയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസമനുഭവിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസസാമന്ത്രിയെപ്പറ്റി, ടിബറ്റുകാരനായ ഒരു വിദഗ്ദ്ധവിമർശകൻ ഇപ്രകാരമാണ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്:—“അശ്വമേധാഷൻ ഉത്തരം നൽകാത്ത ചോദ്യമോ, വിജയംനേടാത്ത പ്രതിബന്ധമോ, ഇല്ലതന്നെ. വ്യക്തസമൂഹത്തെ കൊടുംകാറ്റാടിച്ച് വീഴിക്കുന്നതുപോലെ പ്രതിയോഗികളെ പലായനംചെയ്തിട്ടിരുന്നു” വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിൽ ഭൂരിഭാഗം സമയവും, ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനായി വിനിയോഗിച്ചുപോന്നു. അസാമാന്യമായ ധീഷണാവൈഭവവും, സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപടുതയും, അശ്വമേധാഷനിൽ ലീനമായിരുന്നു എന്ന് അനന്തരസംഗതി വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം, അശ്വമേധാഷൻ ഒരു ബുദ്ധമതസന്യാസിയാക്കിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ ബുദ്ധമതോപദേശത്തിനായി ബലികഴിച്ചു. മതസംബന്ധമായി അനേകം കാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും, മതപ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യനിപുണനും, സംഗീതരസികനുമായ അദ്ദേഹത്തിനു മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന് അധികം ശ്രമം ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശശാധാവളം ദേശാന്തരങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തേയും അനുയായികളേയും, പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അനേകായിരം ജനങ്ങൾ, ആപണവീഥികളിൽ കൂട്ടുകൂട്ടമായി നില്ക്കാനു പതിവുണ്ടായിരുന്നു.

അശ്വമേധാഷന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഈയവസരത്തിൽ അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ലെന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെല്ലാം ബുദ്ധമതത്തെ സംബന്ധിച്ചവയാണ്. അവയിൽ പ്രധാനമായത് “ബുദ്ധചരിതവും” “സൂത്രാലങ്കാരവും” ആകുന്നു. “ബുദ്ധചരിത” മഹാകാവ്യത്തിൽ ശ്രീബുദ്ധഭഗവാന്റെ ജീവചരിത്രം വളരെ തന്മയതപത്തോടുകൂടി, ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയല്ല, ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്പഷ്ടം സ്പഷ്ടമായവിധത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധമതസംബന്ധമായ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യവുമിതുതന്നെ. അദ്ദേഹം നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നെങ്കിലും സഭ്യമായ ശൃംഗാരവർണ്ണനയിൽ അഭിനീയിൽതന്നെ. ശ്രീബുദ്ധഭഗവാനെ വശീകരിക്കുന്നതിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകളെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നും ഇത് നന്നായി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. രാജകുമാരിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു നീതിശാസ്ത്രത്തിലും അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥം വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്.

“സൌന്ദര്യാനന്ദകാവ്യ”മാണ് അശ്വമേധാഷന്റെ രണ്ടാമത്തെ കൃതി. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യധീഷയം ശ്രീബുദ്ധചരിത്രം എന്നെങ്കിലും “ബുദ്ധചരിത”ത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാത്ത അനേകം സംഗതികൾ ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഹീനയാന” സംഘതത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസ്തുതകൃതി വിശദീകരിച്ചുകാണുന്നു.

അശ്വമേധാഷന്റെ പ്രൌഢകൃതികളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നത് “സൂത്രാലങ്കാര”മാണ്. ബുദ്ധചരിതം മഹാഭാരതം എന്നിവയിൽനിന്നും, അനേകഭാഗങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യകൃതിയായിട്ടുവേണം കരുതാൻ. കനിഷ്ഠനെപ്പറ്റിയും ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം കനിഷ്ഠന്റെ സമകാലീനനായിരുന്നിരിക്കണം. കൂടാതെ “മഹായാന” സംഘതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിൽ സവിസ്താരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയല്ല ബുദ്ധമതദ്വാരകങ്ങളായ പല ഉപാഖ്യാനങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം ബുദ്ധമതപ്രചാരണത്തിനും, സംസ്കൃതസാഹിത്യപോഷണത്തിനുംവേണ്ടി ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ അവിശ്രമപരിശ്രമംചെയ്ത ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഇതേവരെയും പരിപൂർണ്ണമായി അറിവാൻ ഇടയാകാത്തതു പരിതാപഹേതുക്കമത്രെ.

കുറിപ്പുകൾ.

ഒരേഴുത്ത.

ഒറ്റശ്ലോചരമംഗലത്തുനിന്നും ബ്രഹ്മശ്രീ റി. ജി. അച്ചുതൻനമ്പൂരിയവർകൾ താഴെവരുന്നപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു :—

ഞാൻ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന തമ്പുരാൻപാട്ടിനേപ്പറ്റി ഹൈക്കോടതിവക്കീൽ ഇ. ജെ. ജോൺ ബി. എ., ബി. എൽ. അവാർകൾ കഴിഞ്ഞുവെക്കുന്നതിൽ എഴുതിയിരുന്ന കത്തു കണ്ടു. തമ്പുരാൻപാട്ടുകൾ മുഴുവനും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞില്ല. ശ്രമിച്ചുവരികയാണ്. അടുത്തതന്നെ കൈവശം കിട്ടുന്നതും, ചകർത്തി പോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമാണ്. അതുവരെ ക്ഷമിക്കണമെന്ന് എല്ലാ വായനക്കാരോടും പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

യോഗക്ഷേമസഭ

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആകമാനമായുള്ള അഭിവൃദ്ധിയേയും തദനുസരണമായുള്ള യോഗക്ഷേമത്തേയും ലക്ഷക്കി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത സഭയുടെ മഹാമന്ത്രി പാഷ്ടികയോഗം ഈയിടെ മാവേലിക്കരവെച്ചു മംഗളകരമായി നടന്നിരിക്കുന്നു. കാലാനുസൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയോ അഭിനവങ്ങളായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെയോ അഭാവനിമിത്തം അധഃപതിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന നമ്പൂതിരിസമുദായത്തെ അതിന്റെ പൂർവ്വകാലാവസ്ഥയിലേക്കു മാറ്റുവാനും ചെയ്യുവാൻ ഈ സഭ ഏതാണ്ടുപകരിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നതു സന്തോഷാർഹം തന്നെ.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

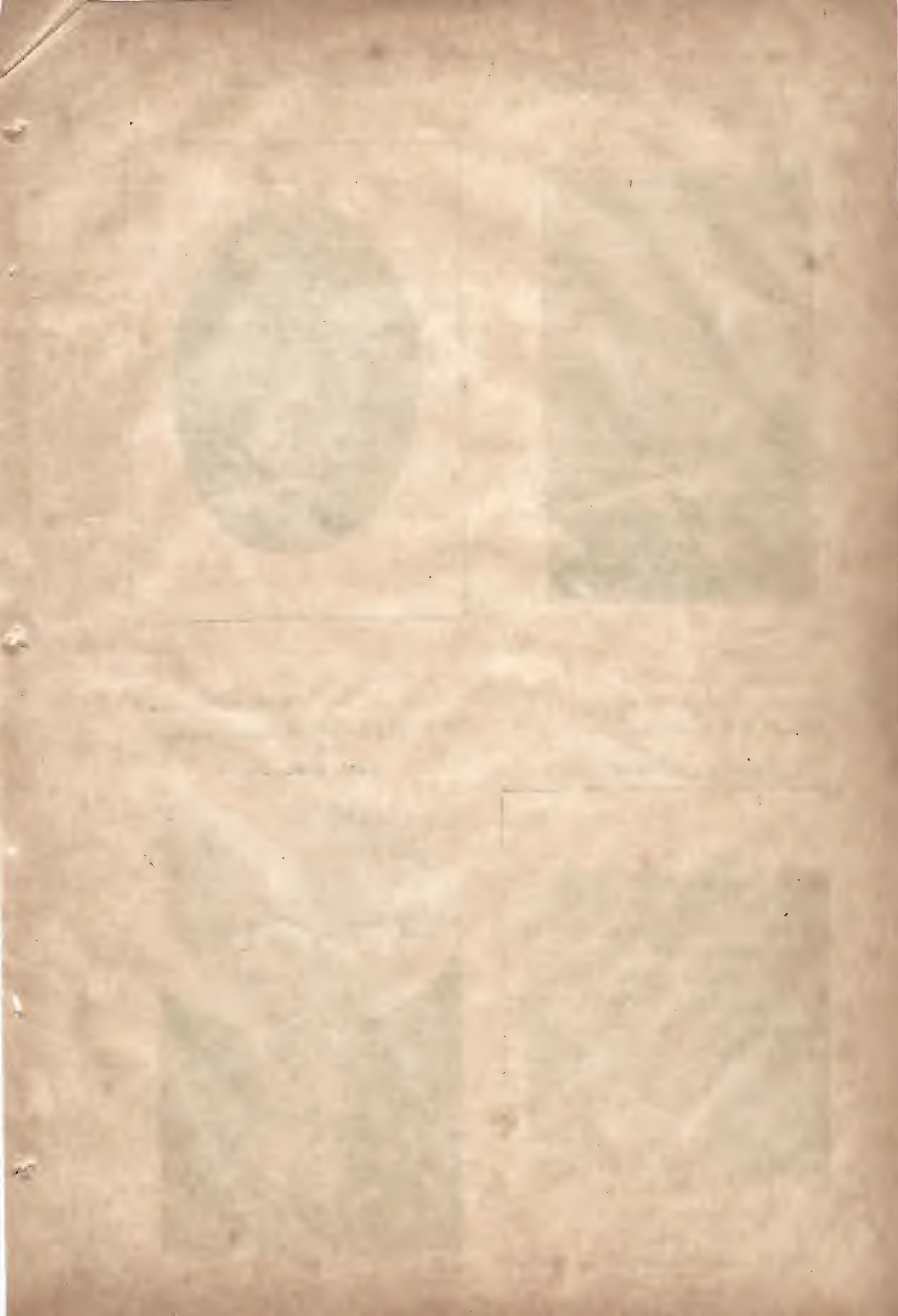
തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അമ്മ മഹാറാണി തിരുമേനിയോടു ഒരുമിച്ചു ഡെൽഹി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് എഴുന്നള്ളുകയും ഡെൽഹിയിൽവെച്ചു വൈദ്യോയിയുമായി ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുകയും, ഈ തിരുമേനിക്കളെ ഉദ്ദേശിച്ചും മറ്റും വൈദ്യോയി നടത്തിയ സല്ലാരത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുശേഷം അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു മദ്രാസിൽ എഴുന്നള്ളി ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ താമസിച്ചശേഷം കാശി മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു സന്ധ്യം തിരിച്ചെഴുന്നള്ളുന്നതാണ്.

കൈരളിയകൈസ്സുവ സേവകസമിതി

കൈരളിയ കൈസ്സുവരുടെ ഇടയിൽ ഐകമത്യം, സമുദായബോധം, രാഷ്ട്രീയബോധം മുതലായവയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള സമിതിയുടെ ആദ്യയോഗം ചെങ്ങന്നൂർവെച്ച് എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഞ്ചിനീയർ മിസ്റ്റർ ജോൺകുട്ടന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയും പല നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ യോഗം ഈയിടെ പത്തനംതിട്ട താലൂക്കിൽ കമ്പഴവെച്ച് ആലുവാ യൂണിയൻകോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളും ഒരു മികച്ച സമുദായാഭിമാനിയുമായ മിസ്റ്റർ എ. എം. വക്കീ എം. എ., ബി. എല്ലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയും സമുദായാഭിമാനിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പല നിശ്ചയങ്ങൾ പാസ്സാക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. പാസ്സാക്കപ്പെട്ട നിശ്ചയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാനു് സേവകസമിതി ഭാരവാഹികൾ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യർ.

മദ്രാസിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പക്ഷീയന്മാരിൽ പ്രസിദ്ധനായ അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യരവർക്കളെ ഈയിടെ മദ്രാസ്സുഗവണ്മെൻറുപക അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറലായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു അറിയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളായി മദ്രാസ്സുപ്രസിഡൻസിൽ ഏവിയെടുത്തു പ്രധാനങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളുമായ ഒട്ടു മിക്ക കേസുകളിലും അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യരവർക്കൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തെ വക്കാലത്തു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ വട്ടിപ്പണക്കേസുകളും അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യരവർക്കളുടെ നാമധേയം മലക

ഡാക്ടർ ആൻസാരി

ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ കഴിഞ്ഞകൊ
ല്ലത്തെ പ്രസിഡണ്ട്.

പണ്ഡിതമോട്ടിലാൽ നെഹ്റു

ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ ഇക്കൊല്ല
ത്തെ പ്രസിഡണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ നിത്യോത്സാഹ
പനഗൽരാജാവു് അവാർകർ

മി. സെൽഗുപ്ത

ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ ഇക്കൊല്ല
ത്തെ സ്വീകരണ സംഘാധ്യക്ഷൻ.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചിരപരിചിതമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പട്ടിപ്പണക്കേസ്സിന്റെ റിപ്പിഷനപ്പീൽസംബന്ധിച്ചു ഇദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ ഫൈക്കോടതിയിൽ നടത്തിയ ഏറ്റവും പ്രക്ഷോഭഭരണകവും കാര്യകാരണസമ്മിശ്രവുമായ ഹിയറിങ്ങ് കേൾക്കാൻ ഭാഗ്യംസിദ്ധിച്ചുവരോട്ടു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വാശോദ്യമെപ്പോറിയും നിയമപരിജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയും വിശേഷിച്ചു യാതൊന്നും പറയേണ്ടയാവശ്യമില്ല. കാര്യത്തിൽ ഹ്രസ്വകായനും കൃശഗാത്രനുമായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വാശോരണിയും ശബ്ദപ്പുഷ്ടിയും തിരുവിതാംകൂർ ഫൈക്കോടതിയുടെ തട്ടു പൊട്ടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്തിനു ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പദവിയിൽനിന്നും ക്രമേണ കയറ്റം കിട്ടാതെയും ഇരിക്കുന്നതല്ല.

ഭാരതമഹാജനസഭ

ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ സമസ്തകക്ഷിസമ്മേളനം ഇതിനിടെ കല്ക്കട്ടായിൽപെച്ചു ആഘോഷപൂർവ്വം കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു. സഭയുടെ ൪൩-ാമത്തെ സമ്മേളനമാണ് അവിടെവെച്ചു കൊണ്ടാടിയതു. അദ്ധ്യക്ഷനായി പരിച്ഛിരുന്ന പണ്ഡിതമോട്ടിലാൽനെഹ്റു അവർകളെ ൧൭ ചക്രങ്ങളുള്ളതും ൩൪ കുതിരകളെ വൂട്ടിയിരുന്നതും അതുതകരവുമായ ഒരു പണ്ടിയിൽ സ്വീകരിച്ചാണ് കോൺഗ്രസ്സുപന്തലിലേക്കു ആനയിച്ചതു. തിപണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു കോൺഗ്രസ്സുപന്തലിൽ എത്തുന്നതിനു ൪ മണിക്കൂർ വേണ്ടിവന്നു. ഘോഷയാത്ര പൊയ്ക്കാണ്ടിരുന്ന വിമികളിലെ അലങ്കാരങ്ങൾ അവണ്ണുന്നിയങ്ങളായിരുന്നു. ഘോഷയാത്രയിൽ സ്വരാജകാലഃഃസൈന്യവും, കുതിരസൈന്യവും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇതുകൂടെ നേതൃത്വം പഹിച്ചിരുന്നതു മിസ്റ്റർ സുബാഷ് ചന്ദ്രബോസ് ആയിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷൻ തിപണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയ ഉടനെ ൧൦൦ ആചാരവെടികൾ പയ്ക്കുച്ചെട്ടും വിശേഷതരത്തിലുള്ള പദർ ധരിച്ച ൧൦൦ ബാലികമാർ ഘോഷയാത്രയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. രാവിലെ ഏഴേമുക്കാലം ഹെൽത്ത്സ്റ്റേഷനിലെത്തിയ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരണസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായ സെൻഗുപ്താ അവർകൾ, മെസ്സേജ്സ് ചന്ദ്രബോസ്, ഡാക്ടർ ചന്ദ്രറോയി, ക്ലിസ്റ്റർ റോയി, നഗരസഭാദ്ധ്യക്ഷൻ ഭട്ടാർജ്ജി മുതലായ ഒട്ടേറെ നേതാക്കന്മാർ മുതലായവർ യഥാധ്യായം സ്വീകരിച്ചാണ് കൊണ്ടുപോയതു.

പണ്ഡിതമോട്ടിലാൽനെഹ്റു അവർകളുടെയും സെൻഗുപ്താ അവർകളുടേയും ഛായാപടങ്ങൾ അന്യത്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻപണ്ടാല.

മദ്രാസ്സിൽ സ്റ്റാൾകൊസ്സുകോടതിയിലെ ജഡ്ജിയും ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ടുമായിരുന്ന ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻപണ്ടാല അവർകളെ മദ്രാസ്സുമൈക്കോടതിജഡ്ജിയായിട്ടു നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. ഒരു തിരുവിതാംകൂർകാരനെ മദ്രാസ്സു ഫൈക്കോടതിജഡ്ജിയായിട്ടു നിയമിച്ചതു ഇപ്പോൾ ഇദംപ്രഥമമായിട്ടാകുന്നു. മാവേലിക്കരസ്വദേശിയായ മിസ്റ്റർ പണ്ടാല ചെറുപ്പകാലത്തു മാവേലിക്കരയുള്ള സ്റ്റേഷൻസ്റ്റീൽ മേന്റർ പഠിക്കുകയും പഠിതപത്തിലുള്ള അസാധാരണമായ സാമന്ത്രിമൂലം ക്രമേണ ഉയർന്നു. എ., ബി. എൽ. മുതലായ പരീക്ഷകളിൽ വിജയം നേടുകയും കൊല്ലം ജില്ലാക്കോടതിയിൽ ഒരു പക്ഷിലായി സന്നതെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പകാലംകൊണ്ടു അവിടുത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട പക്ഷിലന്മാരിൽ ഒരാളായിത്തീരുകയും അവിടെനിന്നും ശിമയ്ക്കുപോയി എൽ. എൽ. ബി. ബാരിസ്റ്റർ മുതലായ പരീക്ഷകളിൽ വിജയം നേടി തിരിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. തിരിച്ചുവന്നുകൂടനെ തിരുവിതാംകൂർ ഫൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ടെമ്പററിജഡ്ജിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം ഇവിടെ ഫൈക്കോടതിജഡ്ജിയായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ദന്തപൈദ്യനായ ബക്കിങ്ങാംസ്റ്റീഫൻസിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ പ്രസിദ്ധമായ സ്വീനിക്കേസ്സു മുതലായവ വിചാരണ നടന്നതു. ഫൈക്കോടതിയിലെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനകാലാവധി കഴിയുകയും പിന്നീടു ഒഴിവില്ലാതെവരികയും ചെയ്യുകയാൽ ഇദ്ദേഹം മദ്രാസ്സിൽ പോയി ഒരു പക്ഷിലായി പ്രവഹാരം നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും താമസിയാതെ ഇദ്ദേഹത്തെ മദ്രാസ്സുഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും പ്രസിഡൻസിമജിസ്ട്രേട്ടായും പിന്നീടു സ്റ്റാൾക്കോടതിജഡ്ജിയായി ചീഫ് ജഡ്ജിയായും ഇപ്പോൾ ഫൈക്കോടതിജഡ്ജിയായും നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

കയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്തിനു പ്രസിഡൻസിമജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ ചാർജ്ജുള്ള അപ്പസ്തരത്തിലായിരുന്നു മദ്രാസ്സിലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ വിദ്യാർത്ഥിപഥമ നടന്നത്. അന്നു ഇദ്ദേഹം കാണിച്ച അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യവും ധീരതയുംനിമിത്തമാണ് മദ്രാസ്സ് ഹൈക്കോടതിക്കെട്ടിടം തീർപ്പിച്ചു നശിപ്പിക്കാതെ രക്ഷപെടുത്തി എടുക്കുന്നതിന് ഇടയായത്. ശരപഷ്മായി നാലുപുറത്തുനിന്നും വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കല്ലേറനെ തെല്ലും കൂട്ടാക്കതെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ കയറി ലഹളശമിപ്പിക്കുന്നതിലും പോലീസുകാർക്കു ആജ്ഞകൊടുക്കുന്നതിലും ഇദ്ദേഹം കാണിച്ച ധീരത യുറോപ്യന്മാരുടെപോലും പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചെന്നതിനിടയായി.

മദ്രാസ്സിലെ ഒരു പ്രസിഡൻസ്കൂളായ മിസ്റ്റർ ഗോപിനാഥപണ്ടാല, കോട്ടയം അഡീഷണൽജഡ്ജിയായ മിസ്റ്റർ കെ. ശങ്കരൻപണ്ടാല, തിരുവിതാംകൂർ സ്പെഷ്യൽമാഗിസ്ട്രേറ്റ് ഡി. ബാക്കിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തനം ഇപ്പോൾ നെടുങ്ങാടിബാക്കിന്റെ മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടറായ മിസ്റ്റർ പണ്ടാല ഇവരെല്ലാം ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻപണ്ടാലയുടെ സഹോദരന്മാരാണ്. ഉദ്യോഗപ്രൊഫിറ്റുകൊണ്ടും സഹോദരന്മാരുടെ ഉയന്നനയിരിക്കുകൊണ്ടും കുടുംബശ്രേഷ്ഠതകൊണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ പൗരപ്രധാനന്മാരിൽ ഒരാളായ ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻപണ്ടാലയ്ക്കു ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിൽ പോഷിണിയ്ക്കുള്ള ഏതെങ്കിലും സന്തോഷത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

സന്താനനിയന്ത്രണം.

സർ ശിവസാമിഅയ്യരവർകൾ ഇഴയിട മദ്രാസ്സിൽ വന്നിട്ടു ഒരു യോഗത്തിൽ വെച്ചു നടത്തിയ ഇംഗ്ലീഷുപ്രസംഗത്തിലെ സാരാംശത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗം താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു :—

“പ്രസവത്തെ തടുക്കുവാനുള്ള യാതൊരു നിബന്ധനയുമില്ലാത്തതിനാലും, ആ കാഴ്ചത്തിൽ യാതൊരു നിശ്ചയവും ജനങ്ങൾക്കു ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ശരീരാസാമ്യങ്ങൾക്കു എത്രത്തോളം സംഗതി വരുന്നു എന്നുള്ള കാഴ്ചത്തേപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പ്രത്യേകമായി പറയാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. കണക്കില്ലാതെ പ്രസവം ഉണ്ടായാൽ അതുനിമിത്തം മാതാക്കന്മാരുടെ ആരോഗ്യത്തിനു നിശ്ചയമായും ഹാനി വരാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടസമ്മതമാണ്. പ്രസവിക്കുന്ന സ്ത്രീക്കു പ്രസവിച്ചാൽ വലുതായ സുഖക്കേടുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള സംഗതികളിലും, മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ഭയങ്കരമായതും, മറ്റാരുമുള്ളതുമായ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ ആവക രോഗങ്ങൾ കുട്ടികൾക്കു ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള സംഗതിയിലും പ്രസവങ്ങൾ തടുക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രസിഡൻ്റ് വെട്ടുവാൻപോലും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാകുന്നു. പക്ഷെ ഇവക സംഗതികളിൽ മാത്രം പ്രസവം തടുത്താൽ പോരാ എന്നുള്ളതാകുന്നു പുതുതായി പ്രചാരമായിവരുന്ന തത്വം. പേറെ പല സംഗതികളിലും പ്രസവങ്ങൾ തടുക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്, ആവശ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ് എന്നാണു നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. പ്രസവങ്ങൾ അധികമുണ്ടാകാതിരിച്ചാനായി പല മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തും, മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും ഇതിനുവേണ്ടി ഗർഭം അലസിക്കുകയാണു ചെയ്യുവരുന്നത്. എത്രയോ പരിഷ്കൃതരാജ്യമായി കരുതിവരുന്ന അമേരിക്കയിലെ ഐക്യനാടുകളിൽ ഏകദേശം പത്തുകോടി ജനങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഞങ്ങളെയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു കൊല്ലത്തിൽ ഏകദേശം ഇരുപതുലക്ഷം ഗർഭം അലസിക്കൽ നടന്നുവരുന്നതായി അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഗ്രാൻസിലും ഇതു സാധാരണ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വളരെ അധികമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ലെങ്കിലും സാധാരണ വിചാരിക്കുന്നതിലധികം ഗർഭം അലസിക്കൽ നടന്നുവരുന്നു. പക്ഷെ ഇവക നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം പ്പിന്നൽകോടുകൊണ്ടു നിരോധിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഹിന്ദുശാസ്ത്രനിബന്ധനകൾക്കു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതും, നമ്മുടെ തത്വബോധങ്ങൾക്കു ഒട്ടും തുടർക്കാത്തവയും ആണെന്നു സമ്മതിച്ചേരൂ. സ്ത്രീക്കാണെങ്കിൽ ദേഹത്തിനു പ്രസവത്തേക്കാൾ വളരെ ഉപദ്രവകരമാണു ഗർഭം അലസിക്കൽ. ഇതിനുംപുറമെ ബ്രഹ്മചര്യം, ഗർഭം ഉണ്ടാകാത്ത കാലങ്ങളിൽ മാത്രം സംയോഗം ഇവക വഴികളുമാണ്. പക്ഷെ ആകെ ജനസമുദായത്തെ ബാധിക്കുന്ന ദോഷങ്ങളെ തടുക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ചിലർ മാത്രം ആചരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടു വളരെ ഫലമില്ല. ബ്രഹ്മചര്യവും മനോനിയന്ത്രണവും ഒരാൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ വളരെ നല്ല

തുതന്നെ. എന്നാൽ രാജ്യത്ത് അധികജനങ്ങളും ഈ പക ഉൽകൃഷ്ടതപടും അനുസരിച്ചു നടക്കുവാൻ തക്ക മനശ്ശക്തി ഉള്ളവരല്ല. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മചാർയ്യം, ഗർഭം ഉണ്ടാകാത്ത കാലങ്ങളിലുള്ള സംശ്യാഗമവും പരക്കെ ജനങ്ങൾക്കുപയോഗപ്പെടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളല്ല. മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ള ഒരു വാസനയാണ് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംയോഗവും, അനുരാഗവും. പിശുപ്പിനെക്കുറിച്ചാൽ ജീവികൾക്കുള്ള ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ ഒരു വാസനയാണ് ഇതു. ഈ വാസനയെ തടുക്കാതെ പ്രസവങ്ങൾ തടുക്കുന്നതിനു പല നിയന്ത്രണങ്ങളുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യതുകൊണ്ടു നിയമത്താൽ കുറയ്ക്കുമായ യാതൊരു പ്രവൃത്തിക്കും സംഗതി വരുന്നില്ല. ഗർഭം ധരിക്കുന്നതിനെ തടുത്തതുകൊണ്ടു ജീവനെ നശിപ്പിച്ചു എന്ന അപവാദം ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. മതതത്വങ്ങൾക്കു പ്രാതികൂലവുമല്ല. സ്ത്രീകൾക്കു സന്താനം ഉണ്ടാകണമെന്നാണു മനസ്സെന്നും അവർ മേൽസൂചിപ്പിച്ച വിധമുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് അനുരൂപിക്കുകയില്ലെന്നും ചിലർ പറയാറുണ്ട്. അതു പോകും അറിയാതെക്കണ്ടു പറയുന്നതാണ്. സന്താനം ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം സ്ത്രീകളിൽ പലരെ ശക്തിയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീ പ്രസവവേദന കൂടക്കൂടെ സഹിക്കുവാനോ പലരെ സന്താനങ്ങളെ വളർത്തുന്നതിലുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളും സങ്കടങ്ങളും അനുഭവിക്കുവാനോ ആഗ്രഹിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനുംപുറമെ കുടുംബത്തിലെ നായകന്റെ നിലയുറപ്പിനും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരാളുടെ കഴുത്തിൽ അന്നവധി സന്താനങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബം തുടങ്ങിനിന്നാൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനു ജീവിതത്തിൽ എത്രത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാവരുടെയിടയിലും പ്രത്യേകിച്ചു പിറ്റാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരുടെയിടയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു ശക്തിയായി ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്ത് ഈ ഭാരം പ്രത്യേകിച്ചും സങ്കടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പഠിച്ച പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചവർക്കു ജോലി കിട്ടുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും വർദ്ധിക്കുകൊണ്ടാണു വരുന്നത്.

ഈ കാഴ്ചത്തിൽ ചില പ്രത്യേക ജാതിക്കാരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഞാൻ തയ്യാറം എടുത്തുപറയുന്നില്ല. പ്രവൃത്തിയില്ലായ്മയെപ്പറ്റി പറയുവാൻ എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരോടു ഞാൻ സാധാരണ മലയാളേറ്റം സിൽ പോകുവാനാണു പറയുക പതിവ്. രാജ്യം വിട്ടു പോകുവാനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹത്തിനു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നതു പലപ്പോഴും വലിയ കുടുംബഭാരമാകുന്നു. ഇതിനും പുറമെ അധികം കുട്ടികളുണ്ടായുള്ള ഫലമെന്നാണെന്നുംകൂടി നാം ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതസുഖവും ചുരുക്കുകയല്ലാതെ ഈ പക സംഗതികളിൽ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ജീവിതരീതി കുറയ്ക്കുന്നതിലുള്ള വ്യസനവും മന്ത്യാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സുഖത്തിലും പദവിയിലും കുട്ടികളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും നിമിത്തമാകുന്നു നാഗരീകതപരമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ വിവാഹം പലരെ പ്രായമാകുന്ന കാലംവരെ നീട്ടിവെക്കുന്നത്. അമ്മേരിക്കയിൽ ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറക്കാരെ ഇടയിൽ ഗർഭം തടുക്കുവാനുള്ള വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചവരനുതാടുകൂടി സഭാചാരനിഷ്ഠകളും കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ സഭാചാരനിഷ്ഠ കുറയുവാനുള്ള കാരണം ഗർഭം തടുക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പ്രചാരമായതുതന്നെയാണെന്നു എന്നുള്ളതു ആലോചിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു സംഗതിതന്നെയാണ്. ലിനക്കേസ് എന്നു പേരായ ഒരു ജഡ്ജി പറയുന്നതു റബ്ബർ ജനങ്ങളുടെ സഭാചാരനിഷ്ഠയിൽ പലരെ വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. പക്ഷെ സഭാചാരനിഷ്ഠ കുറയുവാനുള്ള കാരണം ഇതു മാത്രമാകേണമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. സഭാചാരനിഷ്ഠ കുറയുന്നതിനു പേറെ പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. പെൺ കുട്ടികളും ആൺകുട്ടികളും ഒന്നിച്ച് ഓരോ സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇക്കാലങ്ങളിൽ സഭാചാരനിഷ്ഠകൾക്കു പലരെ കുറച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഗർഭം തടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ യൂറോപ്പു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ ഉയർന്നതരക്കാരെക്കൂടെയിൽ അറിവു പലരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു ആ അറിവിനെ ഏടുത്തുകൂടി പാൻ ഇനിയുള്ള കാലം സാധിക്കുന്നതു. ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തു ഇപ്പോൾ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലമായി ജനസംഖ്യ ഒട്ടും വലിക്കാതെ നില്ക്കുകയാകുന്നു. അതു ഗർഭം നില്ക്കാതെ ഇരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടാകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വലിയ പദവിയിലുള്ള തറവാടുകൾ രണ്ടോ മൂന്നോ കുട്ടികളിലധികം ഭാരമില്ലാത്തവയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ സന്തതി കുറയ്ക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം സാധ്യമാണെന്നു മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു. പക്ഷെ അപരിതന്നിന്നു ഈ അറിവിനെ നാം സാധാരണ ഒളിച്ചുവെക്കുന്നു. ഗർഭത്തെക്കു

കുടുന്ന മറ്റ് ഞങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അധികം അധികം അറിഞ്ഞു വരുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ അധികമായ ഭാഷാ രാജ്യത്തു പരയാനില്ലെന്നാകുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. അപ്പം ചില ഭാഷാങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഗുണങ്ങൾ കവിഞ്ഞുനില്ക്കുമെന്നു തീച്ചയായും പറയാം."

നിശ്ചിതനായ രാജാ പനംഗൽ അവർകൾ

മദ്രാസിലെ അബ്രാഹ്മണനേതാവ്, സെമിനാർ, ഗവണ്മെൻറ് ചീഫ് മിനിസ്റ്റർ, എന്നീ വിവിധനിലകളിൽ സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന പനംഗൽ രാജാപവർകൾ നിശ്ചിതനായ വിവരം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടോ. ദക്ഷിണയിന്ത്യയിൽ പൂർവ്വകാലത്തു കുടിയേറിപ്പാർത്തിട്ടുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവ ക്ഷത്രിയ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായ പനംഗൽ രാജാവു മുമ്പന്യൻ ഭൂജാതനായി. എം. എം. ബി. എൽ. എന്നീ ഉത്കൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സ്വന്തമാക്കിയ ശേഷം ഗവണ്മെൻറ് സർവ്വീസിൽ പ്രവേശിക്കുകയും തന്റെ അനന്തരസാധാരണമായ ക്ഷാമശുദ്ധി ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം ചരങ്ങിയെരു ക്ഷാമംകൊണ്ടു പട്ടെറ ഉയർന്ന ഒരു നിലയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അബ്രാഹ്മണനേതാവായ—പരേതനായ—പി. ത്രാഗരജയ്യയുടെയും, ഡാക്ടർ റി. എം. നായരും കൂടി സൗജന്യ ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷൻ എന്ന സംഘം രൂപവൽക്കരിച്ചു പൊതുജനാഭിപ്രായം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, പനംഗൽ രാജാവു അതിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകുകയും പാർലിമെൻററികമ്മിറ്റിയുടെ മുൻപാകെ മൊഴി കൊടുക്കുകയുമുണ്ടായി. തദനന്തരം മദ്രാസിലെ പരിഷ്കരിച്ച നിയമസഭയിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധിയായും ഇദ്ദേഹം പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൺഡം-ൽ ഇദ്ദേഹം പ്രധാനമന്ത്രിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം, പൊതുജനാരോഗ്യം മുതലായ പക്ഷപ്പകളുടെ പ്രധാന ചുമതലക്കാരനായി ഇദ്ദേഹം ആദ്യ വർഷക്കാലം ജോലി നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഗവണ്മെൻററ പനംഗൽ രാജാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള മതിപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യമായി രാജാ എന്ന സ്ഥാനം മൺഡം-ലും കെ. സി. ഐ. ഇ. എന്ന സ്ഥാനം മൺഡം-ലും പ്രദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഛായാപടം വേറൊരുഭാഗത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥവിഹാരം

ഭയനീയമായ ഒരു ചിത്രം.

തുശ്ശിവപേരൂർ സർക്കാർ ഫൈസ്കൽ ഡ്രോയിങ്ങ് മാസ്റ്റർ അവർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും തൃശ്ശി പേരൂർ ഭാരതവിപ്ലവം പ്രസ്സിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണു "ഭയനീയമായ ചിത്രം." വള്ളത്തോൾ പ്രസ്ഥാനത്തെ അനുസരിച്ച് കവിത എഴുതുന്നവരായി പലരും ഇന്നു കേരളത്തിലുണ്ട്. അപരിൽ ഒരാളാണ് മിസ്റ്റർ ഭോനപ്പനമെന്നുള്ളതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതരകൃതികൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതാലാളിത്യമോ പദഘടനാസാധാര്യമോ അക്ലിഷ്ടതയോ മേൽപ്പറയപ്പെട്ട യുവകവികളിൽ അല്പം ചിലരുടെ കവിതകളിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ എന്നു പറയുമ്പോൾ ഭോനപ്പന്റെ കാര്യം എത്രതരത്തിലെന്നു വായനക്കാർതന്നെ ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയുടെ മദലനമറിയമെന്ന ഉത്തമകൃതിയെ ഹൃദിസ്സുമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് "ഭയനീയമായ ചിത്രം" എന്നുള്ളതിന്നു ഇതിൽ കാണുന്ന ഒട്ടുമിക്കവരികളും ഉത്തമ സാക്ഷ്യങ്ങളായിട്ടുതന്നെയാണ് നില്ക്കുന്നത്. "കൊറ്റിനഴക്കരി കണ്ണാതിരുന്നവർ—കൊറ്റക്കുടച്ചുടറാണിയായി" എന്ന ഭാഗത്തെ ഭോനപ്പൻ "പാരം പരിതാപാവസ്ഥയിൽ ജീവിച്ചു—നാരിയേറോ മഹാറാണിയായി" എന്നു അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആകപ്പാടെ മദലനമറിയത്തെപ്പറ്റി ഈ പുസ്തകത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അല്പമെങ്കിലും ഏതായാലും അതിന്നു നിമിത്തമാകുന്നതെന്നു ഈ അനുകരണ മൂലമല്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കർശിത തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുവന്റെ അരികിൽ കുരിശിന്റെ ചുവട്ടിലായി അവടുത്ത മാതാവു ഭൂഖതയായി കണ്ണുൻ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തയായ മദലന കുരിശിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകരഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമാ

൯ ഈ ദയനീയമായ ചിത്രത്തിലെ കഥാവസ്തു. ആകപ്പാടെ കഥാവസ്തു പിന്നെ നിലയായി വിഭജിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിഭാജകോപാധി എന്തെന്ന വിവരം പലപ്രാവശ്യം വായിച്ചിട്ടും ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതും പക്ഷേ നവീനകവിതയിലുള്ള ഭ്രമമൂലം വന്നുപോയിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം.

കവിതയ്ക്കു ഒഴുക്കും പ്രസാദവും ഉണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. മഞ്ജുരിവൃത്തത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതുകയാൽ ശ്രവണസുഖത്തിനും ഇതു പററിയതുതന്നെ. നവീനകല്പനകളും ആശയസൗഷ്ഠ്യവും പ്രതിപാദ്യമഹിമയുംമൂലം ഈ കൃതിയിലെ പല ഭാഗങ്ങളും സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്.

“മൃടിക്കൊണ്ടും” “കോത്തുകൊണ്ടും” എന്നപോലെ “നീറിക്കൊണ്ടും” “തൂങ്ങിക്കൊണ്ടും” “തിണത്തുകൊണ്ടും” എന്നുമെറ്റും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പൂണ്ണക്രിയകളെ സമാസത്തിൽ ചേർത്തു “ചിന്തിട്ടുനി” എന്നുമെറ്റും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും ഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. “കാലടി മുന്മാറ്റു വട്ടത്തുതന്നെ കാണുന്ന”തും കുറെ വിഷമമാണ്. “വിശ്വാസി”കളെയും മറ്റും ഇതിൽ കടത്താതിരിക്കുകയായിരുന്നു ഉത്തമം. “അത്തലെത്തി” എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്തൽ തീർന്നുപോയി എന്നൊരർത്ഥംകൂടി തോന്നുകയില്ലേ? “പരുവ്” “വീക്കി” മുതലായ ഭേദപദങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതകൃതി ദോഷദൃഷ്ടിതമെന്നാകും വിചാരിച്ചുപോകരുതു. ദോഷമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവും ഭോകത്തിൽ കാണുകയില്ലല്ലോ. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഈ ദയനീയമായ ചിത്രം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കും തോന്നുന്നത്. മൂന്നു വിലയുള്ള ഈ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ കിട്ടും.

നിക്ഷേപകുടുംഭം.

ഒരു ദൃശ്യകാവ്യം.

(വിചാൻ ആൻ. വാസുദേവൻ കർത്താ).

(രൂടച്ച)

രംഗം ൪.

മാധവമേനോന്റെ ഗൃഹത്തിന്റെ മുൻഭാഗം.
മാധവമേനോനും മമ്മതകുഞ്ഞും പ്രവേശിക്കുന്നു.

മാ. മേ. “അല്ല! മമ്മതകുഞ്ഞു മുതലാളിയോ? എന്തെല്ലാമാണ്. വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടോ?”

മമ്മതകുഞ്ഞു. “എജമാൻ! എന്നും ഈരാറ്റു പന്തളംതന്നെ. ഞമ്മക്ക് എവിടെ ചെന്നാലും പാപിചെല്ലുന്നടം പാതാളം.

മാ. മേ. എന്താ! പുതിയ ആപത്തു വല്ലതും വന്നുകൂടിയോ?

മ. കു. പിന്നെ ഇല്ലിയോ? മക്കാരുക്കഞ്ഞിന്റെ തൊന്നരവുകൊണ്ടു കിടക്കപ്പൊരിയില്ലാതായി ഏമാനേ! അവന്റെ ഡാറണ്ടുശിപായിക്കു ഏഴു രൂപ കൊടുത്തിട്ട് ഇന്ന് ഏഴു ഏഴു ദിവസമേ ആയുളള. ഇപ്പോൾ അവനിതാ ജപ്പിയും ലേലവും എല്ലാംകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു.

മാ. മേ. ലേലംചെയ്യാൻ വല്ലതും ഉണ്ടോ? തന്റെ പറമ്പു ഉദയമ്പിള്ളിമനസ്സുലേവക വെറുവാട്ടമല്ലേ? അതെങ്ങനെ ലേലംചെയ്യും? തനിക്കു സ്വത്തൊന്നും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

മ. ക. അയ്യോ! അതുകൊണ്ടൊന്നും നിലയില്ല. വീട്ടിലുള്ള ചെങ്കുമങ്ങളെല്ലാം വില്പനയാണ് കമ്മീഷനും മക്കൾക്കുണ്ടും കൂടെ വന്നിരിക്കുന്നത്. രണ്ടുമൂന്നു പെട്ടികളും ഓട്ടുകലങ്ങളും രണ്ട് ആട്ടുമുട്ടനും പത്തു പന്ത്രണ്ടു കോഴികളും ഉണ്ട്. അതൊക്കെ അവരില്ലാവും കൊണ്ടുപോകും.

മാ. മേ. ആഹാ! അത്രയ്ക്കായോ? ആട്ടെ, നീ എത്ര രൂപയാണ് വാദിക്കു കൊടുക്കാനുള്ളത്?

മ. ക. അവന്റെ പിടികേനു കച്ചറ പിച്ഛറ സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചതിനു സത്വമായിട്ടു കൊടുപ്പാനുള്ളതു ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപയാണ്.

മാ. മേ. വിധിസംഖ്യ എത്രയാണെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.

മ. ക. നൂറുറുപ്പികയോളം വരുമെന്നു കമ്മീഷൻ പറഞ്ഞു.

മാ. മേ. അതിനു ഞാൻ എന്തു വേണം.

മ. ക. എജമാനൻ നല്ല മനസ്സുണ്ടായി ആ തുക തന്നു രക്ഷിക്കണം. കടമായിട്ടു തന്നാൽ മതി.

മാ. മേ. നീ ആ കടം എങ്ങനെ വീടും?

മ. ക. ഇവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി കൂലിവേലയെടുത്തേക്കിലും വീട്ടിക്കൊള്ളാം.

മാ. മേ. അപ്പപ്പേ! മമ്മതേ! ജംഗമസാമാനങ്ങളെല്ലാം വിറ്റൊഴിവും നൂറു രൂപ കിട്ടുമോ?

മ. ക. അതൊന്നുമില്ല. വല്ലതും പത്തിരുപത്തഞ്ചിനു കണ്ടേക്കും.

മാ. മേ. അത്രയും സംഖ്യ റൊക്കം കൊടുത്താൽ ഏപ്പാടു തീക്കാമോ എന്നു മക്കൾക്കുണ്ടെന്നോടു ചോദിച്ചോ?

മ. ക. അതൊന്നും അവൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഏമാനൻ നൂറുറുപ്പിക മമ്മതുകഞ്ഞിനു സഹായിക്കണം.

മാ. മേ. (ആത്മഗതം) ഇവൻനിമിത്തമാണ് നമുക്കു ആ നിക്ഷേപം കിട്ടിയത്. അല്ലെങ്കിൽ അതു മണ്ണിനടിയിൽത്തന്നെ കിടക്കുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവനെ സഹായിക്കണം. (പ്രകാശം) മമ്മതുകഞ്ഞേ! നീ കോഴിക്കോട്ടിനു പോയതിനും മറ്റും നിനക്കു ഞാൻ ഒന്നും തന്നില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഒരു ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപകൂടി നിനക്കു സമ്മാനമായിത്തന്നോക്കാം. അതുകൊണ്ടു നിന്റെ കടവും തീക്കാം. അതിനു മക്കൾക്കുണ്ടു സമ്മതിക്കാത്തപക്ഷം അവൻ ജംഗമങ്ങളൊക്കെകൊണ്ടുപോട്ടെ. നിനക്കു ഈ തുകകൊണ്ടു അതെല്ലാം വീണ്ടും ഉണ്ടാക്കാമല്ലോ. (പശംതിരിഞ്ഞു) ആരാ അവിടെ! രാമക്കുറുപ്പേ, ഒരു ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവരു. മമ്മതുകഞ്ഞേ, ഇതു കൊണ്ടുപോയി ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യൂ. ഇനി ഇവിടെ ഒന്നും ഉപദ്രവിക്കരുത്. (രൂപാകൊടുക്കുന്നു.)

മ. ക. അയ്യോ! യജമാനനേ—

മാ. മേ. (ഗൗരവസ്വരത്തിൽ) ഇനിയൊന്നും ഇവിടെ പറയേണ്ടാ. പൊയ്ക്കോ. (മമ്മതുകഞ്ഞു മറയുന്നു.)

രാ. ക. തുല്യക്കന്റെ അതിമോഹം കുറച്ചുണ്ടുമല്ല. ആകാശത്തിൽനിന്നു വീണതുപോലെ ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപ അവനു കിട്ടിട്ട് അതും കൊണ്ടുപോകാൻ വലിയ മടി.

മാ. മേ. കുറുപ്പേ! നമുക്ക് അതൊന്നു പൊളിച്ചു നോക്കണമല്ലോ. ഞാൻ പി

ദിച്ചു നോക്കിട്ടു, അതിന്റെ അടുപ്പിനു വലിയ ബലം. കൊല്ലുന്നതോ തട്ടാ നെയോ വിളിക്കണോ?

രാ. ക. ഞാനും പിടിച്ചു നോക്കിട്ടു അതിന്റെ അടുപ്പ് ഇളകി വന്നില്ല. വലിയ ബലം.

മാ. മേ. ഏതെങ്കിലും കുളിയും മറ്റും കഴിയട്ടെ. എനിക്ക് ഇന്നു തേച്ചു കുളിക്കണം. ശങ്കരാ! എണ്ണയും ഇഞ്ചയും ഒക്കെ തയ്യാറാണ്ടോ? വെള്ളം ചൂടാക്കിട്ടില്ലേ? കുറുപ്പേ! ആ കുഴികളൊക്കെ മണ്ണിട്ടു നല്ലപോലെ നികത്തിക്കളയണം.

(ഓട്ടുവിക്കത്തമ്മ പ്രവേശിക്കുന്നു).

ഭാ. ക. പിന്നേ, തേച്ചുകുളിക്കാനൊക്കെ തയ്യാറായിട്ടുണ്ട്. കാപ്പി കഴിഞ്ഞിട്ടോ തേച്ചുകുളി? അതോ തേച്ചുകുളി കഴിഞ്ഞിട്ടു കാപ്പിയോ?

മാ. മേ. എല്ലാം നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ.

[രാമക്കുറുപ്പു മറയുന്നു.]

ഭാ. ക. ആ കുളത്തോണ്ടിനായ്ക്കു ഇന്നലെയും ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. ഇന്നു കാലത്തേ വരുമെന്നും പറഞ്ഞാണ് മടങ്ങിപ്പോയത്.

മാ. മേ. അപ്പോൾ ഞാൻ എവിടെ പോയിരുന്നു?

ഭാ. ക. അത് എന്നോട പറയാതെ ഞാനെങ്ങനെയാണ് അറിയുന്നത്? മന്ത്രവാദം കഴിപ്പിക്കാൻ കന്നിയാരേ കാണാൻ പോയിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് കുറുപ്പു പറഞ്ഞത്.

മാ. മേ. ഓഹോ! അക്കാര്യം ഞാൻ വിട്ടുപോയി. കന്നിയാരേ ഭൂതബലി കഴിച്ചു തുകൊണ്ടാണല്ലോ അതു നമുക്ക് എടുക്കാൻ സാധിച്ചത്. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായിട്ടു ഉറക്കമില്ല നിമിത്തം ബുദ്ധിക്കു തന്റേടം ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

ഭാ. ക. ഇനിയെങ്കിലും സുഖമായി ഉറങ്ങാമല്ലോ.

(ശങ്കരൻനായർ പ്രവേശിക്കുന്നു).

ശ. നാ. ഇഞ്ചയും താളിയും കുളിപ്പുറയിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചിരിക്കുന്നു.

[മാധവമേനോൻ മറയുന്നു.]

ഭാ. ക. നായരേ, കാപ്പിയും പലഹാരവും തയ്യാറായോ? ഇന്നു കാനോക്കു ശ്രീ ണി വളരെ കൂടിയിരിക്കുവാൻ. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായില്ലേ പട്ടിണിയും ഉറക്കമില്ലം തുടങ്ങിട്ട്.

ശ. നാ. അതിന്റെ ഫലമെന്തായോ?

ഭാ. ക. എന്തോ! ഇന്നലെ രാത്രി വെളുപ്പാൻകാലത്ത് ഒരു ചെമ്പുപാത്രം രണ്ടു പേരുംകൂടി മുക്കിച്ചുമന്ന് അറയ്ക്കുകത്താക്കിട്ടുണ്ട്. അതിനകത്തെന്താണോ പോ? ഏതായാലും സ്വകാര്യമാണ്. നി പുറമേ ആരോടും പറഞ്ഞേക്കരുത്.

(കുളത്തോണ്ടിനായ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു).

ക. നാ. എത്തിന നടപ്പായി? ഇന്നും എശമാൻ ഇല്ലായിരിക്കും. ഇന്നു വാനാളെ വാ എന്നു ശൊല്ലിട്ടു നായ്ക്കരുടെ കാലിലേ തൊലിയെല്ലാം അറുത്തു പോച്ചു. എശമാൻ ഇല്ലിയാളക്കെ.

ശ. നാ. താൻ ഒരു വല്ലാത്ത പുളിയാണ്. താൻ വരുമ്പോഴെങ്ങും എജമാനൻ ഇവിടെ ഇല്ലായിരിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം എജമാനൻ ഇല്ലാത്ത സമയം നോക്കിയാണ് താൻ വരുന്നത്.

(അണിയറയിൽ).

ശങ്കരാ! നാരായണയുനോട ഒരു മുപ്പത്തഞ്ചു രൂപ വാങ്ങിച്ച് അയാൾക്കു

കൊടുക്കൂ. ഞാൻ അവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അയാളോടു ഒരു രസീതും എഴുതി വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളണം. [ശങ്കരൻനായരും, നായ്ക്കനും മറയുന്നു.]

(ഒരു പോലീസുകാരനും രണ്ടു കാൺസ്റ്റബിൾമാരും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പോ. ഉ. മേനോൻസാർ ഇല്ലയോ ഇവിടെ?

ദാ. ക. (കതകിനു മറഞ്ഞിട്ട്) കുളിക്കുന്നു. തേച്ചുകുളിക്കുന്നു.

പോ. ഉ. എടോ അഞ്ഞൂററിപ്പന്ത്രണ്ടേ, താൻ പോയി ആ തൂലക്കനെ വിളിച്ചോണ്ടു വത്ര, (രാമക്കുറുപ്പു പ്രവേശിക്കുന്നു).

പോ. ഉ. താൻ ആരാണു് ഇവിടത്തേ ആളാണോ?

രാ. ക. ഉം.

പോ. ഉ. എന്തു്? വായിൽ നാക്കില്ലയോ? നേരേ പറഞ്ഞുകൂടയോ?

രാ. ക. എജമാനൻ ഇപ്പോൾ വരും. തേച്ചുകുളിക്കുകയാണു്. ഞാൻ ഇവിടത്തേ പുരയിടത്തിൽ വേലക്കാരനാണു്.

പോ. ഉ. കൊള്ളാം, താൻ മിടക്കൻ. അങ്ങനെ പറയൂ. തന്റെ പേരെന്തു്?

രാ. ക. രാമനെന്തു്.

പോ. ഉ. എടോ? കാൺസ്റ്റബിൾ ആ പറമ്പിൽ പോയി നോക്കിട്ടു വത്ര. പിന്നെ രാമൻനായരേ, ഇവിടെ ഒരു നിധി എടുത്തെന്നോ ഒക്കെ ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടല്ലോ. തനിക്കു അതിനെപ്പറ്റി വല്ലതും അറിയാമോ?

രാ. ക. വൂ. എജമാനൻ വന്നെങ്കിലേ അറിയാവൂ.

പോ. ഉ. എടോ, അതല്ല ചോദിച്ചതു്. ചോദിച്ചതിനത്തരം പറയൂ. തനിക്കു ചെവിക്കു അല്പം വർപ്പുണ്ടു്, ഇല്ലേ?

രാ. ക. അല്പം ഉണ്ടു് എജമാനേ.

പോ. ഉ. താൻ എത്ര കാലമായി ഇവിടെ താമസം തുടങ്ങിട്ടു്?

രാ. ക. ഏഴു കൊല്ലം.

(മാധവജനോൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മാ. മേ. ഞാൻ കുളിക്കാൻ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കാപ്പി കൊണ്ടുവരട്ടെയോ?

പോ. ഉ. നിങ്ങൾ കാപ്പി കുടിച്ചിട്ടു വരണം. എനിക്ക് ഇപ്പോഴൊന്നും വേണ്ടോ, കേട്ടോ, മിസ്റ്റർ മേനോൻ നിങ്ങൾക്കു് ഇവിടെ ഒരു നിക്ഷേപം കിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാനാണു് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്.

മാ. മേ. എനിക്കും കാപ്പി കുടിക്കാൻ തിടുക്കമില്ല. പിന്നെ മറ്റേറക്കായ്ക്കത്തിനു് ആ പുരയിടം എന്റെ സ്വന്തം വകയും ഞാൻ കരം തിക്കുന്നതും എന്റെ കൈ വശമിരിക്കുന്നതുമാണു്. അതിനു് എനിക്കു പൂണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. ഗവണ്മെൻറിനു ഇക്കായ്ക്കത്തിൽ എന്താണു് ബാധ്യതയെന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ.

പോ. ഉ. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചട്ടം അനുസരിച്ച് നിധിയോ മറ്റോ കിട്ടിയാൽ ആതു ഗവണ്മെൻറിൽ ഏല്പിക്കണമെന്നും ഗവണ്മെൻറ് അനുവദിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഫലത്തിനു മാത്രമേ ഉടമസ്ഥനു് അപകാരമുള്ളവെന്നുമാണു് വന്നിരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾക്കു തക്കതായ ഒരു സമ്മാനം ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു് കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. നിധി കിട്ടിയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നപക്ഷം പുതിയ പുരമുറിക്ക് മുറ്റവയ്ക്കാരെ പോകുവാൻ എനിക്കു തരമില്ല. ഉണ്ടെ

ന്നു സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെയോ ഏഴു ദിവസത്തിനുള്ളി
ലോ അത് ഗവണ്മെൻറധികാരികളെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാണ്. പരിശോധിക്കാ
ൻ അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം അതു തപ്പുകാലം നിങ്ങളെത്തന്നെ മടക്കി ഏല്പി
ക്കാം.

(ശങ്കരൻനായർ പ്രവേശിക്കുന്നു).

താനാത്ത്?

ശ. നാ. ഞാൻ ഇവിടത്തേ അരിവെപ്പുകാരൻ ശങ്കരൻനായർ.

[മാധവമേനോൻ മറയുന്നു.

പോ. ഉ. താൻ ഇവിടത്തേ ഭൃത്യനായിട്ട് എത്ര കാലമായി?

ശ. നാ. ഒന്നരക്കാലം.

പോ. ഉ. ഇവിടെ എടുത്തിട്ടുള്ള നിധിയെക്കുറിച്ച് തനിക്കു പറ്റിയും അറിയാമോ?

ശ. നാ. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ എനിക്ക് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ ഒരെണ്ണം
ഉള്ളതായി കേട്ടുകേൾവി ഉണ്ടെന്നു മാത്രം അറിയാം.

:(അണിയറയിൽ).

ശങ്കരാ ഇങ്ങോട്ട് ഒന്നു വന്നിട്ടു പോ. (ശങ്കരൻനായർ മറയുന്നു).

(കാണുസ്സംവിർഭാരം മമ്മതുകുഞ്ഞും പ്രവേശിക്കുന്നു).

ശങ്കരൻനായർ നിക്ഷേപകംഭം എടുത്തു മുററത്തു കൊണ്ടുവന്നു വരുന്നു.

മാധവമേനോൻ. (പ്രവേശിച്ചു) ഇതാ, ഇതാണ് നമ്മുടെ നിക്ഷേപകംഭം
പരിശോധിക്കണമെങ്കിൽ പരിശോധിക്കാം.

മമ്മതുകുഞ്ഞു. (ആത്മഗതം) അയ്യോ! ഇത് എന്റെ ഇസ്സലിപ്പാത്രം ആ
ണല്ലോ.

പോലീസുദ്യോഗസ്ഥൻ. (നിക്ഷേപകംഭം ഉയർത്തിനോക്കിട്ട്) ഇതു ഒന്നു തുറ
ക്കണമല്ലോ. എടോ! കാൺസ്റ്റബിൾ ഇത് തുറന്നെടുക്കുക കാണട്ടെ. (മേ
നോനോട്ട്) അപ്പോൾ ഇതു നിങ്ങൾ തുറന്നുനോക്കിയില്ലെന്നാണോ പറയു
ന്നത്.

മാധവമേനോൻ. അതിന്റെ അടുപ്പിന്റെ ബലംകൊണ്ടോ മണ്ണിനടിയിൽ ഇ
രുന്നതാകകൊണ്ടോ അതു പിടിച്ചുനോക്കിട്ടു ഇളകിയില്ല.

(കാൺസ്റ്റബിൾ ചാത്രം തുറന്നുനോക്കി ഭയപ്പെടുന്നു)

പോ. ഉ. (പാത്രത്തിൽ നോക്കിട്ട്) അമ്പതാ ഇതു വല്ലാത്ത ഒരു മൂക്കൻപാമ്പാ
ണല്ലോ. ഇതു ഈ പാത്രത്തിനുള്ളിൽ എങ്ങനെ കടന്നു. എടോ കാൺസ്റ്റ
ബിൾ അതിനെ കൊണ്ടുപോയി ഭൂരേകുളത്തിട്ടു വരൂ.

പമ്പ പാത്രത്തിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടുന്നു.

(ശങ്കരൻനായർ അതിനെ അടച്ചുകൊല്ലുന്നു. ശ്രദ്ധമായി മമ്മതുകുഞ്ഞും)

പോ. ഉ. ഇനിയും നിക്ഷേപകക്കടത്തിൽ ഒരു കരിമ്പടവും കുറേ കരിക്കൽച്ചില്ലം
കാണുന്നുണ്ട്. വേറൊന്നുമില്ലല്ലോ. എടോ ഫോറേസ്റ്റ്! ഈ വിവരത്തിനു ഒ
രു മഹസ്സർ എഴുതി ഒപ്പിട്ടുവിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതല്ലേ.

പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനും പീസാപ്പെ കാൺസ്റ്റബിൾമാരും മറയുന്നു.

മാ. മേ. എന്തൊരു ഭ്രാന്തമാണ് ഇതു എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?

ശങ്കരൻനായർ. മിനിയാന്നു രാത്രി എഴുന്നേറ്റു. കുറച്ചുപേടുന്നു. പോയശേഷം
ആൾക്കാരും പറമ്പിൽ കിളിയുക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. അടുത്തുചെന്ന
പ്പോൾ ആൾക്കാരെ കണ്ടു. അടുത്തുതന്നെ ഒരു കരിമ്പടവും ഈ ഇസ്സലി
പ്പാത്രവും കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്റെ കാലിൽത്തടഞ്ഞ ഒരു പാമ്പിനെ ക
രിമ്പടം ഇടുമുടിപ്പിടിച്ചെടുത്തു ഞാൻ ആ പാത്രത്തിനുള്ളിലിട്ടു. കള്ളൻ ക

കിട്ടി പകുതിയാക്കിയ കഴിയിൽ അതു വെച്ചുമുടിയാൽ കള്ളനെ കണ്ടുപിടി
ക്കാമെന്ന് കരുതിയാണ് ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തത്. നീങ്ങും അതു എടു
ത്തുകൊണ്ടുപോന്നതുകൊണ്ടു കള്ളൻ വന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെനി
ന്നു പാത്രം എടുത്തിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടതിനാൽ നിരാശപ്പെട്ടു മടങ്ങിപ്പോ
യിരിക്കണം. ഈ കരിമ്പടത്തന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കണം ആ കള്ളൻ.

രാ. കുറുപ്പ്. തങ്ങളുടെ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന സ്ഥലത്തല്ലല്ലോ പാത്രം ഇരു
ന്നതു. അപ്പോൾത്തന്നെ ഇതിൽ എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്നു ഞാൻ സംശ
യിച്ചു.

ശങ്കരൻനായർ. ഈ ഇല്ലുപിപ്പാത്രം ആരുടെവകയാണ് ?

മാധവഭമനോൻ. ഓ ! ഓ ! രാത്രിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു. നിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള
സംഭ്രമംകൊണ്ടും ഞാൻ അതു തപ്പുകാലം ഓർമ്മിച്ചില്ല. ഇതു മമ്മതിന്റെ വ
കയല്ലയോടാ? മമ്മതെവിടെപ്പോയി?

ശ. നാ. അവൻ കൊണ്ടുവന്ന തങ്ങളുടെ എഴുത്തും കള്ളയെഴുത്തായിരിക്കണം.
തങ്ങളും കൊടുത്ത സാക്ഷാൽ എഴുത്തിലേ വിവരം അനുസരിച്ചായിരിക്ക
ണം. അവൻ പറവിൽവന്നു കഴിച്ചുനോക്കിയത്. അവനെ പിടികൂടിയാൽ
കാത്ത്മൊക്കെ തെളിയും.

മാ. മേ. വേണ്ടോ വേണ്ടോ. നിക്ഷേപക്കുടത്തിനുവേണ്ടി ഇതൊരു രൂപയോ
ളം ചെലവായതു മതി.

പ്രാഗ്ജന പുണ്യക്ഷയപബ്ധമാകും
സ്ഥവത്തു ലോകകു വിപത്തുതന്നെ.

ശ്രീഭം.

അന്യപത്രങ്ങളും മാസികകളും

ദ്രാവിഡന്മാർ.

മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദികാലത്തു ജീവസന്ധാരണാർത്ഥം സ്വീകരിച്ച തൊഴിൽ അജപാ
ലനമായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രജ്ഞന്മാരും ആ കാലത്തിൽ തന്നെ ലോകസഞ്ചാരികളായി കാ
ലം നയിച്ചുവന്നവരാണെന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഇവരെതു തുറേ
നിയൻ വംശക്കാർ. മദ്ധ്യേഷ്യയുടെ അതിർത്തിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉള്ള വിവിധഭാഷകളിൽ
“തുറൻ എന്ന ശബ്ദത്തിനു അട്ടിടയൻ, ആടുകൊക്കുന്നവൻ, മാംസഭോജി, ഹിംസാലു ഇ
ത്യാദി പരസ്പരബന്ധമുള്ള ഓരോ അർത്ഥം ഉണ്ടു്. റഷ്യയിലെ മഹതിയായ കാതറൈൻ
രാജ്ഞിയുടെ “ഭാഷാന്തരോപനയകാശ”മെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു
മുണ്ടു്.

പണ്ടു ഭൂപ്രകാശിണം ചെയ്തു അലഞ്ഞു നടന്ന ഇക്കൂട്ടർ തെക്കെഇന്ത്യയിലും അധിക
മായി കടന്നുകൂടി. അങ്ങനെ അവർ അവിടെ വളരെക്കാലം താമസിച്ചതിന്റെശേഷം അ
വർക്കു (കുറേനിയൻകാർ) ഉണ്ടായ സന്താനപരമ്പരകളാണു ദ്രാവിഡന്മാർ. ഈ അഭിപ്രാ
യത്തിനു അസ്സാദമായ പല തെളിവുകളും ഉള്ളതിൽ ചിലതു തപ്പുകാലം പ്രസ്താവിക്കാമെന്നു
വിചാരിക്കുന്നു.

ഇൻഡൊ യൂറോപ്യൻ വംശക്കാർ കുടിയേറിപ്പാർത്ത പല ഭാഗങ്ങൾക്കും അവരു
ടെ ജാതിപ്രേരായ “ആയു” ശബ്ദം കൂടിക്കലർന്നതായി കണ്ടാണം. ആയുറന്നു, ആയുറപത്താ,
ഐറേനിയ, അമ്മീനിയ, ഐർലണ്ട്, സേഡ്യ, ജർമ്മനി ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങളിൽ ശ്രവ
ിക്കുന്ന അർ, ആർ, ഏർ, ഐർ എന്നീ അംശങ്ങൾ അതതു ശാഖാഭാഷകൾക്കു സാഹജമായ

പരിണാമങ്ങൾ ബാധിച്ചു കിട്ടിയ ആയുർശബ്ദത്തിലെ മൂലപട്ടണങ്ങളാണെന്നും ആയതിനാൽ ആ പാശത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മരേഖ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു ഇവ സഹായപ്രദങ്ങളായ പക്ഷങ്ങളാണെന്നും മാർസുമുള്ള അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സെമിറിക്കുപറ്റക്കാർ കൈകേറിയ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾക്കു മെസപ്പോട്ടേമിയ, സിരിയ അസീറിയ, അബ്സീറിയ, സിരിയ ഇത്യാദി തദ്ദേശസംജ്ഞയോടു ബന്ധമുള്ള പേരുകളാണു കാണുന്നത്. ഇതുപോലെ തുറോനിയന്മാരുടെ സഞ്ചാരസ്ഥലങ്ങളിൽ പല ഇടങ്ങൾക്കും ആ പാശാചാര്യശാത്തിൽ നിന്നുതന്നെ നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാവിച്ചിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. തക്കി, ത്രോയി, ത്രിപ്പോലി, ത്രിരിയം താൻസി, ത്രാലസു, തയർ, തർമേന തുടങ്ങിയ പല പേരുകളേയും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ചരിത്രദൃഷ്ടി നോക്കുന്നതായാലും നവീനപറ്റക്കാരായ പലരുടേയും കടികയററം മൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സംജ്ഞാഭേദസംജ്ഞകളും ധാരാളമാണ്. ഇതുകാരണം ദ്രാവിഡപദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം പ്രകൃത പരമ്പരയിൽ ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങളാൽ വികൃതമായി ഭക്ഷിണാപഥസംജ്ഞയായ തുറോനിയൻ ശബ്ദത്തിൽനിന്നായിരിക്കാനുണ്ടായതായിരിക്കാം.

കൂടാതെ പേരൊരു തെളിവും ഇല്ലാതില്ല. അന്യഗോത്രക്കാർക്കുള്ളതുപോലെ മൂലതഃസിദ്ധങ്ങളായ ചില വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും ഈ ഗോത്രക്കാരിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം ധാരാളമായ തെളിവുകൾ തരുന്നില്ലെങ്കിലും ഭൂമിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പോയി താമസിച്ച് ക്ഷണഭിന്നമായി പട്ടണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഇവ സന്താനങ്ങൾ അങ്ങമിങ്ങും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഇടയിലും ഈ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നുമുണ്ട്. പിതൃക്ഷലാച്ചനം ചന്ദ്രജ്വലനനക്ഷത്രം തുടങ്ങിയ പലതും വക്രപുരുഷങ്ങളാണ്. മംഗോളികൾക്കു സമീപത്തു പാർന്നുപരായ ബുരിയൽ പറ്റക്കാരും ആസ്ത്രേലിയൻ ദ്വീപങ്ങളിലെ ചില പുഷ്പനിവാസികളും ഭക്ഷിണാപഥനായ ദ്രാവിഡന്മാരും സിരിയയിൽ പ്രധാനഭാഗവും ഈ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഉള്ളവരാണ്. ഇതുകൊണ്ടു ഈ പാശക്കാരില്ലാത്ത ആദിമകാലത്തുതന്നെ ഒരു പറ്റക്കാരായിരുന്നു എന്ന് ഈ സാമ്യംകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നു. പുഷ്പനക്ഷത്രങ്ങളിൽ ഒരിടത്തു ഇരിക്കാതെ ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ച തുറോനിയന്മാരുടെ ഭാഷയ്ക്കും പിരിവുകൾക്കും ഭാപ്യപുരുഷങ്ങൾ അത്യധികമാണ്. അതുകാരണം അന്യഗോത്രഭാഷകളിൽ കലർന്ന ധാതുസംഗ്രഹാദി ധർമ്മം ഇവയിൽ സ്പഷ്ടമല്ലെന്നുള്ളതും ശരിതന്നെ. എങ്കിലും സംഖ്യാചാലികൾ, സപ്തനാമങ്ങൾ എന്നീ രണ്ടുതരം ശബ്ദങ്ങൾക്കു ഏതദ്ദേശജാതങ്ങളായ ഭിന്നഭാഷകളിൽ ഇപ്പോഴും സാരപ്രമുഖം കൂടാതെ തുറോനിയൻ ഭാഷാപടലം ഒന്നുപോലെ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ച. രമാവധിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നവയുമാണ് ദ്രാവിഡഗണം തുറോനിയൻ സന്താനങ്ങളാണെന്നുള്ള ഉറപ്പും പണ്ഡിതന്മാരിൽ അവതരിപ്പാൻണ്ടായ കാരണംതന്നെ ഈ സാമ്യം കണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കാനിടയുണ്ട്.

പുരാതനകാലത്തും പുരാളങ്ങളിൽനിന്നും ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു കടക്കുവാൻ ധാരാളം മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു തുറോനിയരുടെ ഭക്ഷിണാപഥത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന്നു പ്രതിബന്ധം ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാരണങ്ങളാൽ ദ്രാവിഡശബ്ദവും അതിന്റെ അർത്ഥവും ഭേദപ്പെട്ട തരത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാക്കുന്ന യുക്തികളേക്കാൾ ഇതാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ടി ആഭ്യന്തരീയമായിട്ടുള്ളതു്.

“ഏഷ്യാപണ്ഡത്തിന്റെ തെക്കു് ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യാസമുദ്രം കിടക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു പടിഞ്ഞാറു ഏഷ്യഭാഗം ആഫ്രിക്കാപണ്ഡത്തിന്റെ തെക്കുകിഴക്കു കരമുതൽ ആസ്ത്രേലിയാദ്വീപും വരെ എത്തുന്നതായ ഒരു മഹാദ്വീപും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കോ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നാണ് തുറോനിയൻ ഭാഷാഭാഷയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം ഇന്നും വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. “ഭക്ഷിണാപഥം ദ്രാവിഡമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതും ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും ആസ്ത്രേലിയൻ ദ്വീപഭാഷകളിൽ ചിലതിന്നും അന്യത്ര ലഭ്യമല്ലാത്ത പണ്ണം സാദൃശ്യമായിട്ടുള്ളതും പ്രസ്തുതമാറ്റം പ്രകൃതികാരണങ്ങളാൽ നഷ്ടമായ ശേഷവും ഈപർവ്വതമുഖായ ചില പറ്റക്കാർ പുണ്യാഗതന്മാരുമായുള്ള ബന്ധം സൂരിച്ചു തെക്കുനിന്നു വന്നു മുറുപ്പാട്ടുപോകാതെ കേരളത്തിൽ തിങ്ങിപ്പാർത്തതും ഉത്തരേന്ത്യ ആയുർവാക് അധിനമായ ശേഷം “ഭന്യ”ക്കളെന്നു പറയപ്പെട്ട പരാജിതമായ ദ്രാവിഡഭാഗം പുഷ്പപരിചയാപേക്ഷയാ തെക്കൻ ഭിക്ഷകളിലേക്കുതന്നെ നീങ്ങിപ്പോയതും ദ്രാവിഡന്മാ

അത് സാഹിത്യം രാജ്യാധിപത്യം മുതലായവയ്ക്കു ഒരു കാലത്തു ദക്ഷിണദീപങ്ങളിലും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നതും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. അവയുടെ ആഗമകാലവും ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിച്ചതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെയുണ്ടെന്നു മാത്രമേ വിചാരിച്ചിരിപ്പാൻ വഴിക്കാണുള്ളൂ. ഇതിനുള്ള തെളിവുകൾ ഋഗ്വേദദാദി പുരാതന കൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പലതും ഈ ഭൂമിപം സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിച്ചോയതു അയ്യേ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു തുറന്നിരുന്ന ആദ്യാഗമകാലം അതിലും കുറേക്കൂടി മുമ്പായിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. (കൈരളി)

പ്രേമസംഗീതം

(കവിതകൾ മുള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ., ബി. എ.)

൧

ഒരൊറ്റമതമുണ്ടുലകിന്നുയിരാം പ്രേമം ; അതൊന്നല്ലോ
 പരക്കെ നമ്മെപ്പാലുമുട്ടും പാവുണശശിബിംബം
 ഭക്തുനരാഗഭയാദി പപസ്സാപ്പരാത്മചൈതന്യം
 പലമട്ടേന്തിപ്പാരിതിനെങ്ങും പ്രകാശമരുളുന്നു.
 അതിനൊന്നരിയം നാസ്തികും താൻ ഭേദവും ; ലോകത്തി-
 ന്നഹോ തമസ്സാമതിലടിപെട്ടുകാലമുതു ഫലം.
 മാരണഭേദവശയാമതു മാറ്റം മണവറ പട്ടടയായ് ;
 മടുമലർവാടിക മരുപ്പറമ്പായ് ; വാനം നാരകമായ്.

൨

പണ്ടുജനപയമാനേ വാക്യം ഭവിപ്പൂ സാത്മകമായ് ;
 ശ്രുതിയും താളവുമൊത്തേ ഗാനം ശ്രോത്രസുഖം നൽകൂ
 പരാർദ്ധസേവയും പരമാണുഗണം പരസ്സരം ചേരും
 ശരീരമടയോന്നല്ലീ സകലം ചരാചരഗ്രാമം ?
 പരാനുഭവേക്ഷം പ്രാണിക്കമരാൻ പഴുതില്ലൊരിടത്തും ;
 പരൻപുമാനും പ്രകൃതിസഹായൻ പ്രപഞ്ചഘടനത്തിൽ.
 പേരും തമ്മിൽ പൂമപ്രഭുജോവായപാകാശങ്ങൾ
 പിണയ്ച്ച മേന്മേൽ സൃഷ്ടിയിലീശൻ ; പിരിപ്പു സംഹൃതിയിൽ.
 വിരിഞ്ഞുനില്ലൊരു സുമളിയെത്തന്നു വിശിഷ്ടഗന്ധങ്ങൾ
 വിവിക്തവിർസം വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിപ്പു സവിധത്തിൽ
 മധുപ്രതത്തിനു മടുമലർ വേണം മനം കളിപ്പിപ്പാൻ
 മലർ പൂവിനു പണ്ടും വേണം മനിച്ചു വിണ്ണാവൻ.
 പ്രജകൾ ഇഗത്തിൽ സുകൃതികൾ ജായാപതികൾ നട്ടും ശുഭമാം
 പരസ്സരപ്രണയമരതരുവിൽ ഫലപ്രകാശങ്ങൾ
 ചൂടാൻ മലരും ഘനമായ് തോന്നിന ദോഷകാലത്തിൽ-
 ചുമന്നിരിപ്പൂ ദുർഭരഗർഭം സുഖേന ജനയിതി.
 പിതാവു, മാതാവുടപ്പിറന്നോർ, ബാധാവ,രിഷ്ടന്മാർ,
 പ്രേയസി, മക്കൾ, ഭൂജിഷ്ടർ തുടങ്ങി പ്രേമപരാധിനർ.
 പരിചരണോദ്യമർ പല ജീവികൾതൻ പരിതസ്ഥിതിമൂലം
 പരേപദേ നാം പ്രമുദിതർ കാണുമു ഭവാബ്ജി ഗോഷ്ടപായ്.

൩

പ്രപഞ്ചമുക്തം നമ്മുടെ രൂപം പ്രതിബിംബിപ്പൂ,
 പ്രപഞ്ചകുഹരം നമ്മുടെ ശബ്ദം പ്രതിധ്വനിപ്പിപ്പൂ ;
 പ്രപഞ്ചമസ്തദപനാമേധന പണ്ഡിതമാം കീരം ;
 പ്രപഞ്ചമസ്മൽ ഭാവവിധംബന പാടവമാൻ നടൻ.

പ്രപഞ്ചഭൂമിയിൽ വിതച്ച വിത്തിൻ ഫലത്തെ നാം കൊയ്തും ;
 പ്രപഞ്ചമുൾവു പട്ടം വെട്ടും പകരത്തിനു പകരം
 വിളക്കു കൈവശമുള്ളവനെങ്ങും വിശ്വം ഭീപമയം ;
 വെണ്മ മനസ്സിൽ വിളങ്ങുന്ന ഭദ്രന മേന്മേലമൃതമയം.
 പേശലമല്ലാതെ വസ്തുവുമുപകിൽ പ്രേക്ഷകനില്ലെന്നാ-
 ലീശപരസ്സുഷ്ടിയിലെങ്ങെല്ലായിതരേതരയോഗം ?
 പദാത്മനിരതൻ പ്രകൃതിജ്ഞാപം പരസ്സരാകർഷം ;
 പ്രാണികലത്തിൻ പ്രഥമാത്മഗുണം പരസ്സരപ്രേമം.
 നമിക്കിലയരാം ; നടുക്കിൽത്തിന്നാം ; നല്ലകിൽ നേടീടാം ;
 നമുക്കു നാമേ പണിവതു നാകം ; നരകവുമതുപോലെ
 മനവും മിഴിയും നാവും കരവും മന്നിൻ മാലകലാൻ
 മഹാനരകബാമസൃണിതമാക്കും മനുഷ്യർ ഭേദന്മാർ.
 പാഷാണൗഷധി പക്ഷിമൃഗാദികൾ പലപല വടിവുകളിൽ
 പ്രകൃതി ലസിപ്പു നമുക്കു ചുറ്റും പരമോത്സവഭാഗ്നി.
 പേന്തും നമ്മിലുമവയിലുമൊപ്പം പ്രേക്ഷിപ്പോക്കെല്ലാം
 പ്രേമാത്മാവായ് വിലസും നമുടെ പിതാവിനെക്കാണാം ;
 ഉലകാമൃതമവിദ്യാലയമിതിലുപകാരോപനിഷ-
 ത്തോതിക്കോന്ന വരപദേശിപ്പതു മുറക്കുവേ കേൾക്കാം.
 ഏകോദരസോദരൻ നാമേവരു മെല്ലാജ്ഞിവികളും
 ലോകപടത്തിൽത്തമ്മിലിണങ്ങിട്ടുമോതപ്രേതങ്ങൾ
 അടുത്തു നില്പോരനുജരെ നോക്കാനക്ഷികളില്ലാത്താ-
 ക്കൂതപനിശപരനടുത്തുനായാനതിലെന്തായും ?
 അഹോ ! ഇയിപ്പു ഇഗദാധാരമൊരതുതദിപ്രമഹ-
 സ്സവണ്ഡമഭയമചിത്രവൈഭവമനാഭമധ്യാതം.
 ആശ്വാഭേരിത്തന്ത്രാക്കളിലുണ്ടയുൻപുലയനില്പു-
 ണ്ടാദിത്യനില്പുണ്ടെങ്കുമിയിലുമുണ്ടതിൻ പരിസ്ഫുരണം
 അരചകുരചനുമടിമയ്ക്കുടിമയുമഭിന്നൻ ; ഉള്ളിലവ-
 ക്കരിൽക്കൊളുത്തിയ തിരി താൻ കത്തുവതന്തംകരണാഖ്യം.

ര

നമോസ്തുതേ മജ്ജീവനഭായക ! നമോ ! പരമാത്മൻ !
 നരാഖ്യമങ്ങേ നന്തകഖണ്ഡിതിൽ ഞാനുമൊരല്ലാജ്ഞം.
 വേഷമെനിക്കെന്തെന്നു വിധിപ്പതു വിഭോ ! ഭവച്ചിത്തം ;
 വിശ്വപ്രിയമായ് നടന്നു ചെല്ലതു വിധേയനെൻ കൃതം.
 അരങ്ങുലയ്ക്കാനുചൻ മതിയാ, മതിനുകൊഴുപ്പേകാ-
 നനുചരനാവ, മണിയാടകളല്ലഭിനയ, മതുസിദ്ധം.
 അകമേ നിലകൊണ്ടതാതു ചുവടുക്കളാ, മരു, തെന്നതിരി-
 ചുടിയനുകാട്ടിത്തരുവോനവിട്ടുന്നമ്പർ ധരിക്കാരെ.
 അതൊന്നു കാണാൻ മിഴികൾ തുറന്നാലന്നിമിഷമുതൽ ഞാ-
 നരങ്ങുമണിയായും പുകഴും മട്ടാടാനതിചതുരൻ.
 പരാവരാത്മൻ ! ഭക്തഭിഗമ്യൻ ഭവാനെയാർ കാണൂ
 ചരാചരപ്രേമാഞ്ജനമെഴുതിന ചുക്കുസ്സില്ലാഞ്ഞാൽ ?
 പരസുഖമേ സുഖമെനിക്കു നിയതം ; പരദുഃഖം ദുഃഖം ;
 പരമാത്മത്തിൽപ്പരനും ഞാനും ഭവാനുമൊന്നല്ല ?
 ഭവാനധീനം പരമെന്താടലും പ്രാണനും ; അവ രണ്ടും
 പരാത്മമാക്കുക പകലും രാവും ; പ്രഭോ ! നമസ്കാരം !

(സാഹിത്യഭിവിക).

The City Bank, (Ltd.)

President K. M. Mathen Mappillay B. A.

(Retired Assistant Account Officer)

സിറ്റിബാങ്ക്, (പ്രൈവറ്റ്).

ഹെഡ് ഓഫീസ്—തിരുവനന്തപുരം

ബ്രാഞ്ചുകൾ—നാഗരുകോവിൽ, ഇരണിയൽ

ടി ബാങ്കിന്റെ ഒരു ശാഖ അടുത്ത മകരം 5-ാം തീയതിക്കു ജനുവരി 18-ാംനു വെള്ളിയാഴ്ച കോട്ടയത്തു ആസ്സൂട്ടിക്കു സമീപമുള്ള കെട്ടിടത്തിൽ കോട്ടയം ദിവാൻപേഴ്സൺ ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ., ബി. എൽ. അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുന്ന യോഗത്തിൽവെച്ചു തുറന്നു ജോലി ആരംഭിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം പരസ്യപ്പെടുത്തുകയും ബാങ്കിലെ ഓഫറിക്കാർ ഡിപ്യൂട്ടി റെക്കർ മറ്റു അഭ്യന്തരകാർക്കിടയിലും ഇവരുടെ എല്ലാം സഹായസഹകരണങ്ങളെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തെയും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, നാഗരുകോവിൽ, ഇരണിയൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പണമടയ്ക്കുവേക്കും പണം വരുത്തേണ്ടവർക്കും ഈ ബ്രാഞ്ചു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ചെക്കുമാറുക, ബിൽമാറുക, പൊൻപണയത്തിന്മേൽ പണം കൊടുക്കുക മുതലായ എല്ലാ ജോലികളും വളരെ മിതമായ രീതിയിൽ ഇവിടെ നടത്തുന്നതാണ്.

കെ. കെ. ചെറിയാൻ, ബി. എ.
(എക്സിക്യൂട്ടീവ്)

കെ. എം. മാത്തുള്ള മാപ്പിള
(ഡയറക്ടർ ഇൻചാർജ്)

ആവശ്യമുണ്ടു

ഉറപ്പും ഭംഗിയും ഉള്ള കോട്ടിങ്ങ്, ഷട്ടിങ്ങ്, വേഷ്റ്റി മുതലായ തുണികൾക്കു ഒർഡർപിടിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ചുരുക്കം ഏജൻറുമാരെ ആവശ്യമുണ്ടു. നല്ല കമ്മീഷൻ അനുവദിക്കുന്നതാണ്. അധികവിവരത്തിനു ആവശ്യപ്പെടുക.

The West Coast Wearing Establishment
Chowa

Cannanore

(North Malabar)

തിരുവിതാംകൂർ ഫീപ്പിൾസ് ബാങ്ക് (ക്ലിപ്തം). ഫെഡ്റേഷൻസ് തലവതി.

ശാഖകൾ:— എടത്തല, കോട്ടയം, ആലുവ, ആലപ്പുഴ.

മൂലധനം പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയതു രൂപ 1,00,000

ഓഹരിക്കാരുടെ ബാധ്യത രൂപ 1,00,000

കരുതൽ ധനം രൂപ 24,000

നായകന്മാർ.

- (1) മിസ്റ്റർ സി. പി. മാത്തൻ ബി. എ., ബി. എൽ., 'മാനേജിംഗ്' ഡയറക്ടർ, കപലിലോൺ ബാങ്ക് ക്ലിപ്തം, കൊല്ലം.
- (2) ,, ചെറിയാൻ പുതിയോട്ട് ബി. എ., മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, വെസ്റ്റ് കോസ്റ്റ് ഇൻഡസ്ട്രിയൽ കമ്പനി ക്ലിപ്തം, തിരുവല്ല.
- (3) ,, പി. എം. മാണി ബി. ഇ., മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, റോപ്പി കൽ പ്ലാൻറേറഷ്യൻസ് ക്ലിപ്തം, കോട്ടയം.
- (4) ,, കൊച്ചുമ്മൻ, മാനേജിംഗ് ലസ്സി, മാൻകുളംതോട്ടം, ആലുവ.
- (5) ,, പി. കെ. ഏബ്രഹാം, വയലിപ്പറമ്പിൽ, ചൊവ്വര.
- (6) ,, ഏ. കെ. ഏബ്രഹാം ബി. എ. (സെക്രട്ടറി), തലവതി.
- (7) ,, ഏ. ഏ. ഏബ്രഹാം (മാനേജർ), ആലപ്പുഴ.

ആണ്ടിൽ നൂററക്കു ഒൻപതുവിതം പലിശയ്ക്കു സ്ഥിരം ഡിപ്പോസിറ്റും ഏഴരവിതം പലിശയ്ക്കു സേവിംഗ്സ് ബാങ്ക് ഡിപ്പോസിറ്റും സ്വീകരിക്കുന്നു. മറ്റു ബാങ്കുകാർ ചെയ്യുന്ന സകല ജോലികളും നടത്തുന്നതാകുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഫെഡ്റേഷൻസിൽനിന്നോ ശാഖകളിൽനിന്നോ ചരിക്കുന്നതാണ്.

ഏ. കെ. ഏബ്രഹാം ബി. എ.
സെക്രട്ടറി.

ദാമ്പത്യസുധാകരം

ഗ്രന്ഥകർത്താ

മിസ്റ്റർ വി. സി. ജോൺ

‘പ്രതിദിനം’ പത്രാധിപർ

എന്റെ സ്നേഹിതൻ ‘പ്രതിദിനം’ മാനേജർ എഡിറ്റർ ശ്രീമാൻ വി. സി. ജോൺ അവർകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ‘ദാമ്പത്യസുധാകരം’ എന്ന വിശിഷ്ടതയുടെ കയ്യെഴുത്തു പകുപ്പു ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. മലയാളത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇതിനു മുമ്പു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഇന്നത്തെ യുവതീയുവാക്കന്മാർ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു അമൂല്യനിധിയെന്നവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഞാൻ സഭയെയും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥം പൊതുജനോപകാരാർത്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ മിസ്റ്റർ ജോൺ നിശ്ചയിച്ചതിൽ എനിക്കു വളരെ നന്ദോഷമുണ്ട്.”

ഡാക്ടർ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള എം. ബി. ബി. എസ്., കോട്ടയം.

വിവാഹം, വിവാഹജീവിതം; സ്രീപുരുഷബന്ധം, ജനനേന്ദ്രിയരഹസ്യങ്ങൾ, അവയുടെ യഥാർത്ഥമായ ഉപയോഗരീതികൾ, ദാമ്പത്യാനന്ദം, കൃത്രിമസുഖസ്വപ്നനരീതികളുടെ ദുഷ്ടങ്ങൾ, പ്രജോല്പാദനമാർഗ്ഗങ്ങൾ, അതിനുള്ള കാലങ്ങൾ, സന്താനനിയന്ത്രണവശ്യകത, അതിനുള്ള ശാസ്ത്രീയമാർഗ്ഗങ്ങൾ, ഓരോ രാത്രികാലത്തെയും ഇടയിലുള്ള ദാമ്പത്യജീവിതരീതികൾ ആദിയായ വാവിധ വിഷയങ്ങളെ വിശദമായും ശാസ്ത്രീയമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന മലയാളത്തിലെ ഏക ഗ്രന്ഥം. വിവാഹിതരും, അവിവാഹിതരുമായ യുവതീയുവാക്കന്മാരും, സന്താനബഹുലതയാൽ നിരവധി കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദമ്പതികളും അവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട അനേകം സംഗതികളെ സമഷ്ടിയായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം കുടുംബജീവിതത്തെ ഭാഗ്യത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ്. അസാമാന്യീകർഷകങ്ങളെയും അവ നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ഭയങ്കരഫലങ്ങളേയും വിശദീകരിച്ച് മിസ്റ്റർ പി. എ. ഇട്ടിബി. എ., ബി. എൽ. എഴുതിയിട്ടുള്ള സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഉപന്യാസം (തർജ്ജിമയോടുകൂടി) അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതും, വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമേറിയ ഗഹനവിഷയങ്ങളെ പ്രസ്താവമാക്കുന്നതിന് ഏതാനും ചിത്രങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവനീയമാണ്. ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യഗാർഹസ്വ്യശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതും കേരളത്തിലെ പല പ്രസിദ്ധ ഡാക്ടറന്മാരുടെയും മഹാനുജ്ഞാരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളതും വായനക്കാരുടെ ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ സഹായകമായിരിക്കും. പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു തീരാറായിരിക്കുന്നു. മുൻകൂട്ടി അപേക്ഷിക്കുന്നവർക്കു ഒരു രൂപാ മാത്രമെ പുസ്തകത്തിനു വില നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളു. കച്ചവടക്കാർക്കു പ്രത്യേക നിരക്കു.

അപേക്ഷിക്കേണ്ടു മേൽവിലാസം

പ്രതിദിനം ബുക്കഡിപ്പോ, കോട്ടയം.